

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Only

"Komedi, seks ve vahşi romantizm..."

İşte Rachel Gibson!"

New York Times

GİZEMLİ OYUN

Rachel Gibson

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tantev.org>

"Elinizden bırakamayacağınız
kışkırtıcı bir aşk hikâyesi."

Romantic Times

"Baştan çıkarıcı bir tempo ve
asla vazgeçemeyeceğiniz
bir roman."

Publishers Weekly

"Eğlenceli ve seksi."
Entertainment Weekly

"Canlı, ateşli ve kurnazlıkla
dolu bir kitap. Gibson bu
romanında sizi kendisine
hayran bırakıyor."

Library Journal

"Sıcak, zekice kurgulanmış ve
akıllıca yaratılmış karakterler."

Julia Quinn

"Gizemli oyun, kendinize
alabileceğiniz mükemmel bir
hediye."

Booklist

sereniti

Yalanlar üzerine kurulu bir dünyada
aşk ne kadar tutkulu yaşanır?

GİZEMLİ OYUN

*Only
sereniti*

Esrarengiz romanlar yazar Lucy, yeni kitabında internet üzerinden tanıştığı kurbanlarını boğarak öldüren bir kadın seri katilin maceralarını yazmaya karar verir. Lucy, kahramanının neler hissettiğini anlamak için her türlü oyunu oynamaya hazırdır. Kendini seri katilin yerine koyar ve internette tanışıp buluştuğu her adama yeni bir kurban gözüyle bakar...

Lucy kitabı için araştırma yaparken, gerçek hayatta da tıpkı yazdığı hikâyeye benzer cinayetler işlenmektedir. Polis memuru Quinn de Lucy gibi katili internetten bulabileceğini düşünmektedir. Lucy ile Quinn yalanların yön verdiği bir buluşmada bir araya gelir ve kendilerini tahmin edemeyecekleri kadar tutkulu bir ilişkinin içinde bulurlar.

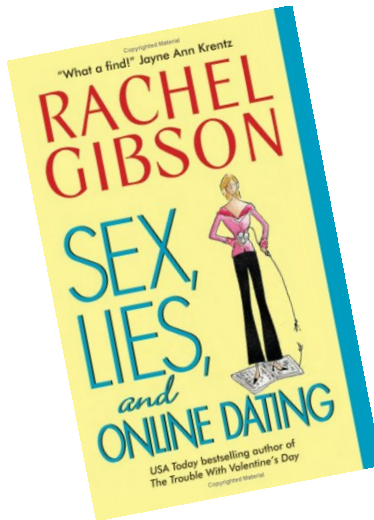
Quinn'e göre katil Lucy'dir; Lucy'ye göreyse Quinn seri katilin kurbanlarından biri olabilecek kadar sıradan bir tesisatçı. Yalanlarla başlayıp tutkuyla şekillenen bu tehlikeli ve gizemli oyun acaba nasıl sona erecektir?

RACHEL GIBSON

Yazar Arkadaşlar Serisi 1

GİZEMLİ OYUN

GİRİŞ

From: lucy@mysterious.com

To: clare@fmis.com; adele@biteme.com; maddie@crimepays.com

Konu; yalnızlar.com buluşma

Hey millet,

Son internet kafe randevum bu gece. Adamın adı “sertaşkadamı”. Bari bunun dışları olsun.

Bana şans dileyin,

Lucy,

From; clare@fmis.com

To: lucy@mysterious.com; adele@biteme.com; maddie@crimepays.com

Lucy,

Yeni araştırman için başarılar diliyorum. Umarım hem dışları hem de saçı vardır ve en önemlisi ikisini de fırçalıyordun Clare,

From: adele@biteme.com

To: lucy@mysterious.com; clare@finis.com; maddie@crimepays.com

Lucy’nin adamından gelecek haberleri dört gözle bekliyorum.

Adele,

Not: Ne tür bir adam kendine “sertaşkadamı” diye bir lakap takar ki?

Kendinde eksik olan bir şeyleri telafi etmeye mi çalışıyor?

From: maddie@crimepays.com

To: adele@biteme.com; lucy@mysterious.com; clare@finis.com Lucy,

Tanrı aşkına bu buluşmaya gitme. Bir sürü seri katil birilerini avlamak için bu tarz sitelerde pusuya yatıyor. Bu onlar için balık tutmak gibi bir şey.

Sevgilerle

Maddie,

BİRİNCİ BÖLÜM

GİZEMLİKİZ: GİZEM DOLU ERKEKLER ARIYOR...

Lucy Rothschild BMW'siyle park alanına geldi. Starbucks girişinin yanındaki sayaçtan fişini alarak otoparka girdi. Yağmur arabanın kaputuna şiddetle çarpıyor, asfaltta sekiyordu. Motoru kapattı. Starbucks'ın yeşil beyaz yazılarına baktı. Arabasının camına dökülen yağmur manzarayı bulanıklaştırıyordu.

Bu onlar için balık tutmak gibi bir şey. Anahtarlarını kontaktan çıkarıp Ralph Lauren marka blazer ceketinin cebine koydu. Maddie böyle şeyler söylediğinde ondan nefret ediyordu. Kendi dışında birileri garip ve paranoyakça davranınca sinir oluyordu. Maddie para kazanmak için bazı psikopatlarla röportajlar yapmıştı. Ama bu her adamın çocuk tacizcisi ya da seri katil olduğunu göstermezdi ki. Lucy de katillerle ilgili bir şeyler yazmıştı ama bunlar sadece kurguydu. Gerçek hayatla kurguyu ayırd edebilecek durumdaydı. Maddie bu konuda sıkıntı çekmişti anlaşılan.

Lucy yolcu koltuğundaki şemsiyesini aldı ve kapıyı açtı. Bu geçen aylar yaptığı çılgınca şeylere benzemiyordu. Bu adamla ikinci bir buluşma ayarlamak zorunda değildi. Ya da onunla kahve içtikten sonra beraber çıkması gerekmiyordu.

Şemsiyenin düğmesine bastı ve arabadan çıktığı anda kırmızı gölgelik başında açıldı. Diğer “buluşmaları” gibi bu da bir işti. Cebinde her zamanki gibi küçük not defteri ve tükenmezkalemi vardı. Hemen yanında da göz yaşartıcı spreyi duruyordu. Not defterini adam gittikten sonra belki yazacak ilginç bir şeyler bulur diye getirmişti. Göz yaşartıcı da kafasını şapka diye kullanma ihtimaline karşı yanındaydı.

Lanet Maddie.

Park yerinden etrafa su sıçrata sıçrata ilerledi. Eğer “sertaşkadami” farklı değilse kalem kâğıt kullanmasına gerek kalmayacaktı. Kahve kuyruğundayken adam sürekli Lucy’yi yavaşlatmaya, sakinleştirmeye çalışırdı. Sanki Lucy Westminster Kennel Kulüp Köpek Gösterisi’nde sergilenen terrier cinsi bir köpekti. Eğer teftiştten geçer not alırsa Lucy’nin üç katlı ince uzun kahvesinin parasını ödeyebilirdi; ekspresse, süt ve köpük. *Köpük olmasın lütfen.* Ona geçimini sağlamak için ne iş yaptığını sorar, tabii ki Lucy de hayatı hakkında hep uydurma bilgiler verirdi. Ona hemşire olduğunu söyleyebilirdi. Adanı da kendisiyle alakalı tek olumsuz şey söylemez, ne kadar harika biri olduğunu anlatırdı. Eski eşinden ya da sevgilisinden bahsederdi. Lucy bu konuyu açtığı için çok üzülürdü. Tüm bu sorgu sualin ardından eğer teftiştten tam not alamazsa parasını kendi öderdi, genelde olduğu gibi.

Büyükbaba 182 gümüş dişleri, ensesinde atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarıyla tam anlamıyla ucuz, rezil bir şeydi. Lucy'ye bakıp şöyle demişti: “Çok sıksasın.” Sanki onun ayınıninkine benzeyen göbeğinden daha iğrenç ve kocaman bir şey olabilirmiş gibi. Kahvesini kendi ödemiş ve bir saat boyunca o iğrenç şeyi dinlemek için kendini zorlamıştı. Sturgis'teki motosiklet rallisiyle eski fahişe karısıyla ilgili zırvalıklarını dinlerken onu türlü şekillerde öldürmeyi hayal etmişti. Gerçekten kötü ve işkence dolu yöntemlerle. Aklına Missouri'deki seri katil geldi. Bunu da boğarak öldürmek çok iyi olurdu.

Ayağı kaldırımdan bir iki adım gerideki su birikintisine girdi. Ayağını hemen çekmesine rağmen artık çok geçti. Siyah botunun içine su çoktan girmişti. Fıskırttığı su da siyah pantolonunun poposuna kadar sıçramıştı.

“Lanet olsun!” deyip kaldırıma atladı. Starbucks'ın kapısını açıp içeri girdi. Pahalı, koyu kahvelerin kokusu başını döndürdü. Arkadan kahve değirmeni ve ekspreso makinesinin sesi geliyordu. Hangi şehre giderse gitsin buranın kokusu ve sesi hep aynıydı. Bames ve Noble ya da Border'da olduğu gibi hep aynı rahatlık vardı.

Lucy şemsiyesini kapatıp içeriye bir göz attı. Altın sarısı duvarları, ahşap masa ve sandalyelerde oturan müşterileri süzdü. Kırmızı beysbol şapkası takan bir adam yoktu. Sertaskadamı geç kalmıştı. Şemsiyesini kapının yanındaki duvara yaslayıp kasaya ilerledi. Sert adam onunla buluşmak istediğini söylediği mailde gerçek adını da yazmıştı. Adı Quinn'di. Lucy onu sertaskadamı olarak tanımayı tercih ederdi. Gerçek insanlarla buluştuğunu düşünmek istemiyordu. Bu şekilde onları

öldürmek daha kolay oluyordu.

Kahvesini söyledi, yine köpüksüz. Sonra köşede küçük bir masa bulup oturdu. Blazer ceketini çıkardı. İçindeki düzgün, mavi renkli balıkçı yaka kazağı ortaya çıktı.

Son zamanlarda buluşmaları sadece sahte görüşmelerdi. Bu kendi aşk hayatına dair üzücü bir durumdu. Kendini büyükbabal82 gibi adamların arasına koyuyordu. Tüm bu çabası gizemli, yeni kitabı içindi; *ölü.com*.

Kahvesine uzanıp büyük bir yudum aldı. Kitabı için son bir kurbana ihtiyacı vardı. Bunları da internet üzerinden buluşma ayarlayarak yapıyordu. Aşk adamı da kitapta olacaktı ama onun ölmesine gerek yoktu. Kovalamak için yeterli adamı vardı artık. Bu adamları kitabına koymak için birilerini çıkmaya ikna etmesi lazımdı. Eğer bu son buluşmadan istediğini alamazsa başka bir şeyler bulmak zorunda kalacaktı. Eski sevgililerinden birinin yalanlarını, konuşmasını alıp kullanacaktı. Önceden denemişti bu yolu. Bu yüzden okuyucularının diğer kitaplarındaki ezik, başarısız karakterler ile bunların arasındaki benzerliği fark etmesinden korkuyordu.

Başarısız yeni kimseler bulması gerekiyordu. Bu sartaşkadamı ile buluşmalıydı. Diğer adayların tersine onda ilginç, merak uyandırıcı bir şeyler vardı. Öncelikle siteye koyduğu fotoğrafı çok kumluydu. Tam olarak neye benzediği anlaşılamıyordu. İlk bakışta derin düşüncelere dalmış biri gibi duruyordu. Lucy de bunu çok gizemli bulmuştu. İkinci olarak belirli bir işi vardı. Biyografisinde yazdığına göre su tesisatçısıydı. Bu bilgi yanlış da olabilirdi ama kim tesisatçıyım diyerek yalan söylerdi

ki? Üçüncü olarak otuz beş kırk yaşlarındaydı hiç evlenmemiş ya da boşanmış kategorisine girmiyordu. Durumuna dul olduğunu yazmıştı. Bu da yalan olabilirdi ancak böyle bir yalan bir kadını yatağa atmak için pek de etkili bir yöntem değildi. İsteddiği gibi giderse Lucy son kurbanını da bulmuştu. Voila!

Ön kapı açıldı ve içeri saçlarında kırmızı tutamlar olan girdi. Lucy o anda adamın kim olduğunu anladı. Adı Mike'tı, diğer bir deyişle "klondykemike" idi. İlk buluşmasını onunla yapmıştı. Lucy'nin ilk kurbanıydı. Mike bardakların önünde duran sarışın bir kadının yanına ilerledi ve beraber kasaya doğru gittiler. Mike kadını yukarıdan aşağı bir süzdü. Sonra kahvelerin parasını ödedi. Yanlarına dışı çikolata kaplı kahve çekirdekleri de aldılar. Kahveleri ellerinde masaya geçerken göz göze geldiler. Sonra Mike suçlu bir şekilde yoluna devam etti. Buluşmalarının ardından Lucy'ye hiç mail atmamıştı. Gerçi Lucy'nin böyle şeyleri takmayacağını biliyordu. Hiç durmadan konuşan bir adamla beraber olamayacağını söylemişti ona. Zaten Birinci Bölüm'ün sonunda da başına plastik bir çantayı geçirmişti.

Bardağındaki kırmızı ruj izini parmağıyla sildi. Başını kaldırıp salondaki diğer masalara baktı. Şaşırtıcı ama on dönemde Boise'deki cinayetler bile bu buluşmalarının hızını kesememişti. Ama rahattı, her şey amacına uygun ilerliyordu.

Geçen birkaç ay içinde üç adam evinde ölü bulunmuştu. Hepsi de boğularak öldürülmüştü. Lucy bunlardan birini tanıyordu. Adı Lawrence Craig'ti. İnternetteki adı 'aşkçubuğu'ydu. Bu olaydan dolayı hâlâ

korkuyordu.

Polis üçünün de boğularak öldürölmesi dışında başka bilgi vermemiştii. Cinayetin ne şekilde işlendiğı açıklanmamıştı. Sadece katilin kadın olduğı söylenmişti. Gazete katilin kurbanlarıyla nasıl ve nerede tanıştığını bilmiyordu. Maddie kadının bu adamlarla barda buluşmuş olabileceklerini söylemişti. Bu fikir Lucy'ye de çok mantıklı geliyordu. Lucy erotik boğulmalar üzerine bir şeyler yazıyordu. Bu adamlar tesadüfi olarak boğulmuş olabilirlerdi. Ama diğler taraftan boğulmanın türlü şekilleri vardı. İnsan beyni birçok yöntem keşfetmek oldukça uygun ve büyüleyiciydi. Yine de Lucy gerçek hayatta Maddie gibi çılgın ve inanılmaz şeyler kurgulayan biri olmayı reddediyordu.

Starbuks'taki birçok çifti izledi. Adamların kadınlarla dükkânında buluşmaktan rahatsız olmadıkları anlaşılıyordu Muhtemelen bu çiftler birbirlerini internetteki tanışma sitelerinden bulmuşlar ve mailleşmişlerdi. Diğler yandan mekânları içinde en güvenlisi burasıydı.

Lucy internetten birilerini bulmaya başlamadan önce buraları tembel insanların kullandığını düşünüyordu Bir zaman sonra kadınların internet üzerinden birilerini bulmaya çalışma nedenini anlamaya başladı. Bu sefer tam tersini, erkekleri, anlayamıyordu. Neden işi olan, dişlerini düzenli fırçalayan, annesiyle oturmayan bir adam internet yoluyla birini bulmaya çalışırdı ki? Barda, restoranda ya da başka herhangi bir yerde biriyle tanışabilirdi.

İnternet üzerinden buluşmalara başlamasından yaklaşık bir ay sonra adamların peşlerinden kovalanmayı istediklerini fark etti. Aynı

büyükbaba 182 ve klondaykmike gibi. Aynı zamanda bu adamlar ikiye ayrılıyordu; biri öldürmek isteyenler, diğeri de Lucy'nin sıkıntından kendi kendini öldürmek istedikleri.

Tabii internetten tanışabileceği iyi adamlar da vardı. Günlük hayatlarında istediği kadını bulamayanlardı bunlar. Ne barda ne de başka bir yerde istedikleri birini bulabilmişlerdi. Lucy henüz bunlardan birine denk gelememişti. Diğer taraftan Lucy gerçek hayatta da bunlardan biriyle tanışmamıştı. Son erkek arkadaşı alkoliğin tekiydi. Gerçi çekici biriydi ama sarhoş olduğu zamanlar ayık olduğu zamanlardan çok daha fazlaydı. Kefaletini ödeyip onu hapisten çıkardığında her şey kafasına dank etmişti. Arkadaşları haklıydı. Hayallerini gerçekleştirmeye çalışan körün tekiydi. Onun değerini bilmeyen lanet birinin kışını kurtarmaya çalışıyordu.

Saatine baktı. Yediyi on geçiyordu, aşk adamı on dakika geç kalmıştı. Beş dakika daha bekleyip gitmeye karar verdi. Sorunları olan adamları iyi tanıyordu. Çok içmeyen, uçlarda olmayan, anne babasıyla yaşamayan iyi, normal adamlarla tanışmak istiyordu. İflah olmaz bir yalancı ya da dolandırıcı olmayan bir erkek istiyordu. İtici olmasındı. Aynı zamanda duygusal anlamda kıtın biri de olmamalıydı. Başka güzel özellikleri de olsa hiç fena olmazdı. Sohbet ederken düzgün cevaplar verebilen olgun bir erkek güzel olurdu.

Lucy kahvesinden bir yudum daha aldı. O esnada Starbucks'ın kapısı açıldı. Bardağın üstünden içeri giren adamı görebiliyordu. Hali daha uzaktan ben "çılgın, kötü, tehlikeli" bir adamım diye bağırıyordu. Kırmızı

beysbol şapkası gözlerine, burnuna gölge yapıyordu. Bronz yanakları soğuk havadan al al olmuştu. Şapkanın altından çıkan saçları balık kan-caları gibi şapkaya sarılmıştı. Yağmur damlaları siyah deri ceketinin omuzlarından süzülüyordu. Ceketinin önü açıktı. Lucy parlak çizgileri olan beyaz tişörtünü görebiliyordu. Altında soluk bir Levi's vardı. Başparmaklarını kotunun ön ceplerine sokmuş, gözleriyle bir o masaya bir bu masaya bakıp aradığını bulmaya çalışıyordu.

Bay 'sertaşkadami' nihayet teşrif etmişti.

Sitede olduğu gibi burada da Lucy onu tam olarak göremiyor ama bakışlarının kendi üzerinde toplandığını fark edebiliyordu. Bakışları sanki onu sandalyesine çivilemişti. Lucy bardağını yavaşça masanın üzerine koydu. Adam da ellerini ceplerinden çıkarıp ona doğru yöneldi. Upuzun bacaklarını kalçasından artırarak yürüyordu. Masa ve sandalyelerin arasından geçip yanına kadar geldi. Küçük masanın başına gelene kadar bakışlarını başka tarafa çevirmedi.

Şapkanın gölgesi üstdudağına kadar yüzünü karanlıkta bırakıyordu. Yavaşça elini kaldırıp şapkasını başından çıkardı. Gölge kademe kademe burnundan kalın kaşlarına doğru açıldı. Alev alev yanan Kolombiya kahvesi renkli gözleriyle ona bakıyordu.

Lucy bir yazdı. İşi kelimelerleydi. Kitaplarını bunların binlercesiyle doldurmuştu. Şimdi ise aklına sadece iki kelime geliyordu. Yok artık! Çok sanatlı değildi ama tam yerine oturuyordu.

“Lucy sen misin?”

“Evet.”

“Üzgünüm geç kaldım,” dedi. Sesi derin ve pürüzlüydü. Testosteronu buram buram hissedebiliyordu. “Tam ben çıkarken köpeğim çöpe girdi. Mecburen arkasından temizlemek zorunda kaldım.”

Lucy duyduklarının doğru olduğunu düşündü ama kendi yalanlarını hatırlayınca söylenenlere pek de ihtimal vermedi. Bugünden sonra bu irikiyim aşk adamını bir daha görmeyecekti. Felaketti.

“Ben Quinn.” Elini Lucy’ye uzattığında önü açık ceketinin arasından gözüken dar tişörtünden göğüs ve karın kasları belli oluyordu. Adeta konuşuyorlardı: Böyle kaslı bir erkek neden internetten bir kız bulmaya çalışıyor ki? Lucy’nin cevabı bulması çok da uzun sürmedi. Bu adamda ters giden bir şeyler vardı. Kesinlikle vardı.

Lucy elini uzatıp onun sıcak elini sıktı. Nasırlı ve güçlüydü. Gerçekten bir su tesisatçısına ait eller gibi duruyordu. Elini çekip bardağına yöneldi. “Sen kahve almayacak mısın?”

“Böyle iyiyim.” Oturur oturmaz gözleri Lucy’nin yüzünü, saçlarını, yanaklarını ve dudaklarını dolandı. Sesi biraz daha kısıklaştı.

“Sen iyi misin?”

iyi miydi? Gözlerini birkaç sefer kırıştırdıktan sonra, “Neden?” diye sordu.

Kıkırdadı. “Kahve diyorum. Bir tane daha kahve ister misin?”

“Yok, teşekkürler.” Ellerini masanın üzerine koydu. Ardından yavaşça bacaklarının üzerine aldı. “Çok fazla kafein aldım.” Lucy düzgün görünümlü adamların karşısında heyecanlanan tiplerden değildi aslında. Genellikle. “Geç saatteki kahve buluşmaları benim için sorun oluyor.”

“Kaç kişiyle bu şekilde görüştün?”

Görüşme? “Yeterince.” Başını diğeri yana çevirdi. Bir kusur bulmak için inceliyordu. Biraz heyecanlıydı, şaşkındı ama bu buluşmanın nedenini unutmuş değıldi. “Sen kaç görüşme yaptın?”

“ok değıl. Biriyle randevulaşmayalı uzun zaman oldu. Bu internet, sohbet odaları, tanışma siteleri benim için çok yeni.”

İşte bu. Chat odalarında birilerini ağına düşürüyordu. Haklı ıkmıştı. Onda ters giden bir şeylerin olduğunu biliyordu. O koyu kaşlarının, siyah kirpiklerinin, erkeksi sesinin arkasında sakladığı bir şeyler vardı. “Sitedeki bilgilerinden eşinin öldüğünü okudum. Kaybın için zldm.”

“Teşekkürler.” şapkasını çıkardı. Parmaklarıyla gr saçlarını taradı. Lleleri parmaklarına takılıyordu. “Altı ay önce öldü.”

Bu süre Lucy’ye bir başkasını aramak için çok kısa gelmişti. Ya bu süre içinde yalnız yaşamıştı ya da duygusuz pisliğin tekiydi. “Nasıl ld?”

“Araba kazasında. O gün onuncu evlilik yıldnmmzd. Bir şişe şampanya almaya çıkmıştı. Evde onu elimde papatyalarla bekledim ama bir daha gelmedi.”

Papatya mı? Bu duygusuz pislik bir de fakir mi? Huzursuz bir şekilde güldü. Sonra şapkasını yeniden başına taktı. “Papatya onun en sevdiği iekti.”

Tamam, bu anlaşılır bir şeydi. Doğruyu söylüyor olabilirdi. Ya da yalnızca düzenbazın tekiydi. Bir kadının aklını karıştıracak bir vücuda sahip düzenbazın biri. “Senin için çok zor olmalı.”

“Düşündüğümde de kötüydü. O benim her şeyimdi.” Başını önüne eğdi. Şapkanın siperliği kara gözleri ve yüzünün aldığı hali saklıyordu. “Acısı bazen o kadar kötü...” Devam etmeden önce birkaç saniye durdu, nefes aldı. “Bazen nefes almak bile çok zor geliyor.”

Aman Tanrım, dedi kendi kendine. Bunu hemen Clare’e yazmalıydı. Claire aşk romanları yazan bir arkadaşığıydı. Diğer taraftan bu detay onun da işine yarayabilirdi.

“Yumuşacak, kızıl saçları vardı. Uyurken saçları yastığa dağılırdı. Bazen sırf onu izlemek için uyanık kalırdım.” Lucy kaşlarını çatı. Sanki kafasında Aerosmith çalıyordu. Bu duyduğu en romantik şeydi. Ya da bu adam şarkı sözlerinden çalıp çalıp söylüyordu. Eğer İkincisi doğruysa gerçekten beş para etmezinki. “Adı neydi?”

“Millie. Lisenin son senesi çıkmaya başlamıştık.”

“Lise aşkı?”

“Evet ama bir kere ciddi şekilde ayrıldık. Benim eşekliğimi yüzünden.” Geniş omuzlarını silkti ama başı hâlâ yerdeydi. “Yirmi üç yaşındaydım ve başka kadınlarla da beraber olmam gerektiğini düşünüyordum. Bir ay böyle geçti. Sonra Millie’nin bir kadında isteyebileceğim her şeye sahip olduğunu fark ettim.” Boğazını temizledi. Bunları anlatmanın kendisi için ne kadar zor olduğundan bahsetti. “O ruhumun diğer yarısıydı.”

Tekrar aynı şey. Ya bu adam gerçekten çok romantik ya da düzenbazın teki. Lucy onun bir düzenbaz olduğuna daha çok inanıyordu çünkü böylesine düzgün bir adamın sohbet odalarında kendine birilerini

ayarlamaya çalışması hiç de normal değildi. Hâlâ onda bir terslik olduğunu düşünüyor, Kendine ait gizlediği bir şeyler olduğunu hissediyordu. “Belki biriyle çıkman için çok geçtir?”

“Hayır.” Başını kaldırdı. Kahverengi gözleri Lucy’ninkilerle birleşti. “Kendi hayatımı kurlmalıyım. Karımın yerine geçecek birini aramıyorum ama bazı geceler evde durmak istemiyorum. Daralıyorum. Bazı geceler de yaşlanan köpeğimle beraber *Cold Case* seyrediyorum.”

Cold Case mi seyrediyor? *Cold Case* en sevdiği diziydi. Hiçbir bölümünü kaçırmaz, seyredemediği bölümleri kaydederdi. “CBS’deki mi A&E’dekini mi seyrediyorsun?”

“A&E. Gerçek dosyaları seviyorum.”

“Ben de! Dün akşamkini gördün mü?”

“Spor çantası içinde ceset buldukları bölüm mü?” Geri yaslandı, omuzlarını geriye çekti ve kollarını göğsüne topladı. “Evet, izledim.”

“Şanslarına birkaç kırık buldular.”

Quinn sandalyesinde biraz aşağı kaydı, gözlerini de Lucy’ye dikti. “Bilim katillerin hızına erişti sonunda.”

“Evet, doğru. Son zamanlarda artık kimse polisten sıyrılamıyor.” Kahvesinden bir yudum aldı ve adamın açığını yakalamak için dikkatlice baktı. Nasıl olsa onu bir daha görmeyecekti. Bu yüzden ne yaptığının bir önemi yoktu. “İnsanlar suç işlemek istiyorlarsa daha zeki olmalılar.”

Quinn düşünceliydi. Kaşları düştü. “Gerçekten kusursuz bir cinayetin olabileceğine inanıyor musun?”

İnanıyor muydu? Kitaplarında failler sonunda hep adalete teslim

ediliyorlardı. Peki gerçek hayatta? “Bence eğer yeteri kadar zekiysen ve biraz da araştırma yapmışsan kusursuz bir suç işleyebilirsin. Tam anlamıyla kusursuz olmasa da yaptığın işten paçayı sıyrabilirsin.”

Quinn bir süre sadece baktı. Sonra, “Nasıl olacak peki?” diye sordu.

“Birçok suçlu yakalanıyor çünkü yaptıklarını anlatma ihtiyacı hissediyorlar. Tabii seri katiller dışında. Seri katillerin yaptıkları yanlarına kâr kalıyor çünkü genellikle yaptıkları üzerine hiç konuşmuyorlar.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Belki de onların vicdanları olmadığı içindir. Birçok insan işlediği suçu anlatarak vicdanını rahatlatmak ister. Hapşirmek gibi bir şey bu. İçindeki basıncı, sıkıntıyı dışarı atma ihtiyacı hissetmek.”

“Seri katillerin bu sıkıntıyı yaşamadıklarını düşünüyorsun.”

“Kesinlikle. Onlar için insan öldürmek bir şekilde sıkıntılarından kurtulmak zaten.” Suçlular ve cinayet Lucy’nin konuşmaktan zevk aldığı en önemli konuydu. Arkadaşlarıyla bir araya geldikleri zaman yazmak üzerine konuşurlardı. Bu ondan da öte bir şeydi. Hepsi farklı tarzda yazıyordu. Bu yüzden detaylara girmek pek mümkün olmuyordu, Maddie dışında. Maddie dehşet verici detaylar hakkında uzun uzadıya konuşurdu. Bu sohbetler de genellikle öğle yemeklerinin hemen ardından yapılırdı. Ancak hepsi bir olunca onu susturabiliyorlardı. Konuştuğu kişinin vücut ısıyla ilgilenmeyen biriyle cinayet konuşmak keyifli bir şeydi tabii.

“Peki, geçen gece beş koca tarafından zehirlenen kadını izledin mi?” diye sordu Quinn.

“Bonnie Sweet. Evet, seyrettim onu.” Bonnie Lucy’nin dördüncü kitabında esinlendiği bir karakterdi. Kitabın adı *Vekilden Bir Çay*’dı. Bonnie orada vadiden gelen zambakları kaynatıp çayın içine katıyor ve Wedgwood seramiklerinin içinde servis ediyordu. “Bahçeyi seven bir kadın.” Buluşma garip bir hal alıyordu, bunun farkındaydı. Ama hayattan şikâyetlerini, motosikletini, Alaska’daki av macerasını dinlerken işe yarar detaylar yakalıyordu. Starkbuks’tan çıkıp gittikten sonra Quinn’i bir daha görmeyecekti. O zaman bunları düşünmeye ne lüzum vardı? “Bonnie’nin tarzı iyiydi, bunu kabul etmelisin.”

Quinn ona bakıp psikopat kaçıgın biri mi, yoksa zamanının çoğunu televizyon başında geçiren biri mi olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Aslında o sadece yazacaklarını kafasında sayfa sayfa tasarlayan bir yazardı o kadar. Her ayrıntıyı dantel gibi işliyordu.

Öne doğru eğildi, kollarını masaya uzattı. “Bu iş muhtemelen soğukkanlı bir kadının sözüme ona sevdiği adamları zehirlemesi. Ya da bir zamanlar sevdiği.”

Söylediklerinde haklıydı. Kadın seri katiller soğukkanlı kaltağın tekiydiler. Özellikle son dönemdeki kadın katiller daha temiz iş çıkarıyorlardı. Daha zekiydiler ve arkalarında iz bırakmıyorlardı. Lucy de böyle düşünüyordu. Aynı zamanda karşı cinsteki meslektaşlarından daha ilginçlerdi. “Evet, öyle ama bu onları açıkça büyüleyici kılıyor.”

“Büyüleyici?” Başını yana çevirerek kahkahayla güldü. “Tanrı’ya şükürler olsun ki o ‘büyüleyici’ kadınlardan etrafta pek yok.”

“Belki de etrafımızdalar ama biz onları fark etmiyoruz.” Lucy

gölümsedi ve başını yana büküp kaldırdı. “Belki de bu kadın katiller erkeklerden daha zeki ve yakalanmıyorlar.” “Belki.” Bakışları Lucy’nin üzerinde dikkatlice geziyordu. Onda bir şeyler arıyordu, bunun farkındaydı. Diğer yandan ne için baktığını kestirememişti. Quinn tam ağzını açmış bir şeyler söyleyecekti ki bir gümbürtü söyleyeceklerini ağzına tıkadı. Lucy hemen dönüp soluna, Mike ve bulunduğu sarışın kıza baktı. Mike iki eliyle masayı kavramış, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Aman Tanrım!” dedi Lucy. Anında sandalyesinden fırladı. Sandalye arkaya düştü. “Klondaykmike boğuluyor. Birileri bir şeyler yapsın.”

“Sen bir şeyler yapamaz mısın?”

Quinn’e döndü, o da ayağa kalkmıştı. “Ben mi?”

“Sen hemşire değil misin?”

Hemşire? “Ne?” Aman Tanrım! Doğru. Mesleği hakkında yalan söylemişti. Kimse bir şey yapmaya yeltenmeyince Mike’a yaklaştı. Heimlich manevrasını bilmiyordu. O da yapabileceği en iyi şeyi yaptı: Kürekkemiğinin ortasına bir yumruk attı. Her şey aynıydı. Bir kez daha ama bu sefer sertçe vurdu.

Mike’ın kızı dehşet içindeydi. Dükkânın karşısından bir adam bağırdı: “Biri 911’i arasın. Adam boğulacak.”

Adamın sesi dükkânın içinde boğuk bir uğultu gibi yayıldı.

“Yüce İsa,” dedi. Sertçe Lucy’yi Mike’ın yanından çekti. Adamın arkasından sarılıp göğsünün alt tarafını ani şekilde sıktı. Küçük bir kahve tanesi Mike’ın ağzından fırlayıp bulunduğu kızın sersemlemiş yüzüne çarptı. Adam derin bir nefes aldı. Güçlülükle “Teşekkür ederim,” dedi.

Quinn başını salladı. “Önemi yok.”

Mike’ın etrafına toplananların her birinden bir ses çıkıyordu. Quinn önündeki kargaşayı elleri kalçasında, ağırlığını bir ayağına vermiş şekilde izliyordu. Lucy önü açık ceketinden göğsünün oynadığını görebiliyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu. Tam anlaşılmasa da daha çok şuna benziyordu: “Hemşireymiş. Kızımın hemşiresi.”

İKİNCİ BÖLÜM

DEDEKTİF:

BİRAZ EĞLENCE, BİRAZ DA OYUN OLSUN DİYE JANE'İN
PEŞİNDEN KOŞUYOR.

Quinn McIntyre parmaklarını pantolonunun cebine soktu. Derin bir nefes verdi. Nefesi bir süre havada asılı kaldı. Gözlerini kısmış Lucy'nin arabasının Fairview yolunda kaybolan stop lambalarını izliyordu. Kahvesini de yanına alıp gitmişti. Quinn'in yapabileceği bir şey yoktu.

Starbucks'a girene kadar yağmur dinmişti. Ama ayın dörtte üçü kapkara bulutlarla kaplıydı. Kaldırımdan aşağı inip park alanına ilerledi. Lconoline kamyoneti onu bekliyordu. Quinn ne kadar tesisatçıysa Lucy de o kadar hemşireydi. Onun hemşire olmadığını biliyordu. İnternete yazılan tüm kişisel bilgiler yalandı zaten. Lucy'nin ne iş yaptığını biliyordu. Onunla bu akşam tanışana kadar onun hakkında göz rengi, sarışın oluşu vesairenden çok daha fazlasını öğrenmişti. Boyunu, kilosunu,

her şeyini biliyordu. Hastanede doğmuştu ve ülkenin kuzey taraflarında büyümüştü. Hâlâ orada yaşıyordu. On bir yaşındayken babası onları terk edip gitmişti. Bu yüzden erkeklere karşı genel bir kızgınlık duyuyor olabilirdi. Son beş yılda aşırı hızdan üç ceza almış, aynı zamanda kırmızı ışık ihlalinin ötürü de iki kez evine celp gelmişti.

Bilmediği tek şey, sürücü belgesine yapıştırılan ya da kitaplarına basılan fotoğraflarından çok daha derin mavi gözlere sahip olduğuydu. Saçlarının aralarında altın sarısı teller parlıyordu. Dudakları daha dolgundu. Bu akşam Starbuku's'a girerken göz alıcı bir kadınla buluşacağını biliyordu. Ama onun bu kadar etkileyici bir kadın olmasını beklemiyordu. Fotoğraflarından onun hakkında her şeyi öğrenemezdi. Sıcak, yumuşak eli, sesindeki ahenk, hiçbirisi orada yoktu. Seri katiller üzerine kitaplar yazan bir kadının sesi gibi değildi. Diğer yandan her an o kurbanlardan biri olabilirdi.

Quinn havuzun ışıktandırma ışıklarının yanından yürüdü. Fıskiye'den saçılan damlalar botlarına geliyordu. Kamyonete yaklaştığında içeriden biri camı araladı.

“Her şeyi aldın mı?” Biri arkasından ona uzanmış, kotundan tişörtünü çekiyordu.

“Evet.” Dedektif Kurt Weber'in yüzü camda belirdi.

“Bardağı aldın mı?”

“Yanında götürdü.”

“Kahretsin.”

“Düşündüğüm gibi.”

“Sondaki kargaşa neydi öyle?”

“Adamın birinin boğazına kahve çekirdeği kaçmış, boğuluyordu.” Arka tarafından dinleme cihazını çıkardı. “Kesin olan bir şey var ki Lucy Rothschild sadece hemşire oluşu hakkında yalan söylemiyor. Suni teneffüs hakkında bile bir şey bildiği yok.”

“Tüm seri katiller ilginçtir.” Karavanın arkasından alıcıların başında duran teknisyen Anita Landers konuşmaya katıldı.

Quinn de aynı kanıdaydı. Bu “Nefessiz” adını verdikleri operasyonda Lucy en önemli şüpheli olarak sabah önlerine konursa hiç şaşırılmazdı. İnternette adamlarla tanıyor ve onları evlerinde boğarak öldürüyor olabilirdi. Quinn’in üzerindeki çok ince kablo ortamdaki sesleri sağ tarafındaki alıcıya kaydediyordu. “Kahretsin!” diyerek hiddetlendi. Kaydedicinin göğsünden geçen kablosu yırtılmıştı.

“Ona karşı ilk tepkin ne oldu?” diye sordu Anita.

Quinn üzerindeki alıcıyı çıkarıp arka tarafa, Anita’ya uzattı. Sorusuna gelince; kafeye girip Lucy’yi kalabalığın içinde fark ettiğinde ilk tepkisi tamamen bir erkeğe ait fiziksel tepkilerdi. Herhangi bir erkek güzel bir kadın gördüğünde ne şekilde etkilenirse o da öyle etkilenmişti. Uzun zamandır bir kadınla beraber olmadığını hatırlamıştı. “Oturduğum anda eleştirmek için bende bir kusur bulmaya çalıştığımı hissettim.”

“Belki de sıradaki kurbanı olarak seni seçiyordu.”

Bunu da düşünmüştü tabii. “Evet, belki.” Sertaşkadamı olarak son iki haftada yedisi çevrimiçi beş tane sohbet odasına kaydolmuştu. Üç tane de kişisel buluşma duyurusu vardı. Kurt, internetteki adıyla avköpeği, Quinn’in her görüşmesinde aynı numarayla sisteme giriyor ve karavandan tüm konuşulanları dinliyordu. Aktif iki dedektif vardiyalı olarak çalışıyorlar, böylelikle bu dosya üzerinde ara vermeden ilerliyorlardı.

Lucy Quinn’in bu akşamki ikinci kahve buluşmasıydı ve hangi kadınla ne konuştuğunu karıştırır hale gelmişti. “Yarın görüşürüz,” diyerek ayrıldı. Nasıl olsa yarın diğerleriyle beraber Lucy Rothschild’in kayıtları da analiz edilmiş olurdu. Etrafta sıkıntı yaratacak bir şey görünmüyordu.

Karavandan biraz ileride duran gümüş rengi Jeep’ine yöneldi. Kapıyı açtı.

“Hey McIntyre!” Kurt arabayı çalıştırmış ona sesleniyordu.

“Ne oldu?”

“Şu Lucy denen kadın fotoğraflarındaki kadar seksi mi?”

“Daha güzel.” Hiç seri katile benzer bir tarafı yoktu ama içinde bulunduğu durum birçok soruyu beraberinde getiriyordu. Onun gibi kendi parasını kazanan hoş bir kadın neden internetten birilerini bulmaya çalışırdı ki?

“Bu senin işini daha da kolaylaştırır.”

Masmavi bir çift göz ve kıpkırmızı dudaklar onun işini hiç de

kolaylaştırmamıştı. Maureen diye bir kadınla yaptığı ilk görüşme daha kolaydı. Yine de emin olamadı. “Sabah göreceğiz,” dedi arabasına binerken.

Maureen Dempsey, yani namı diğer “kocaarsız” Quinn’ in hayatında tanıdığı en aptal kadındı. Buluşmaları esnasında sürekli gazete ve dergi kupürlerini yapıştırdığı defterden ve oyuncak bebek koleksiyonundan bahsetmişti. Bir faciaydı. Ona hemen “Quint” demeye başlamıştı. Sonra Sun Valley’in hemen dışında bir yere, uzaylı olduğu düşünülen canlıların iniş yaptığını söylemişti. Bunların büyük bir şaka olduğunu düşünmek istemiş ve gülmeye çalışmıştı. Ama hayır, gayet ciddiye. IQ’su en fazla on olabilirdi. Fakat acı gerçek şuydu ki Maureen, Idaho Endüstri Komisyonu’nda çalışıyordu.

Arabayı çalıştırıp park yerinden çıktı. Dışarının buz gibi havası havalandırma deliklerinden geçip göğsüne çarpıyordu. Isıtıcı henüz devreye girmemişti o yüzden havalandırmayı kapattı. Maureen ile geçirdiği iki dakikanın sonunda onu hemen şüpheliler listesinden sildi. Düzenli bir işi olması onu ilgilendirmiyordu. Devlet memuru olan bir sürü aptal vardı ama üç adamı öldürüp arkasında hiçbir iz bırakmayan bir kadın Idaho ’nun kuzeyinde uzaylıların yaşadığına inanacak biri olamazdı. Quinn FBI’ın katil profiline uyuyordu. Bu iş çok organize ve zekiceydi. Maureen’in bu tavırları taklit değildi, kimse bu kadar iyi oynayamazdı.

Katil profiline göre bu “nefessiz” otuz iki ila kırk sekiz yaşları arasındaydı. Fiziksel kanıtlara göre katil adli ve siyasi prosedürden haberdardı. Cinayet araştırmalarına karşı ilgiliydi ve polisten daha zeki olduğunu düşünüyordu. Geleneksel metotlarla yakalanamayacağı aşikârdı. Yalan makinesini de muhtemelen geçerci. Sorgulama yöntemlerine karşı hiçbir çöküntüye uğramadan direnebilirdi.

Departmandaki herkes raporu okuduktan sonra onu bu şekilde alt edemeyeceklerini kabul etmişti. Bu yırtıcı hayvanı tuzakla yeneceklerdi. Quinn bu planın sonuçlarını görebiliyordu. Bu yüzden hiç hoşlanmamıştı. Yeteri kadar kanıt toplamadan bu işe giriştikleri için içten içe kötü şeyler hissediyordu. Korkuyordu. Bir sonraki kurban olmaktan korkuyordu. Hayır, bir psikopatın önünde kuyruğunu sallamak ona hiç de heyecan vermiyordu.

Fairview yolundan aşağı ilerleyip bağlantı yoluna girdi. Otobandaki aydınlatmalar beyaz tavşan gibi görünüyordu. Kaloriferi bir kez daha çalıştırmayı denedi. Sonunda havalandırma deliklerinden sıcak havanın tenine çarptığını hissetti. Broadway’e, evine doğru gidiyordu.

Tüm kadın dedektifler geçen iki hafta boyunca birçok sebepten ötürü şüpheli listesinde yerlerini almışlardı. Üç kurbanın ölümleriyle beraber hepsiyle temas kurulmuştu. Hepsi aynı kuru temizlemeciyi kullanmıştı, hepsi yalnız yaşıyordu.

Diğer taraftan bu üç kurban, genel anlamda benzer şeyler üzerinden

failin listesine konmuşlardı. Üçü de internet üzerinden birileriyle tanışıp buluşuyorlardı. Hepsi aynı şeyi yapıyorlardı sanki. Uzun bir görüşme listeleri vardı. Haftada altı yedi defa genellikle de farklı kadınlarla buluşuyorlardı.

Hepsi aynı şekilde ya genel tanışma sitelerinden ya sohbet odalarından ya da kişisel ilanlardan bililerini buluyorlardı. Bakılırsa hepsi Bames ve Noble, Borders, Eski Kitap ve Müzik mağazalarından kredi kartıyla alışveriş yapmışlardı. Hepsi de kitap kurduydular. İlk kurban boşanmış, ikincisi dul, üçüncüsü ise evli ama dul numarası yapan biriydi. Üçü de yataklarına kelepçeli halde ölü bulunmuştu.

İlk kurban Charles Wilson, internetteki rumuzuyla “kıkırdak” Overland’daki evinde ölü bulunmuştu. Ellerinde burulmuş elektrik telinden bir kelepçe, başında da Westco kuru temizleme torbası vardı. İlk bakışta bunun sıradan bir adam öldürme vakası olduğu düşünülebilirdi ancak bedenin duruşundan açıkça görülüyordu ki, bu adam sapıkça fikirleri olan partneriyle ölümcül bir seks oyunu oynuyordu. Bu işin faili geride küçük bir kanıt bırakmıştı. Cesetten yola çıkarak bunun kazayla mı yoksa kasten mi yapıldığını bulmak da Quinn’ in işiydi.

Önce hemen Bay Wilson’un ailesi ve arkadaşlarıyla görüşmüşlerdi. Hepsi maktulün bir seneyi aşkın bir süredir ciddi bir ilişkisi olmadığını söylemişti. Eski karısı başka biriyle yeniden evlenmiş ve eyalet dışına taşınmıştı. Quinn maktulün kredi kartlarını ve telefon kayıtlarını taramış,

Charles'ın görüştüğü, telefonlaştığı, mailleştığı her kişiyi elemişti. Bu çalışmalar sürerken ikinci kurbanın cesedine ulaştılar. Bu iki cinayet arasındaki benzerlik tesadüf değildi. Ölümler kaza sonucu olmazdı. Derken üçüncü cesedi buldular. Artık bir seri katille karşı karşıya olduklarının farkındaydılar.

Charles Wilson yaklaşık olarak bir buçuk ay önce öldürülmüştü. Eğer dedektifler hızlı hareket etmezlerse dördüncü bir kurbanın ortaya çıkması çok da sürpriz olmayacaktı.

Yakında.

Kimse bunu istemiyordu elbette. Cinayet masası dedektifleri de faili bulmadan ara vermek istemiyordu, en çok da Quinn. Bir kadına yalan söylemekten hiç çekinmezdi. Katil bir kadına tuzak kurmak ise onun işinin bir parçasıydı. Casus olarak çalışmaya başlayalı seneler olmuştu ve bazen bunu unutuyordu. En nefret ettiği şey de Kurt'un onun için yazdığı duygusal satırları ezberleyip okumaktı.

Cipiyle garajına girdi. Beyaz sivil polis arabasının yanına park edip farlarını söndürdü ve motoru kapattı. Her zaman olduğu gibi arka kapıyı açtığında Millie onun geldiğini anladı. O en sadık, en şefkat dolu varlıktı. Mutfağa ilerlediğinde onu gördü. O kocaman kahverengi gözleriyle yine Quinn'e taparcasına bakıyordu. Yumuşacık kıvılcıklar tüyleri ışıktaki parlıyordu.

“Hey.” Hemen Quinn'in elini yalamaya başlamıştı. O da dizinin üzerine eğildi. “Sen çok iyi bir köpeksin.” Kulaklarını, sırtını okşuyordu.

Dili mutluluktan bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kuyruğunu da aynı hızla yere vuruyordu.

Quinn ayağa kalkınca somurttu. Yastığından kalan parçalar etrafa saçılmıştı. Bir süre onu dışarı çıkaramayacaktı. Köpek de sıkılmıştı. En azından bu seferlik garajdan uzak durmuştu. Gerçi orada artık pek bir şey bırakmıyordu.

Millie iki yaşında bir İrlanda av köpeğiydi. Onu tek başına bırakmak artık sorun yaratıyordu. Sorunu neydi anlamaya çalışıyordu. Neyse ki sadece yastığını parçalamıştı.

Ceketini sandalyenin birine asıp mutfaktan çıktı. En son evde tek başına bıraktığı kadın nişanlısı Amanda'ydı. Dışarıda kötü adamlarla uğraşırken o evde liseden yakın arkadaşı Shawn'la yatıyordu.

O gün eve geldiğinde lavabonun altından boş bir çöp torbası çekip odanın karşısına getirdi. O öğleden sonra onları çıplak halde yatağında bulduğu anı hayatı boyunca unutmuyacaktı. Sevdği kadının kendisini suçlayan sözlerini de unutmuyacaktı.

“Hep yalnızdım,” demişti Amanda. Bir yandan da açık göğüslerini kapatmak için yatak örtüsünü çekiyordu. “Sen hep çalışıyordun ve ben hep burada tek başımdım.”

Yataktan atlayıp altına pantolonunu çekmeye çalışan Shawn'ı göstererek “Görünen o ki yalnız değilmişsin” dedi. 9mm'lik silahı belinde kaşını yapıyordu adeta. Göğsünde kaynayan bir şeyler tüm benliğiyle

dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

“Bunların olacağını düşünmemiştik,” dedi Shawn tişörtünü giyerken.

“Kasıklarını nişanlıma dayamay mı düşünmemiştin?” Quinn o an bir cinayetin nasıl işlenebileceğini anlamıştı. Bir insanın gözünün nasıl dönebileceğini, insanı yakıp tüketen öfkenin intikam hırsıyla nasıl bir patlamaya dönüşebileceğini görmüştü.

“Ne bekliyordun?” Amanda’nın gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Suçlayıcı bir şekilde Quinn’e dönmüştü.

Quinn gürültülü, nahoş bir kakhaha attı. Kızgındı. Gördüklerine, duyduklarına inanamıyordu. “Def olup gidin evimden!” diye inledi. Kızgınlık ve öfke vücudunu sarmıştı. Yılların tecrübesi ve kontrol aptalca bir şey yapmasını engellemişti. “İkiniz de.” Yüzündeki ya da ses tonundaki bir şey onlara Quinn’in her an zalimleşebileceğini göstermiş olmalıydı ki ikisi de giysilerini kapıp kaçtı.

O gün Amanda ve Shawn’ı tabancasıyla vurabileceğinden emin değildi. Ama daha fazla etrafta dolansaylardı ne olurdu kestiremiyordu. Gerçi tüm bu olanlara rağmen, Amanda’nın suçlamalarına kısmen de olsa hak vermiyor değildi.

Koridordan geçip mutfağa girdi. Millie’den kurtulan yastıklı bir sandalyeye çöktü. Millie işlediği kabahatin farkında değildi. Yarattığı yıkım da umurunda değildi. Tam tersine dağınıklığın ortasında yürüyor, etrafa daha da tüy saçıyordu. Dışarısı sırlıslık olmasaydı, ortalığı

temizlerken onu kulübesine kapatırdı. “Dışarı!” diye emretti. Onu oturma odasına yolladı. Tırıs tırıs giderken bir yandan da dokunaklı gözlerle omzundan geriye Quinn’e bakıyordu. İşte tam bir dişi. Yaptıkları yüzünden kendini suçlu hissetmek istemiyor muydu?

Yerdeki pisliği torbaya atıyor, etrafa saçılan tüyler gelip gömleğine yapışıyordu. Amanda ve Shawn’ı yatağında basalı bir yılı geçmişti. İkisinin evlendiklerini duymuştu. Bir de çocukları vardı. Evleri ipotekliydi ama arabaları vardı. Amerikan rüyası yaşıyorlardı. O da burada Milli ile beraber çılgınca bir hayat sürüyordu. Quinn için her şey mükemmeldi. İsteddiği her şeye sahip olabileceğini düşünüyordu. Bir karısı, birkaç çocuğu, küçük bir arabası... Ama Quinn için bunlar pek olası görünmüyordu.

Gömleğindeki tüyleri teker teker toplayıp poşete attı. Tanıdığı birçok polis arkadaşı ikinci ya da üçüncü evliliklerini yapıyordu. Böyle kötü istatistiklere dahil olacağına yalnız olmayı tercih ederdi. Bir işi, köpeği vardı. Annesi hayattaydı. İki kardeşi ve yedi yeğeni vardı. Herhangi biri için böyle bir aileye sahip olmak yeterdi. Ona da yetiyordu. Karşı cinsle ilişki yaşamak istediğinde onları nasıl bulacağını biliyordu; rozet. Bir kadınla beraber olmak istiyordu. Kadınlar da bir polisle. İki taraf da halinden memnundu. Çoğu zaman bu kadarı yeterli oluyordu.

Ayağa kalkıp elbise dolabına gitti. Süpürge ve farası alıp telesekreterin düğmesine bastı. Bir yandan kalanları topluyor, bir yandan da mesajları

dinliyordu. İlki buzdolabını aldığı yerdendi. Servis garanti süresinin biteceğini, devam ettirmek isteyip istemediğini soruyordu. İkinci mesaj annesindendi.

“Erin bugün ultrason sonuçlarını aldı,” diyordu annesi. Derin bir nefes aldı. “Bir kızı daha olacak.”

Quinn kıkırdamaya başladı. Erin, Quinn’in kardeşi Donny’nin karısıydı. İki kızları zaten vardı. Son müjdeyle beraber Donny’nin evindeki dişi sayısı dörde yükselecekti. Dörde karşı bir. Zavallı adam. Kaderine küssün.

Kısa bir sessizlikten sonra annesi konuşmasına devam etti: “Donny kız çocuk doğurtmaya devam ederse McIntyre adını kim sürdürecekt?”

Quinn çocukların en büyüğüdü. Kız kardeşi Mary en küçükleri, Donny de ortancalarıydı. Donny ile Mary’den zaten yedi torun vardı. Bu kalabalığa bir çocuk daha eklemenin ne âlemi vardı?

“Pazar ayininde Beatrice Gamer ile karşılaştım.” Quinn tüyleri faraşa toplamaya devam ediyordu. Annesinin ne diyeceğini tahmin etmek içten bile değildi. “Kızı Vicky Dillards’ta çalışıyor, çocuk bölümünde. Bekâr ve Aziz Meryem etkinliklerine katılacak.”

“Unut bunu,” diye söylendi. Apış arasına, pantolonunun paçalarına yapışmış tüyleri topluyordu. Bugün narkotik bürodan cinayet masasına transfer olduğu gündü. Annesi tehlikeli anlaşmalara girişmeyi ve uyuşturucu tüccarlarının izini sürmeyi bıraktığı için Tanrı’ya şükreliyordu. Hayatındaki en önemli görevinin oğlunu “düzenli” bir

hayata kavuşturmak olduğunu söylüyordu. Ve bunun ancak sevgi dolu, iyi bir kadınla hayatını birleştirerek yapabileceğine inanıyordu. Böylece Quinn mutlu olacaktı. “Her fırsatta iyi kadının aşkı”nın çok işe yaramadığını söylese, o düşündüğü kadın ona ihanet etmiş olsa da zaten Amanda “iyi kadın” değildi. İşlediği bir sürü günahının ötesinde, o presbiteriyendi. Quinn annesini hayatından memnun olduğuna, bu hayatı sevdiğine ve gezegende yaşayan diğer tüm insanlar gibi kendisinin de mutlu olduğuna ikna etmek için uğraşmaktan vazgeçmişti artık.

Annesi makinenin pili bitmeden hemen önce biraz da babasından, Deacon’dan bahsetti. Çöp poşetini lavabonun altına ittirdi, süpürgeyi de yanına dayadı. Faraşı öylece kenara fırlattı. Sonra dolaptan bir şişe Labatt çıkardı. Annesi kendi aşk hayatıyla ilgilenseydi Quinn’le uğraşmasına gerek kalmayacaktı. Babasının ölümünün ardından annesi birisiyle çıkmaya başlasa ne hissederdı bilmiyordu. Babası öleli üç yıl olmuştu ve giderken annesinin tüm çiçeklerini budamıştı.

Masanın üzerine bıraktığı dosyaları, dizüstü bilgisayarını topladı. Mutfağa giderken açtığı tüm ışıkları teker teker söndürdü. Millie kalkmış Quinn’i takip ediyordu. Beraber oturma odasına geçtiler. Boş eliyle kumandayı aldı ve akşam haberlerini açtı. Saat on olmuştu. Deri koltuğuna oturdu, önündeki sehpa da bilgisayarıyla beraber dosyaları koydu. Millie de yere, Quinn’in dizleri dibine çömeldi. Quinn onun kızıl tüylü kulaklarını okşuyordu.

Karanlık ve bunaltıcı odayı televizyonun ışığı aydınlatıyordu. Bej halıya, biraz da botların ucuna vuruyordu. Hava durumunu izledi, yağmur

geleceğini söylüyordu. Haberlerde “nefessiz” ile ilgili fazla detay yoktu. Tüm kanallar üç adamın yataklarında boğularak öldürüldüklerini biliyorlardı sadece. Ne kurbanların hangi metotla öldürüldüğü ne de polisin düşündüğü şekilde katilin kurbanlarıyla internet üzerinden tanışıp bulunduğu bilgisi veriliyordu. Polis ve medya işbirliği işindeydi. Şimdilik. Eğer atlatıldıklarını düşünürlerse her şey tersine dönebilirdi.

Programlar değiştikçe televizyonun ışıkları içeride titriyordu. Birasını ağzına götürüp kertenkele dansını izlemeye başladı. Otuz yedi senelik hayatının on altı senesini polis olarak geçirmişti. Meslekteki ilk altı yılında devriye polisiydi. Ardından gelen altı yıl boyunca da narkotik büroda dedektiflik yapmıştı. İşe çok saf duygularla ve hevesle girişmişti. Tüm dünyayı uyuşturucu ve her türlü suçtan koruyabileceğine inanıyordu. Ahlaklı bir şekilde işinde yükselmişti. Doğru ve yanlış, Tanrı ve şeytanı, beyaz ve siyahı çok net ayırt edebiliyordu. Ancak batakhanelerde takılıp serserilerle arkadaşlık yaptıkça bu keskin fikirleri değişmişti. İyi ve kötüyü ayırdığı o çizgi bulanıklaşmış; siyah ve beyaz griye dönüşmüştü.

Ajan olarak çalışmaya başlamasıyla beraber çok daha fazla şey değişmişti. Her şey o kadar değişmişti ki bir gün aynaya baktığında dönüştüğü adamı tanıyamaz olmuştu. Karşısında hissiz gözlerle bakan uzun saçlı, sakallı bir adam duruyordu. Ama bu adamı sevmişti.

Narkotik polisleri hızlı düşünmek ve düzgün konuşmak zorundaydılar. Aynı zamanda çelik gibi sert olmalıydılar. Onlar kibirli insanlardır. Zeki ve yenilmez olduklarına inanırlar. /

Quinn gibi. Quinn onların en iyilerinden biriydi. Altı yıl boyunca dışlerinde uyuşturucu gıcırdatmaktan, tükürmekten, ağzında bıraktığı tattan bunalmıştı. Bir sürü uyuşturucu çetesini çökertmişti. Bu sert çocuk bu pisliğin peşinden koşup duruyordu. Hayatında başka hiçbir şey yoktu sanki. Özel hayatıyla işi o kadar iç içe girmişti ki ne zaman birinin bitip diğerinin başladığını kestiremiyordu. Ondaki bu büyük değişim ailesini fazlasıyla endişelendiriyordu. Onu nadiren görebiliyorlardı. İş dışında tüm sorumluluklarından sıyrılmış gibiydi. İşinden ayrılana kadar da bu değişmeyecek gibi görünüyordu. İşini aşkı yapmıştı ve tüm hayatı oydu.

Her şey dağılana kadar.

Birasından bir yudum daha alıp kalçasına dayadı. Adı Merry idi. Hayatta hep mutlu ve güler yüzlü olsun diye bu ismi koymuştu ama hayatında gülecek, mutlu olacak hiçbir şeyi yoktu. On dokuz yaşındaki bir fahişenin tekiydi. Siyah eroin içiyordu. Sevgilisi ya da satıcısı ona defalarca tecavüz edip onu dövdükten sonra onunla bozuşmuştu. Quinn onu ilk gördüğünde gözleri siyah mavi karışımı bir renkteydi, şişti. İkinci görüşünde Quinn ile bir anlaşmaya varmışlardı. Satıcısını onunla tanıştıracak ve bilgi sızdıracaktı.

Quinn sekiz ay boyunca yapabileceğinin en iyisini yaptı. Bir pisliğin içine battı. Serserilerle yeni arkadaşlıklar kurdu. Bir gece yarısı kendisini kurtaracak olan bir telefon görüşmesi yaptı. Merry ise Winco'nun arka tarafında bir alışveriş arabasında bulundu. Yağmur altında Merry'nin siyah ojeli tırnaklarına bakarken öfke bulutları bütün başını sarmış, kocaman bir oyuk beynini kemirmişti. Sekiz aylık iş çöpe gitmişti.

Lanet olsun.

Yağmur damlaları Merry'nin alnından burnuna, oradan da çenesine süzülüyordu. Bu olanlar... Quinn'in ahlak pusulası kendini sıfırlıyordu. Bir kadın, daha doğrusu bir kız ölmüştü ve onun ilk düşündüğü şey işiydi. Bu sefer aynaya baktığında karşılaştığı bu adamı sevmemişti. Bir pisliğe dönüşüyordu.

Merry onun itirafçısıydı ve onu kaybetmişti. Polis olarak, bir insan olarak onu kaybetmişti. Kâğıtta her şeyi doğru yapmıştı ama yeterli değildi işte. Daha fazlasını yapmalıydı.

Şu kısacık hayatında onu yüzüstü bırakan son adamdı. Cenazesini alacak tek kişi büyükannesiydi. Merry yaşarken bir faydası olmasa da ölümünde bir şeyler yapmak istiyordu. Quinn tüm cenaze masraflarını karşıladı, en iyi tabutu aldı. Cenaze törenine katılan bir avuç insandan biri de oydu. Her ölüm yıldönümünde mezarına pembe güllerle gitti. Pembe gülleri sevip sevmediğini bilmiyordu bile.

Merry öleli dört sene olmuştu ama Quinn öldürülmesinden hâlâ sorumlu tutuyordu yaşadıkça da böyle olacaktı, biliyordu. Karşılaştığı berbat olaylarda hep onu hatırlayacak, içinde bir oyuk gibi kalacaktı.

Ceketini giyip cinayet masasına geçtiği gün hayatındaki bazı şeyleri geride bırakmaya karar vermişti. Doğru ve yanlış, siyah ve beyaz, iyi ve kötü için çektiği eğilip bükülen tüm çizgilerini düzeltmek için konsantre olacaktı. Mesela iş dışında bir hayatı olabilirdi. Bir karısı ve bahçede koşuşturan çocukları olsa ne kadar da güzel olurdu. Fakat Amanda şu an bunun olmayacağını göstermişti. Hayatının böyle devam etmesinin daha

iyi olacağına bir kez daha karar vermişti.

Kanalları geziyordu. Birasından bir yudum daha aldı. Quinn çalıştığı departmanı seviyordu. Gelişigüzel ipuçlarını bir araya getiriyor, iz sürüyor, birbirinden bağımsız gibi gözükten kanıtları topluyordu. Sonra bunları ortak bir havuzda toplamak ve araştırmanın yönünü belirlemek çok hoşuna gidiyordu. Aynı zamanda sokaklardan şiddet eğilimli suçluları toplamak da güzeldi. Olaylara bakış açısını ve mesafesini korumayı başarıyordu. Artık işi ofiste bırakıyordu. Ama bu dosya farklıydı. Nefessiz birini daha öldürmeden onu yakalamaları gerekiyordu.

Quinn biriktirdiği tüm parçalardan büyük resmi görebiliyordu. Bu onun doğasında vardı, yetenekliydi. Fakat bu sefer geriye dönüp bakacağı hiçbir parça yoktu. Birkaç tane birbirinden ayrıık ipucu vardı. Kanıtlar birbiriyle ilişkili değildi.

Bu dosya gecesini gündüzüne karıştırıyordu. Biri ya da bir şeyler sürekli dolanıp duruyordu kafasında. Şu “nefessiz” kimse gerçekten çok zeki bir kadındı. Quinn’in en nefret ettiği şey bir suçlunun zekâsıyla alt etmesiydi. Bir kadın ya da başkası önemli değildi.

Şüpheleri hep Lucy Rothschild’in üzerinde toplanıyordu. O bir polisti. Karşısındaki kişinin beden dilini, özellikle de gözlerini okumak onun işiydi. Fakat tüm buluşma boyunca defalarca kendini onun gözleri yerine dudaklarına bakarken bulmuştu. Tüm bedenini incelemiş ama karşısındakini kandırmaya çalışan hiçbir iz bulamamıştı, göğüsleri dışında. Dikkatinin dağınık olduğu bu anlarda kafasında hep aynı soru dolanıyordu: Lucy gibi bir kadın neden internet üzerinden birilerini

bulmaya çalışırdı ki? Onunla çıkmak için bir sürü erkek sıraya girerdi. Diğer yandan herhangi bir kadının da bir yerlerde dikilip gülümsemesi yeterdi. Ne kadar zor olabilirdi ki? Lucy gibi bir kadın için olabilirdi.

Onda ters giden bir şeyler vardı. Bu kocaman masmavi gözlerin arkasına sakladığı bir şeyler olmalıydı. Katili işaret eden bir şeyler olmalıydı.

Lucy'yi bu dosyaya bağlayan şeyler vardı. Westco Kuru Temizleme müşteri listesinde adı vardı, Charles Wilson'dan, “kıkırdak”tan ona mail atılmıştı ve son kurban Lawrence Craig'le “aşkçubuğu”yla yine bir kahve dükkânında buluşmuştu. Bunların hepsi çok ciddi kanıtlar değildi ama polisin elinde ilerlemeyi sağlayacak başka ipucu da yoktu.

Polis metodik olarak şüphelileri eliyordu. Araştırmaya başladıkları ilk günden itibaren az da olsa ilerlemişlerdi. Hepsi şu sorunun cevabını çok merak ediyordu. Kim kendine “aşkçubuğu” adını takardı ki? Ayrıca benzer bir soru da diğer taraf için geçerliydi. Kendine “sertaşkadamı” veya “avköpeği” adını takan adamlarla hangi kadın buluşurdu ki?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İLGİNÇ:
ISRARCI BİR ŞAİR ARIYOR...

Quinn sabah çıkmak için hazırlanıyordu. Şifonyerin karşısında mavi-kırmızı çizgili kravatını bağlarken ellerine baktı. Mavi gömleğinin yakasında kravatı sağa sola, yukarı aşağı döndürürken düzgün dursun diye uğraşıyordu. Ceketinin düğmelerini ilikledi. Konsolun üzerindeki rozetini alıp, belindeki silahın yanına sıkıştırdı. Ekstra cephanesini ve telefonunu da sol tarafına yerleştirdi. Kelepçesini alıp pantolonun arka tarafına koydu. Ayakucunda duran koyu mavi ceketini de alıp koridorda ilerlerken giydi. Mutfağa geldi, Millie'ye yemek verdi. Çıkması için kapının açık olup olmadığına baktı, kahvesinden son bir yudum daha aldı. Sehpadaki dosyalarını ve bilgisayarını da alıp kapıya yürüdü. Polis arması olmayan Crown Victoria marka arabasına bindi ve işe yöneldi. Caddeden aşağı inerken bir yandan da sesli mesajlarını kontrol ediyor ve

küçük notlar alıyordu. Bölge avukatlık bürosuna telefon açıp ertelenen davaya ilişkin bilgi aldı. Arabasını boş bir yere park ederken kafasında halletmesi gereken bir sürü iş dolanıyordu.

Toplantı odasına yöneldi. Bugün de çalışma başlıyordu. Hemen her şey “nefessiz” davasına yoğunlaşmıştı. İçeri girdiğinde tahtada Lucy Rothschild’in adının birinci şüpheli olarak listenin başına yazıldığını gördü. Hemen yanında Maureen Dempsey duruyordu. Ofise ilk gelen oydu. Dizüstü bilgisayarını açtı. Getirdiği dosyaları da hemen karşısına koydu.

“Karla Thompson’u eledik,” dedi Çavuş Vernon Mitchell içeri girerken. “İkinci cinayet işlenirken kasabanın dışındaydı, buna eminiz.” Gözlüklerini burnunun ucuna koymuştu. Asker tıraşı saçları kafa yapısını belli ediyordu. Bu haliyle tam bir kel gibiydi.

Quinn yerine oturup elindeki dosyalardan birini açtı. “Rahatlayabiliriz,” diye mırıldandı. Karla Thompson, diğer adıyla “tatlıbezelye” Marlboro kokan bir kadındı. Marlboro içen bir adam gibi sesi vardı. Kahve için kasanın önünde sıra beklerlerken Quinn’in poposunu ellemişti.

Kurt Weber Quinn’in yanına oturup gülmeye başlamıştı. “Yanına gelip her şeyi batırmak pahasına seni kurtarmayı düşünmüştüm,” dedi birkaç gece önceki buluşmalarına istinaden.

“Tabii, harika olurdu,” diye homurdandı Quinn. Bir adamın poposunu ellemekten çekinmeyen kadınlar vardı. Karla da bunlardan biriydi.

“Hoş çocuk olmanın getirileri bunlar.”

“Hayır, hepsi senin o aşın duygusal mailleri yazman yüzünden başıma geliyor. Onu oracıkta soymak istediğimi düşünüyor.” Normal şartlar altında Quinn bir kadının çıplaklığından rahatsız olmazdı. Ama son tanıştığı kadınlar için hiç böyle istekleri olmamıştı, Lucy dışında. Lucy’nin çıplak bir şekilde karşısında durduğunu hayal etmek çok güzeldi; ancak aralarında dinleme cihazlar, olmadığı, onun bir psikopat olmadığı zaman.

“Quinn, biz Lucy Rothschild ve Maureen Dempsey’i listeden silene ya da kodese tıkana kadar bütün dikkatini onlar üzerine vereceksin.” Konuşan Çavuş Vemon Mitchell’di. İkisinin fotoğraflarını işaret ediyordu.

Quinn sürücü belgelerinden büyütülmüş önündeki fotoğraflara bakıyordu. İki asık surat. Maureen Dempsey hayatında tanıdığı en aptal kadındı. Lucy Rothschild de seri katil kitapları yazıyordu. Lucy’nin neden bir liste yaptığını anlayabiliyordu. Zekiydi. Bir insanı öldürüp bu işten nasıl sıyrılabileceğini ancak bu işle para kazanan biri bilebilirdi. “Bence Maureen’i de eleyebiliriz. O aptalın teki.”

“Rol yapıyor olabilir,” dedi Kurt.

Quinn bir kahkaha atıp başını iki yana salladı. “Uzaylılar hakkında söylediklerini bir duysaydın... Kimse bu kadar iyi rol yapamaz.”

“Üç kurbanla da buluşmuş. Onu listeden çıkaramayız.” Çavuş kurbanlarının dosyalarını açarak farklı fotoğraflarını gösterdi. Hepsi yataklarına aynı şekilde uzanmıştı. Sanki onlara bu şekilde pos verdirilmişti. Kafaları hamur gibiydi, çok acıklı bir halleri vardı. Hepsinin

ağız açıktı ve boğazlarında kuru temizleme poşetleri vardı. “Belki Kurt haklıdır. Dempsey rol yapıyor olabilir. Ama kaydı dinledikten sonra bence Rothschild daha yakın gözüküyor. Konuşması kendini metheder gibi. Sanki üç kişiyi öldürüp bu işten nasıl sıyrılacağını biliyormuş gibi.”

Quinn kül rengi parmak izlerini inceliyordu. Telefonda, komodinde, kapı aralığında, antrede izler vardı.

“Belki de cinayet romanları yazmaktan sıkılmıştır,” dedi Kurt. Quinn parmak izlerini incelemeye devam ediyordu. Üç ayrı evin başka yerlerinde de izler vardı; banyo lavabolarında, tuvaletlerde, duş başlarında.

“Yazıklarını bir şekilde gerçekleştirmek istiyor olabilir,” dedi Quinn.

Teknisyenler çöp poşetlerindeki son izleri incelemişti. Ama tüm izler Westco Kuru Temizleme çalışanlarına ait çıkmıştı. Önceki fotoğraflara döndü. Lanet olsun. Bu üç cinayette birbiriyle bağlantılı hiçbir şey yoktu.

“Onun şimdi ne üzerinde çalıştığını öğrenmem lazım.” Başını çavuşa çevirdi. “Belki de ifadesini almalıyız. Yapmamız gereken tek şey onun birkaç yalanını yakalamak.”

“Henüz değil. Avukatını işe karıştırıp takibi tehlikeye sokamayız.” Çavuş ensesini ovalayıp duruyordu. “Kurt,” diye seslendi. Diğer dedektifi işaret ediyordu. “Sen şu dokunaklı maillerinden bir tane daha yaz ve iki kadına da yolla.” Quinn sinmişti. Kurt bir sürü romantik roman okumuş ve duygusal film seyretmişti. Çavuş gibi o da Kurt’un bu işte iyi olduğunu düşünüyordu. Kadınların duymaktan hoşlanacağı şeyler söylemeyi beceriyordu. Yirmi yıllık evliydi. Bu yüzden de bu işi en iyi o

yapabilirdi. “İkisi de bu lanet fotoğraflardan çok daha ateşli,” diye uyardı. “Ya da şöyle diyeyim, ikisi de ‘ruh eşleri’ni bulmak için yanıp tutuşuyor.”

Çavuş kıkırdamaya başladı. “Bu ikisi için güzel bir şeyler hazırla. Onları gevşet. Maile cevap geldiğinde de beni haberdar et.” Tam odadan ayrılıyordu ki dönüp ekledi: “Unutmadan, şu temizlemecide çalışanları da bir kez daha sorgulayın bakalım.”

“Kurt ile ben öğleden sonra bunu yapmayı planlıyorduk zaten.” Çavuşun gidişini izledi.

Bir saat sonra Kurt ‘romantik maili’ bitirmişti. “Yeni bitirdim,” deyip bir kopyasını Quinn’e uzattı. “Çavuş Mitchell mailin gayet iyi olduğunu söylüyor. Elimden çıkan en iyi iş diyebilirim.”

Eline tutuşturulan kopyayı okudu. Beynini eziyorlar gibi hissediyordu. “Yüce İsa.”

Biraz çalışmak için üzerine tüylü pijamalarını giydi, kahvesini eline aldı ve çalışma odasına yöneldi. Fayans döşeli mutfaktan merdivenlere yürürken terliklerinden çıkan ses evin içinde yankılandı. Çalışma odasına geldi, masasına oturdu, terliklerini çıkarıp ayaklarını dağınık kitapların üzerine dayadı. Öğlen güneşi kırmızı ojeli tırnaklarına, dergilere, Yazarlar Birliği’nden verilen iki bilete vuruyordu. Esnemekten gözleri

dolmuştı. Geçen gece sert bir kahve içip sabah üçe kadar çalışmıştı. Tanıştığı uydurma erkek arkadaşlarından birini öldürmekle meşguldü. Quinn'i kafasında oturttuğu şekilde yazıya dökemiyordu. Hele “klonaykmike”ın hayatını kurtardıktan sonra şablon bir türlü yerine oturmuyordu.

Kupasını kaldırıp sandalyesine eğildi. Bilgisayarındakilere bir kez daha bakmak istiyordu. Yazdıklarını gözden geçirecekti. Aslında Quinn'le alakalı çok ciddi bir şey olmamıştı ama yine de yalanını yakalamıştı. Evet, hemşire değildi. Nasılsa onunla ilgili başka bir şeyle karşılaşmayacak. Düşüncelerini de dinlemek zorunda kalmayacaktı. Bu iyi bir şeydi. Gerçi çok hoş bir adamdı. O siyah saçları ile kaslı vücudu her genç kızın içini hoplatacak derecede etkileyiciydi ama sonuçta onlarınki gerçek bir buluşma değildi. Peşinden koşmayan bir adamla hiçbir zaman ciddi bir şeyler yaşamayı düşünmezdi. Karşısındaki insanın biraz çaba sarf etmesi lazımdı. Daha da önemlisi şu an bir adama ayıracak zamanı yoktu, **ölü.com**'un iki yüzüncü sayfasındaydı ve bir buçuk ay içinde bir bu kadar daha yazması gerekiyordu. Teslim zamanına yetişmesi için ciddi emek sarf etmeliydi. Hayatına sokacağı bir adamın yaratacağı sıkıntıyla uğraşamazdı.

Mail sayfası yüklenirken o da bir taraftan Maroon 5'i CD okuyucusuna yerleştirdi. Altın sarısı çerçeveli gözlüklerini masanın üzerinden alıp taktı. Böylece burnunu ekrana sokmadan görebilecekti. Yaş ilerledikçe aile mirasları bir bir ortaya çıkıyordu. Miyopluk annesinden kalan bir sorundu.

Tekir kedisi Bay Snookums masaya atladı ve dergi kâğıt ne var ne yoksa dağıttı.

Bay Snookums hayatına beş sene önce girmişti. Onu kapısının önünde bulduğu gün çok hastaydı, kesin ölecekti. Veterinerlere yüzlerce, hatta binlerce dolar harcayarak onu tedavi ettirmiş ve hayata dönmesini sağlamıştı. Bay Snookums ise Lucy'nin tüm fedakârlıklarına karşılık dengesiz, öfkeli, pasif-agresif tavırlarıyla onu boğmuştu. Yine de her akşam Lucy yatağına yattığında onun yanına gelir ve sevgiyle, tüm sıcaklığıyla ona sokulurdu. Bu kıpır kıpır halini Lucy hep huzur verici bulmuştu.

Bay Snookums başını Lucy'nin ayaklarına sürtmeye başladı. Sonra kuyruğunu ön patilerinin arasına aldı. Lucy'ye bakıyordu. Sanki onu hipnotize edip kâsesine mamasından biraz daha koydurmaya çalışıyordu. Ama bu yirmi kiloluk tüylü yaratık diyeteydi. Lucy bu yalvaran gözlere aldırmadı. Biraz internette gezindi. Nordstrom.com'da Betsey Jhonson'un kadife paltolarına baktı. Kate Spade'in kendi sitesinde yayımladığı yeni el çantası koleksiyona göz gezdirdi. Betsey'in paltoları mı, Kate'in yeni deri koleksiyonu mu, yoksa Adam Levin'inkiler mi daha seksiydi emin olamıyordu.

Sitede o ve Adam yağmur altında âşık olmak üzerine bir şarkı söylüyorlardı. Mailini açtı. Elli altı tane gereksiz mail vardı. Üç tane arkadaşlarından, bir tane annesinden mail gelmişti. Gereksizleri sildikten sonra 2 tane okuyucu maili çıktı. Açmayı düşündü sonra vazgeçti. Her gün okurlarından yüzlerce sevgi dolu mail alıyordu zaten. Sayısını bile

bilmiyordu. Biri ona araştırmalarını nasıl yaptığını soruyor bir diğeri ne kadar zeki olduğundan bahsediyordu. Okuyuculardan aldığı mailler posta kutusu için artık tehlikeli bir boyuta ulaşmaya başlamıştı. Gelen bazı mailler hoşuna gidiyordu. Bazılarıysa kimi kaçıklardan geliyordu. Ya para istiyorlar yada onu başına geleceklerle ilgili uyarıyor hatta tehdit ediyorlardı. Bu yüzden posta kutusunu neredeyse ayda bi kontrol ediyordu

Tam sayfayı kapatacağı ki internetten konuştuğı bir adamın maili ilişti gözüne. Şu an çevrimiçiydi. Ayaklarını gerip iyice öne eğildi. Bay Snookhums da kucağına atladı. Sanki yirmi kiloluk bir bowling topu üzerine düşmüştü. Kolunu onun etrafından geçirerek maili açtı.

From: sertaskadami@hotmail.com

To: n2u@mail.net

Lucy,

Geçen akşam senin masmavi gözlerine bakıp sohbet ederken büyük keyif aldım. Son zamanlarda tanıştığım diğer tüm kadınlardan çok farklısın. Çok zeki ve şairtıcısın. Her zaman zekâya ve güzelliğe hayran olmuşumdur. Lütfen benimle yemeğe çık ve o ateş saçan gözlere bir kez daha bakmama izin ver.

Quinn,

Lucy maili üç defa üst üste okudu ama gülse mi, memnun mu olsa bilemedi. Ne saçma bir şeydi. Geçen akşam gerçek bir buluşma bile değildi. Kaldı ki gerçek bir buluşma olsa bile bir felakete dönüşmüştü. Peki neden tekrar buluşmak istiyordu?

Problemi neydi bunun?

Bay Snookhums başıyla Lucy'nin çenesini itiyordu. Lucy onu tekrar kucağına yatırdı ama hayvan dengesini kaybedip yere düştü. Sinirli bir miyavla anlaşılmak istedi. Ama Lucy onunla ilgilenemeyecekti. Quinn'e bir cevap verecekti elbette ama önce maili arkadaşlarına gönderdi.

Clare, en azından Quinn'in romantik olduğunu kabul etmesi gerektiğini söyledi. Çok duygusal biriydi zaten. "Senin gözlerinin rengini çok doğru tespit etmiş."

Adele, "Nasıl bir adam 'ateş saçan' diye bir tabir kullanır? Biraz zorlama sanki," demişti.

Maddie düşüncelerini çok kısa bir şekilde açıklamıştı: "Kaçıklarla uğraşma."

Lucy yorumlara gülmüştü. Hemen takvimine baktı. Cumartesi günü Gizemli Kadınlar adlı okuyucu grubu ve yazar gruplarıyla buluşması vardı ama ondan sonra boştu. Arkadaşlarıyla konuşuyordu ama onlarla toplanmayalı bir ayı geçmişti. "Pazartesi içkilerimizi alıp bir şeyler yemeğe ne dersiniz?" diye ortaya bir teklif attı ve hepsine yolladı. Sonra Quinn' in mailini yeniden açıp "yanıtlı" seçeneğine tıkladı.

Şu sıralar bir erkeğe ayıracak zamanı yoktu. Hele kendini "sertaşkadamı" diye tanıtan ve gözlerinin ateş saçan kıvılcımlar olduğunu söyleyen bir adama hiç yoktu.

Her masanın ortasında yanan kırmızı mumlar Kızıl Tüy restoranını titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Salona devamlı alçalıp yükselen bir uğultu

hâkimdi.

Quinn sırtını duvara yaslamış, kapıya ve mutfığa dönük oturuyordu. Herhangi bir sorun çıkmasını beklemiyordu. Bu gece değil. Diğer taraftan içine işlemiş olan o duygulardan da kurtulamıyordu. Salonda oturan şu adamın tavrı... Sanki çevresindekiler birer şüpheliydiler. Ayakkabılarını birbirine sürtüyordu. Holden içeri girer girmez serserileri bir bakışta anlamıştı. Pahalı kıyafetler içinde olmaları ya da pahalı şaraplar içmeleri bir şeyi değiştirmiyordu. Yaşadığı tecrübeler ona her ekonomik sınıftan, her zümreden insanın suça bulaşabileceğini göstermişti.

Zeytin yeşili kazağının bileklerini dirseklerine kadar çekti, mumun yanındaki mönüye uzandı. Belindeki dinleme cihazını sırtını duvara dayamasıyla yeniden hissetti. Anita caddenin hemen karşısındaki karavanda ekipmanlarıyla beraber konuşulanları dinlemek için bekliyordu. Diğer yandan da Kurt, Lucy'den gelecek bir kadehten parmak izlerine ulaşmak için restoranın mutfağında bekliyordu. Yarın akşam benzer bir müsamereyi Maureen Dempsey için yapacaklardı.

Restoranın kapısı açıldı. Sesle beraber Quinn başını mönüden kaldırıp o tarafa baktı. Lucy Rothschild ona doğru geliyordu. Hatırladığından çok daha iyi görünüyordu. Onu buraya getirmek Kurt'un dil döken iki maili sayesinde olmuştu. Üzerinde dizlerine kadar uzanan bir yağmurluk vardı. Yüksek topuklu kırmızı ayakkabılar giymişti. Quinn bir an onun yağmurluk içinde çıplak olduğunu hayal etmekten kendini alamadı.

Lucy başını sağa çevirince onu gördü. Quinn hemen ayağa kalktı. Barın altın sarısı ışıkları omuzlarına dökülüyordu. Çok seksiydi. Baş

döndürüyordu. Quinn’e doğru yürüyordu. Her adımında saçları onunla beraber hareket ediyordu.

Psikopatın biri olması ne acıydı.

Quinn Lucy’nin uzattığı yumuşacık eli tuttu, tokalaştılar. Elleri donmuştu. Yüzüne baktı. Bu yüzde kaçık birine özgü bir şeyler; bir adamın üzerine sandalyeye oturur gibi otururken başına bir torba geçirecek bir kaçıklık arıyordu. Ancak o derin masmavi gözlerinde tek görebildiği şey insanlıktı.

“Zamanında gelmişsin,” dedi. Dudakları çok tatlıydı. “Bu akşam köpeğin çöp tenekesine atlamadı mı?”

“Yok. Bu sefer çıkmadan çöpü garaja koydum.”

Elini çekip masanın üzerindeki küçük kırmızı el çantasını koydu. “Mailini görünce küçük bir şok yaşadım.” Beline uzandı, Quinn de onun arkasında geçti.

“Birincisinde mi yoksa İkincisinde mi? Hani şu yalvardığım mail?” Parmak uçları Lucy’nin yağmurluğunu yakasından çekerken ensesine, saçlarına değdi. Annesinin çiçek bahçesi gibi kokuyordu. Saçlarına dokunmak da küçük güneş ışıklarına dokunmak gibiydi. Sanki... Durdu. Aman Tanrım, Kurt’un maillerde yazdıkları gibi konuşmaya başlamıştı. Kafasının içinde tabii. Saçma sapan şiirler yazacaktı neredeyse. Daha dikkatli olmalıydı. Dinleniyordu.

Omzunun üstünden Quinn’e baktı. Çıkarırken göğsü ona değdi. “Yalvarmadın. Sadece biraz ısrarcıydın.”

“Ne dersen de işe yarar.” Saçlarını çekip yağmurluğunu çıkarmasına

yardım etti. Şu an restorandaydı ve iş için buradaydı. “Nefessiz” davasını açıklığa kavuşturmak için onunla buluşmuştu. O yüzden onun ne kadar güzel koktuğu ya da göğüslerinin ne kadar düzgün olduğuyla ilgilenip konudan sapmamalıydı. Bu akşam onu izleyecek, dinleyecek ve bilgi edinmek için onu ayartacaktı. Eğer bu onu baştan çıkarmak anlamına geliyorsa bunu yapacaktı, bu onun işinin bir parçasıydı. Araştırma gereği elini omzuna atabilir ya da dudağını onunkine değdirebilirdi. Bunu yaparken kesinlikle unutmaması gereken bir şey vardı: O bu cinayet dosyasının baş şüphelisiydi. Yapacakları kişisel değildi. Hepsi iş icabıydı.

“Birincisinde seni geri çevirdim çünkü gerçekten şu an birine ayıracak vaktim yok.”

Lucy’nin yağmurluğunu uzattı. O da alıp sandalyesinin arkasına astı. Quinn onu süzüyordu. Üzerinde tavşan ya da başka bir hayvanın tüyünden yapılmış kırmızı, yumuşak bir kazak vardı. Omuzlarına yapışmıştı. Ama kazak onun cazibesine, çekimine adeta karşı geliyor ve boynunu, omuzlarını açıkta bırakıyordu.

“Bu sıra iş yüzünden çok meşgulüm,” dedi. Quinn onun omurgasını, belini, dizlerine kadar inen siyah eteğini süzüyordu.

Otururken sandalyesini arkasından tuttu. “Hastanede mi?”

Bir anlığına duraksadı. “Evet,” dedi.

“Hangi katta çalışıyorsun?” Hemen onun karşısına geçip oturdu.

Lucy içeceklere bakarken bir süre sessizlik oldu. “Doğumhane. Hı hı. Bakalım burada neler varmış. Ne alayım? Martini mi, mohito mu?”

Hiç iyi bir yalancı değildi. Çevresinde çok daha iyilerini görmüştü.

Gerçi yalan söyleme konusunda başarısız olan sosyopatlar da vardı. Bu kötü yalancılar bile yalan makinesini geçmeyi başarmışlardı. Ama hemen hepsinin ortak özelliği vicdansız olmalarıydı.

Çok genç olmayan bir bayan garson masalarına gelip içki siparişlerini aldı. Lucy bir mohito istedi, Quinn ise bir şişe Becks. İçkilerini beklerlerken Quinn arkasına yaslanıp başını yana eğdi. Çalışma zamanı gelmişti. “Bana biraz kendinden bahset.”

Lucy öne doğru eğilip kollarını masaya dayadı. “Sıkıcı hayatımla seni de boğmak istemem.”

“Ah, ona ne şüphe.” Mum ışıkları onun açık omzunda, köprücük kemiğinde kıpırdaşıyorlardı. “Ailenden bahset.”

“Aslında anlatılacak pek bir şey yok. Anne babam ben on altı yaşındayken ayrıldı. Çok fazla kavga ediyorlardı. Yani babamın çekip gitmesi benim için büyük bir şok olmadı.” Omzunu silkti. O hareketle omuzlarını açıkta bırakan kıyafetinin bir yanı dirseğine kadar kaydı. “Ondan sonra da annem uzun saatler süren çalışmalarına başladı. Ben de bu sürede küçük erkek kardeşime bakıyordum.”

“Kardeşin kaç yaşında?”

“Yirmi dört yaşında. Aramızda on yaş var.” Sonra kazağını yukarı kaldırdı. “Peki sen? Kardeşin var mı?”

“Bir kız bir de erkek kardeşim var.” Samimi cevaplar veriyordu. Yedi yeğeninin olduğunu söyledi. Tatillerde kızların yaptığı gürültüden bahsetti. “Babamı üç sene önce kaybettik, annem de beni ona torun vermem için sıkıştırıyor.”

“Bunun için çok zamanın olmuştur aslında.”

Quinn kazağın tekrar omzundan düşüşünü izliyordu. “Nasıl?”

“Önce baban, sonra ilk karın.”

Ah tabii, karısı. “Evet,” dedi. “Millie benim için çok şey ifade ediyordu. Hayatımda sahip olduğum en değerli şeydi ama ondan sonra devam etmem gerekiyordu. Denemeli ve hayatıma geri dönmeliydim. O da benim için aynısını isterdi.” Millie hakkında söylediği yalanların inandırıcı olup olmadığını, merak ediyordu. Lucy bu kazağı dikkatini dağıtmak için mi giymişti?

“Senin internetten tanıştığı bir sürü kadınla çıkmanı mı isterdi?”

Quinn Lucy’nin de aynı yola başvurduğunu söylemek istemedi. Muhtemelen kurbanlarını oradan seçiyordu. Onun yerine, “Millie beni ne mutlu edecekse onu yapmamı isterdi,” dedi.

Kazağını yeniden düzeltti. “Benim bildiğim, kadınların çoğu arkalarından altı aydan daha fazla bir süre yas tutacak kocalar isterler.”

“Millie birçok kadından farklıdır.” Eğer Lucy kıyafetiyle daha fazla savaşıma devam ederse bu gece epey zor geçecekti. Onu yavaş yavaş soyunan bir striptizci gibi izlemek istiyordu.

“Çok farklıydı demek istedin sanırım?”

“Ne?” Gözlerine baktı. Müthiş bir arzuyla, ateşle ona bakıyordu. Bir an midesine şiddetli bir ağrı saplandı. Mumun titrek ışığının ardından kendisine bakıyordu. O kadar masumdu ki. Belki de sadece gizemli bir yazardan başka bir şey değildi. Ya da o üç kurbanı acımasızca öldüren bir katildi.

“Sen ‘millie farklıdır’ dedin, sanki hâlâ hayattaymış gibi,” dedi Lucy.

Kahretsin. Şu kazak tüm dikkatini dağıtmıştı. Kurnazdı. O yüzden ondan daha kurnaz olmalıydı. Yani dikkatini onun çıplak, pürüzsüz omzuna, boynuna değil işine vermeliydi. “Tabii ki farklıydı demek istedim.”

Lucy hafifçe kaşlarını çattı. “Belki de biriyle çıkman için daha çok erken.”

“Yo, hayır.” Başını iki yana sallayıp ona “güven bana” dercesine gülümsedi. Caniler ve uyuşturucu tacirleriyle çok zaman harcamıştı. Onların raconunu biliyordu. “Bazen babamdan bahsederken de şimdiki zaman kullanıyorum,” dedi gülümseyerek. İyi yalandı. “Ama bu onun öldüğünün farkında olmadığım anlamına gelmiyor. Aynı şekilde Millie’nin de öldüğünü ve babam gibi onun da bir daha geri dönmeyeceğini biliyorum. Ömrüm boyunca onun yokluğunu hissedeceğim, ancak bu eve kapanıp kalan yaşamımın her dakikasında kendime eziyet edeceğim anlamına gelmiyor.”

Kaşları gevşedi. Kendine yeniden güvenmeye başladığını hissedebiliyordu. Evet, çok zeki ve öngörüsü kuvvetli biriydi. Eğer baş şüpheli olmasaydı, bir katil olmasaydı onu sevebilirdi. Ancak o araştırmanın en önemli şüphelisiydi ve Dedektif Quinn McIntyre’yi alt edemeyecekti. Ne kadar zeki ve göz kamaştırıcı olursa olsun; ne kadar ateşli olursa olsun ya da Quinn’i ne kadar yakarsa yaksın hiçbir şey değişmeyecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ŞÜPHE: KIRMIZILI KADINI ARIYOR..

Garson kadın içkilerini vermek için masalarına geldi. Lucy sandalyesinde geri çekildi. İnanamıyordu. Beyninde alarm çalıyordu. Onun bakışları, çekici gülümsemesi onu mahvediyordu. Ölen karısı hakkında şimdiki zaman kullanmıştı. Belki bu sadece basit bir dil sürçmesiydi. Ya da tüm anlattıkları bir kandırmacaydı. Belki de.

“Hobilerin neler?” diye sordu Quinn.

“Gerçekten bir hobim yok,” dedi mohitosuna uzanırken. Belki de ona inanmalıydı. Kendisi de küçük yalanlar söylüyordu. Bu onu yalancı yapmazdı ki. Doğru da söylüyor olabilirdi. Hayatına devam etmek istiyor olabilirdi.

“Hiç mi?” diye sordu. Gerçekten onun hakkında bir şeyler öğrenmek ister gibiydi. “Eğlenmek için bir şeyler yapıyor olmalısın.”

İşte, çıkışı olmayan bir yola girmişti. Söylediği yalanlar onu yanlış yere götürüyordu. Bir yandan da ona inanmak istiyordu. “Pek kurnaz biri değilim,” dedi. Mohitosunu yudumlarken eski anıları gözünde canlandı. Hoş bir içki ve yanında nane her zaman aklına Meksika’daki zamanlarını hatırlardı. Ya da aklına arkadaşlarıyla Bahamalar’a gittikleri tatil gelirdi. “Ben bir şey çizemem, dikiş nakış da yapamam, bir şeyleri yapıştırıp bir araya getiremem de,” diye ekledi. İçkisinden bir yudum daha alıp ona Noel’de bir taç yapmaya çalıştığını ve elini sıcak tutkalla yaktığını anlattı. Kaya tırmanışı tecrübesinden, eski bir erkek arkadaşının onu kano yapmaya zorlayışından bahsetti. Her ikisi de felaketle sonuçlanmıştı. “Senin hobilerin var mı?” diye sordu.

“Pek sayılmaz. Boş zamanlarımda genellikle evle ilgilenirim. İşte dolap yapma, yerlerin ince ayarlarını yapma gibi.” Şişeyi ağzına götürüp bir yudum aldı. Sonra birasını masaya koyup devam etti: “Bir tek köpeğimle dışarı çıkıp kuş avlarım, o kadar.”

Lucy onun anlattıklarını hayalinde canlandırabiliyordu. Belinden sarkan aletler, koluna astığı ölü bir kaz ve ayakları dibinde asil bir köpek. Gayet güzel gözüküyor. Çekici. Onun nasıl bir iç çamaşırı giydiğini merak ediyordu. O renklilerden mi yoksa sıkı beyaz olanlardan mı? Belki de komando desenliydi.

“Bütün kış ne yaptın? Kayağa mı gitti yoksa Meksika’ya tatile mi?” diye sordu Quinn, içinde şehvetli duygular uyanıyordu.

“Geçtiğimiz kasım arkadaşlarımla beraber Maldivler’deki Cennet Adalar’a gittim. Çok içtik. Gerçekten çok içtik. Çok da eğlendik.” Onun

suçu değildi. Kafasının bir yanı tamamen günaha çalışıyordu. İkinci kez onunla buluşmak için kapıdan içeri girdiğinde istekli bakışlarını üzerinde hissetmişti. Bilimkurgu filmlerde ışınlanırkenki gibi üzerine ışık huzmesi vuruyordu sanki. Bir erkek tarafından baştan aşağı böyle süzüldüğünü hatırlamıyordu. Bu şekilde değil. Ona bakarken herkesi, her şeyi unutuyor gibiydi. Etrafında olan biteni görmüyordu. İçkilerini getiren garson kız bile ona bakıp gülümsemiş, ama o bunu fark etmemişti. Tabii bu bir yandan hoşuna gidiyordu. “Bu sene hiçbir yere gitmedim.”

“Pocatello’ya bir gecelik gezi bile yapmadın mı?” diye sordu. Boise’e bir iki mil mesafede bir yerdi.

“Hayır. Sadece çalıştım,” dedi. Quinn ona durgun gözlerle bakıyordu. Gür saçları alnına dökülüyor, kulağının arkasında toplanıyordu. Çenesi hafif gölgelenmişti.

“Erkek arkadaşın seni birkaç günlüğüne bir yerlere kaçırmıyor mu?”

“Bir seneyi aşkın bir süredir erkek arkadaşım yok.”

“Şaka yapıyorsun” dedi. Sesi söylediklerine gerçekten inanamıyormuş gibiydi.

Lucy içkisinden bir yudum daha aldı. “Hayır. İlişkilerden bir süreliğine uzak duruyorum.” Parmak uçlarını kadehin kenarında gezdiriyordu. Sinir bozucu kazağı yine omzundan kaymıştı. Kazağın bu kadar sıkıntı çıkaracağını bilse başka bir şeyler giyerdi. “Hayatıma birkaç tane ciddi geri zekâlı insan girdi. O yüzden işler benim için daha da tatsızlaşmadan bir süre ara vermeye karar verdim.”

“Tatsız mı?”

“Bıkmış daha doğru bir kelime olur sanırım.” Tekrar kazağını düzeltti.

“Ne zamandır aradasın?”

Gerçek biriyle çıkmasının üzerinden ne kadar geçtiğini söylemek istemedi. Çok olmuştu. “Bir süredir,” diye cevapladı. Bu gecenin gerçek bir buluşma olduğunu düşünmemişti. Tuhaf bir akşam oluyordu. Quinn ile buluşmayı kabul etmişti çünkü o dokunaklı mailleri atmaya devam ediyordu. Diğer yandan ona karşı bir çeşit... özür borçlu gibi hissediyordu ve en önemlisi onun hatırladığı kadar yakışıklı olup olmadığını görmek istiyordu. İyi sayılmazdı, iyiden de fazlaydı. “Kötü bir buluşma için daha iyi bir yer tercih ederdim.” Kırmızı şapkası olmadan yüzünü çok rahat görebiliyordu. Kahverengi gözleri her an gülecek gibi duruyordu.

“İnternettekilerle kaç tane kötü buluşma yaşadın?” Onların hiçbirisi gerçek buluşmalar değildi. Tanrım, rol yapmak daha da zorlaşıyordu. “Sen kaç kez buluştun?”

Öne doğru eğildi, kollarını masaya dayadı. Masadaki muma uzandı. Bir elinden ötekine itiyordu. Gümüş kol saati mum ışığında parlıyordu. “Tanıştığım birçok kadın çok hoş bayanlardı. Sadece bana göre değillerdi. Sen ikinci defa görüşmek istediğim tek kadınsın. Buluşmanın ardından hâlâ aklımdan çıkmayan tek kadınsın. Hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim tek kadınsın.” Başını kaldırıp Lucy’ye baktı. Sanki oradaki tek kadın oymuş gibi onu seyrediyordu. “Sıra sende.” Söyledikleri o kadar sıcak, bir o kadar etkileyiciydi ki o an teninde bir karıncalanma hissetti. Bu adamı tanımiyordu bile. Şu yarım dakika içinde söyleyiverdiği şeylere pek itimat etmiyordu. Peki o zaman neden vücudu

karıncalanıyordu? “Ne sırası?”

“İnternet buluşmalarını anlat.”

Ah, tabii. “İnternette tanıştığım erkeklerin yüzde yetmişi, belki de daha fazlası hep seks peşinde ve hepsi tam anlamıyla ezik. Yaklaşık yüzde yirmisi yalnız ve depresif halde. Ya kız arkadaşlarından çekmişler ya da hiç kız arkadaşları olmamış. Kalan onluk bölüm de hüküm verilmeye açık.”

“Ben bu dilimlerin hangisinde yer alıyorum?”

Kadehini dudaklarına götürdü. Cevap vermeden önce içkisinden bir yudum daha aldı. “Daha jüri senin hakkında kesin bir karara varamadı.”

Quinn ellerini masanın üzerine koyup sandalyesine yaslandı. Lucy’ye birkaç defa nefes kesen bakışlar fırlattı. Sonra konuyu başka tarafa çevirdi. “Şu son dönemde işlenen cinayetler hakkında ne düşünüyorsun?”

Lucy içkisini masaya bıraktı. Tanrım, bu anı mahvetmek için birebir. Yine zavallı adamlardan biriyle vakit kaybediyordu. Lawrence, diğer adıyla “aşkçubuğu” gibi o seks düşkünü adamlardan biriydi ve onu üçüncü bölümde öldürmüştü. Birkaç hafta sonra birinin onu gerçekten öldürdüğünü okumuştı. Bunu düşünmek bile korkunçtu. Dikkatini başka yere vermek için ciddi çaba sarf etmişti. Quinn’in koyu kahverengi gözlerine baktı. Onun kendi güvenliğinden endişe duyup duymadığını merak ediyordu. Eğer erkek olsaydı endişelenirdi. “Sıradaki olmaktan mı korkuyorsun?”

Kıkırdamaya başladı. Epey eğlenmiş benziyordu. İçkisini ağzına götürdü. “Hayır. Kendimi koruyabilirim,” dedi ve bir yudum daha aldı.

Muhtemelen şu “aşkçubuğu” da böyle düşünmüştü. “Katil kurbanlarıyla nasıl buluşuyormuş biliyor musun?” Başını iki yana salladı. Bira şişesini masaya koydu. “Sen?”

“Hayır. Polisin elinde de sanırım çok fazla kanıt yok.” Lucy’ye yine o gözlerle baktı. Sanki söyledikleri çok mühim şeylermiş gibi. “Neden öyle dedin?”

Tuhaf davranıyordu. Diğer yandan dalkavukluk ediyordu. “Genellikle ellerinde yeterince kanıt olmadığında ajanslara pek bilgi vermezler.” Birçok kitap okumuş ve buna benzer durumlar üzerine bir sürü polisle röportaj yapmıştı. Bilmek onun işinin bir parçasıydı. Quinn bir su tesisatçısıydı. Bu yüzden emniyetin yürüttüğü prosedürü bilemezdi. “Bilgiyi dışarı sızdırmadan önce araştırmayla ilgili kesin ifadelere ulaşmak isterler. Bu da şu an sadece katilin bildiği bir şey. Polisler yeterli bilgiye sahip değil. O nedenle de çok fazla şey sızdırmıyorlar.”

Kara kaşları düştü. “Bir hemşire bütün bunları nasıl bilebilir ?”

Tabii, bir hemşire bunları nasıl bilebilir? Gülümsedi. “**Cold Case** dosyaları. Hatırlamadın mı?”

“Ah.” Başını arkaya attı. “Doğru. Peki bu ölenlerden biriyle buluşmuş muydun?”

Lucy başını masaya eğdi. Eliyle bardağını ovalıyordu. Adam öldüğünde gazetede aslında evli olduğu, ama ayrıca State Caddesi’nde garsoniyer olarak kullandığı küçük bir dairesi olduğu yazıyordu. Cesedini de orada bulmuşlardı. Haber çok çirkin, hatta iğrençti. Ailesi böyle bir şeyi hak etmemişti. şimdi bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

“Hayır, hiçbirleriyle buluşmadım.” Yalan söylüyor sayılmazdı. Kahve dükânındaki hiçbir buluşmayı gerçek saymıyordu. Kazağı yine kaydı. Onu düzeltmekten sıkılmıştı, öylece bıraktı. Kendini teşhir ediyor sayılmazdı. “Yine de dikkatli olmalısın.”

Quinn tekrar masaya eğilip mumla oynamaya başladı. “Benim için endişeleniyor musun?”

Geniş omuzları, kaslı kolları ve güçlü elleri vardı. Lucy’i omzuna alıp birkaç mil koşabilir gibi görünüyordu. Kendine ve yeteneklerine güveni her halinden belli oluyordu. Ama güven ısrarcı bir katili durdurmaya yetmeyebilirdi. “Senin için endişelenmemi ister misin?”

“Duruma bağlı.”

“Hangi duruma?”

Quinn bir süre mumun titrek ışığını izledi. Sonra başını kaldırıp konuşmaya başladı. Sesi derinden geliyordu ve Lucy’yi ürpertmişti. “Benim için ne konuda endişelendiğine bağlı.”

Lucy şu otuz dört yıllık hayatında gördüklerinden hareketle bu konuşmanın neyin başlangıcı olduğunu anlıyordu. Bir yanı buradan hemen çıkıp gitmek istiyor, diğer yanı da onun yanında kalmak istiyordu. Onun mantıklı, akılcı tarafından etkilenmişti. En önemlisi de onun erkeksi sesi, konuşması tenini ürpertiyor; sadece gözlerine bakarken sanki bakışları tüm bedeninde dolaşıyor gibi hissediyordu. Ama mantığı bu hislerine kapılıp saçma işlere girişmesine izin vermiyordu. Gerçi tanıdığı bir adamla birlikte olmanın daha zor olduğunu öğrenmişti. Hep o ezik, yalancı adamlarla beraber olduktan sonra yatağına utançla girmişti. Ama

en azından yalancıları, ezikleri tanıyordu böylece. Bu küçük bir fark gibi gözükse de önemliydi. “Bana tesisat işinden bahset biraz,” dedi. Kendisi için güvenli ve bir o kadar da sıkıcı bir konuya geçiş yapmıştı.

Kıkırdadı. Son günlerde tuvalet taşı monte etme, boru döşeme işleriyle uğraşıyordu. Birkaç dakika içinde bu konuşma tesisat işinden kaymış ve arazi davalarına dönmüştü. Bir İrlanda av köpeği olduğunu ve onunla ava çıktığını öğrenmişti. Kuşları avlamak için kullanılan bir köpek umurunda değildi. Fakat konuşma esnasında hiç sıkılmadığını fark etti. Bu, ya Quinn’in konuşurken duyduğu hazla ya da konuşurken harika görünmesiyle alakalıydı. Muhtemelen ikisiyle de.

Lucy mohitosunu yeni bitirmişti ki garson kız yanlarında belirdi. Kız Quinn’e yeniden işveli bir gülüş fırlattı ama Quinn pas vermedi. Lucy’ye dönüp bir içki daha alır mı yoksa yemek mi ister diye sordu. Teklifi kibarca reddedip yılan derisi çantasına uzandı. Eğer kitabı zamanında teslim etmek istiyorsa bu akşam eve gidip bir on sayfa kadar yazmalıydı. On dolar çıkardı ama Quinn hesabı ödemek için çok ısrar etti. Kalkıp Lucy’ye yağmurluğunu giymesinde yardım etti. İlk seferinde olduğu gibi parmakları boynuna değmedi.

Belindeki kuşağı da düğümledi, ardından elini uzattı. “Teşekkür ederim.”

Elini tutmak yerine onu kolunun altından kavrayıp, “Seni arabana kadar bırakayım,” dedi.

“Yok, gelmek zorunda değilsin.”

“Biliyorum, öyle bir zorunluluğum yok ama gelmek istiyorum.” Girişe

doğru beraber yürüdüler. Quinn elini ondan çekip kapıyı açtı. “Nereye park etmiştin?”

“Bannock’tan bir iki blok öteye.” Soğuk hava Lucy’nin yüzüne çarpıyor, yağmurluğunun arasından da içine kadar giriyordu. Yakalarını iyice sıktı. Lucy’nin arabasına doğru ilerlerken barın ışıkları yürüdükleri Sekizinci Cadde’yi aydınlatıyordu. Ayrıca içeriden gelen ses dışarıya taşıyor ve Lucy’nin topuklarından çıkan sese karışıyordu. Bir an Quinn onun omzuna kolunu attı ama ardından çok kısa bir karşılaşma kendini geri çekmesi gerektiğini anlattı.

“Pazartesi akşam yemeği yiyelim, ne dersin?” Köşeyi dönüyorlardı.

Pazartesi. Yani iki gün sonra. Pazartesi bir işi olduğunu biliyordu ama o an ne işi olduğunu hatırlayamadı. Kabul etmezse Quinn ısrar edecekti. Bu durumda mutlu mu olsun, yoksa onun çapkın bir avcı mı olduğunu mu düşünsün bilemiyordu. “Bilemiyorum.” Quinn buluşma kurallarının dışında bir şeyler istiyordu. Sınırları aşmıştı. Çiğnediği birinci kural, karşısındakinin hislerinden emin olana kadar nötr davranmak gerekliliği idi. “Şu aralar gerçekten birileriyle buluşmamam.”

“Ama bu akşam buluştun.”

“Bu bir istisnaydı.” Quinn’den etkilenmişti, inkâr edecek değildi. O insanın beynini hissizleştirecek derecede seksi ve cazibeli bir adamdı. Kadının “hayır” demeye fırsatı kalmadan onu çırılçıplak soyacak derecede çekiydi. Sokak lambalarının altında yürümeye devam ettiler ve Lucy hemen ileride arabasının yanında durdu.

“Bir istisna daha yap.”

Kapalı matbaanın cılız ışıkları Quinn'in pantolonuna, Lucy'nin ayakkabısının burnuna vuruyordu. Başını iki yana sallayıp el çantasını açtı. "Bir istisna daha yapacak kadar iyi bir insan olup olmadığını bilmiyorum."

"Sorun neyse hemen çözebilirim." El çantasını aldı, kapattı ve arabanın üzerine attı.

Lucy şaşkınlıkla onun gölgelenen yüzüne baktı. "Ne yapıyorsun?"

Ellerini kollarında gezdirdi. Parmaklarıyla saçlarında dolandı ve ensesinden tuttu. "Bütün gece yapmak istediğim şeyi," dedi fısıltıyla ve dudaklarını onunkilerin üzerine getirdi. Lucy onu göğsünden itmeye çalışıyordu. "İkinci görüşümde seni öpmek istedim." Lucy onu durdurmadan vazgeçmişti. Quinn yavaşça onu geri çekti, dudakları birbirinden ayrıldı. "Burada senin dudaklarınla başlamak..."

Lucy'nin elleri onun kaslı göğsünü örten kazağında açılıp kapanıyordu. Quinn dudaklarını karşı konulmaz bir şekilde onunkilere yapıştırdı. Lucy onun dilinin tadını alırken Quinn'i sıkı sıkı tutuyordu. Onun içtiği biranın kokusundan çok seviştiği bir erkeğin tadını alıyordu. Lucy uyarılmış olmalıydı. Ağzındaki bu tattan çok hoşlanmıştı. Sanki içine sıcak ve lezzetli bir şeyler akıyor ve midesine şiddetli bir ağrı sokuyordu. Ayakları birbirine dolanıyordu. Ellerini kazağının içine soktu. Onun elleri ise Lucy'nin başından ayrılmadı, dudakları da öyle. Bu öpüşü tüm bedeniyle hissediyordu. Ağzı sanki Lucy'yi yiyip bitiriyordu. Quinn'i neredeyse hiç tanıımıyordu ama burada, Boise'deki bir kaldırımda onu ateşli bir şekilde öpmesi tüm şüphelerini, tüm düşüncelerini alıp

götürmüştü. Hafifçe inledi ve Quinn'e yaslandı.

Quinn başını kaldırıp neredeyse onun nemli ağzının içinden konuştu.
“Tekrar görüşelim.”

Bu bir soru değildi. Lucy başını salladı. “Tamam.”

“Pazartesi.”

“Tamam.”

Quinn ellerini indirip geri çekildi. Lucy sersemlemişti. Karanlığın içinde ona bakıyordu. Elini kaldırıp altdudağına götürdü. Herhangi bir iz bırakmış mı diye bakıyordu.

“Seni incittim mi?”

Derisi soyulmuş gibi geldi eline. “İyiyim.”

Quinn parmaklarını Lucy'nin çenesine götürüp başını yavaşça sokak lambasına kaldırdı. Başparmağını soyulan yere dokundurdu ve sonra küçük bir öpücük kondurdu. “Özür dilerim.” Lucy onun nefesini teninde hissedebiliyordu. İlk nefesi tenine değiyor, ardından boğazına gidiyordu.
“Biraz başım döndü.”

Gözlerini kapatıp dudaklarının dudaklarına dokunmasını bekledi.

“Lucy.”

“Evet.”

“Kendi başına da gidebilirsin, ben de bırakabilirim.” Tekrar geri çekildi. Soğuk hava kazağından içeri giriyordu. “Nasıl yapalım?”

Lucy gözlerini açtı, boğazını temizledi. “Ben giderim.” İlk görüşte aşka inanmazdı. “Tek başıma.” Bu işleri Clare gibi romantik yazarlara bırakmıştı. Ama şehvet... Şehvet başka bir şeydi. İlk görüşte duyulan

şehvet ve arzu Lucy'nin inandığı şeylerdi. Sağ tarafında hissedebiliyordu bunu. Kaynayan kanını midesindeki şiddetli ağrıyı fark ediyordu. Quinn onu nereye götürürse peşinden gitmeye razıydı. Buna rağmen döndü, çantasını aldı.

Bir öpücük onun tüm mantığını alıp götürmüştü. Quinn'i tekrar görecekti. Ortada hayır demek için bir sürü sebep varken o evet demişti. Onu gerçekten tanımıyor ve söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu da bilmiyordu. Onunla ilgili sadece büyük bir arzu duyuyordu. Ama içinden bir ses onun çok hızlı gittiğini söylüyordu. Ters olan bir şeyler vardı. Şu an bunu tam olarak bilmiyordu. Yine de açıklayamadığı bir şekilde her şeye boş vermişti.

"İyi geceler Quinn," dedi ve dolaşarak arabanın diğer tarafına geçti. Arabanın üstünden ona bir kez daha baktı. Arkasındaki matbaanın soluk ışıklarında gölgeli halde ana hatlarıyla, uzun vücuduyla orada öylece duruyordu. Harika gözüküyordu. Tuhaf bir şekilde bir öpücükle buluşmaları gerçek bir buluşmaya dönüşmüştü.

"Pazartesi sana ulaşırım."

Araba aralarına girince düşünceleri de yavaş yavaş berraklaşmaya başladı. Pazartesi günü ne işi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yazarlar Ligi'nden kendisine iki tane hokey maçı bileti verilmişti. Teşekkür mahiyetindeydi bu. Maça Adele'yi çağırmayı düşünüyordu. O da hokeyi Lucy kadar seviyordu. "Pazartesi akşamı Steelhead maçına iki biletim var." Buluşmadan kaçmak için çok iyi bir nedendi bu. Ama tam tersine onu davet etti. "Maça benimle gelmek ister misin?"

“Önce yemek yeriz ama?”

“Tabii.” Ondan kaçmak için mükemmel bir bahanesi vardı ama bunu kullanmamıştı. Onu tekrar görecekti. Ayrıca onu bir daha ensesinden tutmamasını umuyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

HİKÂYESİ:
GÜZEL KONUŞAN BİRİNİ ARİYOR...

Pazartesi sabahı toplantı odasına geldiğinde kriminal laboratuardan çocuklarla karşılaştı. Onlar eski dosyalardan konuşurken tahtadaki işaretlere baktı. Lucy'nin adı hâlâ baş şüpheli listesinde kırmızı kalemle ve kalın harflerle yazılıydı. İkinci ve üçüncü kurbanların adlarının altları da çift çizgiyle çizilmişti.

Kendine kahve alıp bir yere oturdu. Lucy ile ilgili notları yazdığı küçük defterini açtı. Elindeki şeyler çok küçüktü ama bütününe bakıldığında kocaman bir resim çıkıyordu ortaya. Boynundaki sarı mavi çizgili kravatıyla oyalanmaya çalışıyordu. Ama gergindi. Her an biri cuma akşamı Lucy'yi öpüşünden bahsedecek diye tedirgin oluyordu.

“Kabul et, Maureen'i Lucy gibi öpmedin,” dedi Kurt. İçeri girer girmez konuşmaya başlamıştı. Yüzünde bir sırıtmayla gelip Quinn'in yanına oturdu.

“Kıskandın mı?” dedi. O da gülümsedi. Sonra gömleğini biraz geri çekerek saatine baktı. Sekizi on geçiyordu. Kurt bir süre bekledi. Quinn şaşırmıştı. Cumartesi akşam Maureen ile buluşmadan önce Lucy hakkında hiçbir şey söylememiş, hatta takılmamıştı bile.

“Kıskanmadım. Sadece bu kadar hızlı iş çıkarmana hayran kaldım.”

“Tekrar görüşmek için kandırmam gerekiyordu. Maureen’in ise ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.” Notlarına göz atarak sayfaları karıştırdı. Eğer Lucy ile buluşması gerçek bir buluşma olsaydı hünerlerini daha fazla sergilerdi. Bu sefer daha kibar olacak, acele etmeyecek ve ondan numarasını da alacaktı. Eğer bunu becerebilirse, onu öperek kendisine teslim olmasını sağlamak yerine ona istediklerini yaptırabilirdi. Quinn tercihen biraz daha yavaş gitmek isterdi ama diğer taraftan onu ensesinden tutup öpmek hiç de kötü değildi. Hatta güzel bile sayılabilirdi.

“Lucy’nin küçük iniltisi ikna olduğunu gösteriyordu.”

“Bu pis bir iş Weber.” Her şeyin bu kadar kolay olmasını beklemiyor, Lucy’nin geri çekilip suratına tokadı indireceğini düşünüyordu.

“Fakat birileri bu işi yapmalı, değil mi?”

“Evet.” Onu tokatlamak yerine ellerini kazağının içinden göğsüne koymuş, onu eritmişti. Onun dudakları, nemli, ılık ağız müthiş bir arzuyla doluydu; bir an onun kim olduğunu, sokağın köşesinde onu neden öptüğünü unutmuştu. Birkaç dakika için Lucy sadece güzel bir kadın, o da sadece bir erkekti. Onun ateşini yükseltmesine ses etmemişti. O birkaç dakika sadece iş için orada olduğunu unutmuştu.

“Arsız biri gibi dilini ağzında dolandırdığın için seni suçlamıyorum,”

dedi Kurt. Quinn’i düşüncelerinden uzaklaştırdı. “Son kayıtları dinledikten sonra sana hak verdim. O gerçekten budalanın teki. Böyle bir kadının bu işi yaptığına inanamıyorum.”

“Maureen devlet memuru,” dedi. Maureen’i DNA aktarımı için öptüğü ve sarıldığı anı hatırladı. Hiç şüphesi yoktu, Lucy ile öpüşmeyi yeğlerdi. Her zaman savunduğu bir şey vardı. Bir kadının yatakta iyi olup olmadığı öpüşmesinden belli olurdu. Lucy’nin öpüşü onu olduğu yere çivilemişti.

Anita Landers, Çavuş Mitchell’in arkasından toplantı odasına girdi. Laboratuvar sonuçlarını sundular. Ne Lucy’nin ne de Lauren’in parmak izlerinin üç kurbanın evinde bulunanlarla aynı olmaması şaşırtıcı değildi. İzler diğerleriyle de eşleşmiyordu. Üç kurbanın üzerinde uzun sarı saçlar bulunmuştu ama inceleme sonucunda bu saçların yapay oldukları anlaşılmıştı. Şu an itibariyle ellerinde dişe dokunur bir şey yoktu.

Konuşma izlerden dinleme kayıtlarına kaydı. “Geçen gece eline yeni neler geçti onları anlat,” dedi çavuş.

Quinn kaydını dinlerken aldığı notları açtı. “Lucy Rothschild hemşire olduğunu iddia ediyor. Geçen aylarda kasabanın dışına çıktığını kabul ediyor. Artık birileriyle çıkmayı da kesmiş çünkü bu buluşmalar giderek yavan ve sevimsiz bir hal alıyormuş. Diğer taraftan kurbanların hiçbirini tanımadığına dair yalan söylüyor. Ayrıca polisin elinde pek kanıt olmadığının da farkında gibi.” Nedenini söyleyemedi ama sonra mecburen ekledi: “Bütün bunlar tesadüfi bilgiler tabii.”

“Doğru ama biz onun Lawrence Craig ile buluştuğunu biliyoruz. Peki

neden bu bilgiyi saklama gereği duydu?” diye Mitchell sordu.

Quinn omzunu silkti. Lucy tam bir yalancıydı ama bu onun katil olduğunu göstermezdi. “Onu gözaltına alıp sorabiliriz,” dedi.

Mitchell bunu bir süre düşündü, sonra başını iki yana sallayıp, “Henüz değil,” dedi.

Lucy’den sonra bir de Muaren Dempsey vardı. Quinn Maureen’in şüpheliler listesinden silinmemesi ama üzerinde de fazla durulmaması gerektiği kanaatindeydi.

“Şu haftalık *Dünyanın Haberleri*’nde yayımlanan hikâyelere inanıyor,” dedi Kurt. “Delinin teki.”

“Üç adamı birden öldürecek kadar deli olabilir mi?”

“Belki de,” dedi Quinn. “Ama onun o kadar zeki olduğunu düşünmüyorum.” Muaren idare edilmesi çok kolay biriydi. Üç kurbanla da buluştuğunu kabul ediyor ve ölümlerinden duyduğu üzüntüyü saklamıyordu. Quinn’e onlar için dua ettiğini ve cenazeleri için bağış yaptığını anlatmıştı. Ayrıca Tanrı’nın inayetinde yaşadığını ve İsa’yla dans ettiğini söylemişti. Quinn Katolik okulunda okumuş olsa da ne demek istediğini anlayamamıştı.

Mitchell elini asker tıraşı başına götürdü. “Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?”

“Yarın öğleden sonra.”

“Onu şüpheliler listesinden tamamen çıkarana kadar burada yazılı olacak.” Çavuş topukları üzerinde geriye yaslandı. “Sende ne var Kurt?”

Kurt’un kuşkulandığı diğer şüphelilerden konuştular. Elllerinde biraz

daha kaynak olmalıydı. Böylece Quinn ve Kurt diğer önemli dört beş şüpheliye de ulaşabilirlerdi. Toplantı faslı bittikten sonra çavuş sordu: “İkiniz bugün ne yapıyorsunuz?”

Quinn, “Buradaki işimi bitirdikten sonra kurbanların aileleriyle görüşmeye gideceğim,” diyerek çavuşu bilgilendirdi. “Sonra Bames ve Noble’ye gidip çalışanlarla konuşacağız. Biz oraya gittikten sonra değişen, tuhaf giden bir şeyler var mı diye kontrol edeceğiz.” Notlarından birkaç sayfa daha çevirdi. “Muhtemelen ikisi de öğleden sonra çalışıyor olacak.” Birkaç dakika sonra ofisine gitmek için kalktı. Nefessiz dışında baktığı iki soruşturma daha vardı. Çarşamba günü **Raymond Deluca’ya karşı** duruşması vardı. Bay Deluca’nın eşi ve diğer evliliğinden olan üç çocuğunun ölümüne sebep veren benzin istasyonunda çıkarılan yangınla ilgili kanıt toplamak zorundaydı. Toksikoloji raporuna göre dört maktulün midesinde aşırı dozda Bayan Deluca’nın epilepsi rahatsızlığı için kullandığı fenobarbital maddesi bulunmuştu. Raymond karısının bunalıma girdiğini söylüyordu. Muhtemelen kocasını beklemiş, o da çocuklarla karısını kasabanın dışına çıkarıp hem karısını hem de çocukları öldürmüş olmalıydı. Adamın yangının olduğu gece Holiday Inn’de kaldığına dair belgesi vardı. Ama diğer yandan o gece saat 02.35’te; Deluca’nın evinin yakınlarındaki Shell istasyonundan kredi kartıyla benzin alınmıştı. Yaklaşık bir saat sonra da komşular duman kokusu duyup 911 ’i aramışlardı.

Kovuşturma başka bir kadın ve sigorta poliçesi için işlenen bir cinayet olduğunu gösteriyordu. Raymond Deluca’nın avukatı Quinn’in

oluşturduğu taslağı ve bulduğu kanıtları çürütmeye çalışacaktı. Quinn çarşamba günü mahkeme salonuna girmeden önce notlarına bir kez daha bakmalıydı.

Quinn sabahın kalan yarısını ipuçları üzerine çalışarak ve internetten Lucy ile ilgili araştırma yaparak geçirdi. Lucy'nin internet sitesine girdi. Son birkaç günde herhangi bir güncelleme yapılıp yapılmadığını kontrol etti. Yapılmamıştı. Öğlen olduğunda Kurt ile beraber sivil bir arabaya binip Barnes ve Noble'ye gittiler. Kitap kolileriyle dolu bir odada iki çalışanla görüştüler.

Jan Bright kısa boylu, uzun saçlı bir kadındı. Üzerinde boğazına kadar düğmeli ekose bir elbise vardı. Cynthia Pool' un saçları platin sarısıydı. Hemen hemen diğer kadıninki gibi bir saç modeli vardı. Beyaz bir bluz giymişti. Cebinde Mickey Mouse işlemesi vardı. İkisi de kırklarında, iki zayıf kadındı.

Quinn not defterinin içinden bir sayfa çıkardı. Charles Wilson, Dave Anderson ve Lawrence Craig'in fotoğrafları vardı. Jan Bright'a uzattı. “Bu adamlardan birini hatırlıyor musun?”

Başını iki yana sallayıp kâğıdı yanındaki kadına uzattı.

“Evet. Çok benziyorlar. Özellikle şu adama.” Cynthia ikinci kurban Dave Anderson'u göstererek konuşmaya başladı. “Bu adam, yanlış hatırlamıyorsam cuma akşamları buraya gelirdi.” Tekrar fotoğrafa baktı. “Bu onlardan biri.”

“Onlardan biri?”

“Bekâr bayan bulmaya gelen adamlardan,” diye açıkladı. “Kitap

dükkânları bekârların yeni barları. Kadınlar da adamlar da cuma ve cumartesi günleri birilerini ayarlayabilir miyim diye buraya gelirler.”

Quinn ile Kurt birbirlerine baktı. Birbirinin aklından geçenleri anlayabilecek kadar çok birlikte çalışmış, birçok davaya girmişlerdi. Kadın ve erkeklerin birilerini bulmak için bir kitapçı dükkânına gelmeleri herhangi bir şey değildi, önemli bir bilgiydi.

“Bunlardan birinin herhangi bir kadınla buluştuğunu ya da beraber çıktıklarını gördün mü?” diye sordu Kurt. “Hayır hatırlamıyorum. Sen Jan?”

“Hayır. Burada kimin kiminle buluşmaya geldiğine dikkat etmem.” Elleri göğsünde kavuşturdu ve Quinn’in omzuna doğru baktı. “Bence bu çok rahatsız edici.”

Cynthia omzunu silkip elindeki kâğıdı Quinn’e geri verdi. “Öldürülen adamlar bunlar mı?”

“Evet,” dedi Quinn ve kâğıdı not defterinin arasına soktu. Kurt ile ikisi kartlarını verdiler. “Bayanlar ikinizden biri herhangi bir şey hatırlayacak olursa bize telefon edin.” Onlar kartları Jan’ın avucuna koyarken Cynthia kartları kaptı.

Dedektifler kafeden çıkarken Lucy’nin camekânda asılı posterini gördüler. Yanındaki sehpa kitaplarıyla beraber yeşil-bej çizgili bir koltukta oturuyordu. İlanda gizemli yazar Lucy Rothschild’in okurlarıyla buluşacağı yazıyordu. Kurt posterini göstererek: “Bu cumartesi,” dedi.

“Gizemli kadınla yapacağın buluşmada neler olacak çok merak ediyorum.”

“Biz de kontrol edelim derim, ne dersin?”

“Olur.” Lucy’nin kitaplarından birini eline alıp karıştırmaya başladı. “Cynthia Pool ile Jan Bright’in insanların kitapçı dükkânlarında birilerini ayarladığı hakkında söyledikleri daha da ilgi çekici hale geldi.”

“Nefessiz kurbanlarını bu dükkânlarda mı seçiyor diyorsun?”

“Olabilir.” Quinn kitabı yerine koydu. Sağına döndü, dükkânın kafesine baktı. Küçük bir masada oturan bir çift vardı. Diğer bir masadaysa bir adam önündeki dizüstü bilgisayarıyla ilgileniyordu. Buranın tıklım tıklım olduğunu hayal etti. Av için müthiş bir yer. “Buraya bir ajan yerleştirmeliyiz. Sen ya da ben değıl. Çalışanların tanımadığı biri olmalı.” Lucy’nin kitaplarının olduğı rafa baktı. “Bizim görüştüğümüz ya da buluştuğumuz şüphelilerin bilmedikleri, görmedikleri biri olmalı.” İkisi beraber kapıya yürüdüler ve çıktılar. Öğlen güneşı Quinn’in gözüne giriyordu. Hemen üst cebinden güneş gözlüklerini çıkardı. Arabayı park ettikleri yere ilerlerken gözlüklerini taktı. Lucy’nin aradıkları katil olduğına hâlâ ikna olmamıştı. Yalan söylemiş olabilir, hatta iki kurbanla da bağılantısı olabilir. Ama hiç öyle âgresif ya da sapık gibi durmuyordu. Öpüşüne sıcak, arzu dolu bir şekilde cevap vermişti. Birkaç buluşmadan sonra adamın evine gidip onu yatağı kelepçeleterek hayatına son verecek bir kadına benzemiyordu. Hayır, o bir adamı yalnızca arzusu için, farklı fantazileri için ve merhametli bir şekilde kelepçelebilir. O kadar.

Tabii bu durum başka organlar için de geçerli olabilir.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Maddie, tabağının kenarına Meksika pırlavı koyarken.

“Hayır. Bir anda beni kendisine çekti ve sıkıca tutarak öptü.”

“Nasıldı?” diye sordu Adele. Masanın ortasındaki mavi margarita dolu sürahiye uzandı.

Lucy altdudağını ısıırıyordu ama dudağın köşeleri açıktı hâlâ. “Muhteşem.” Omzunun üstünden Clare’in gülümsediğini görebiliyordu. Üçü arasında Lucy’ye tam destek veren tek kişi Clare’di. Clare tam manasıyla inandığı bir işi yapıyordu. Her romanında çiftler ruh ikizlerini buluyor, mutlu sona kavuşuyorlardı. Bununla birlikte bir erkekle karşılaştığı zaman ise inanılmaz kuruntulu birine dönüşüyordu.

“Şu Quinn denen adamı ne kadar süredir tanıyorsun?”

Maddie bilmek istiyordu. “Bir hafta?”

“Bir haftadan biraz daha fazla. Bu akşam üçüncü defa buluşacağız.” Lucy tamamen doğru söylüyordu. Gerçek bir buluşma sayılmazdı ama Starbucks’taki ilk buluşmalarını da sayıyordu. Açıkçası Quinn onu öpmeden o günküne de gerçek gözüyle bakmamıştı. Bu öpüşme *gerçekti*.

Adele kadehine margaritasını koyup sürahiyi aldığı yere bıraktı. “Ve sen ilk buluşmanızda seni öpmesine izin verdin öyle mi? Bu hiç senin tarzın değil.”

İzin... Ortada izin falan yoktu ki. Onun ağzı kendininkinin üzerine binmişti. Düşünecek, izin verecek bir durum olmamıştı. Sadece *olmuştu*.

“Dikkatli olmalısın Lucy,” dedi Maddie. Sanki Lucy’nin annesiydi. Halbuki aralarında sadece bir yaş vardı.

“İyi biri. Tesisatçı ve kendine ait bir işi var.”

“Bence peşinden gitmelisin,” dedi Clare margaritasından bir yudum daha alarak. “Muhtemelen söylediklerime inanmazsın ama bu ilk görüşte aşk. Şanslı insanların başına gelir.”

Lucy ona gülümsedi. Ya da ilk öpüşte şehvet de denebilirdi.

Adele kaşlarını çattı. “Bilmiyorum Lucy. Ben de bir keresinde bir tesisatçıyla çıkmıştım. Çok tuhaftı.”

“Nerede tanışmıştın?” diye sordu Lucy. Tüm dikkatini ona vermişti.

“Yaratıcı Anakronizm Topluluğu’nda.” Adele omzunu silkti. Sonra fajita salatasına daldı.

Maddie’nin çatalı aniden durdu. “Dalga geçiyor olmalısın.”

Adele başını iki yana salladı. “Ortaçağ’da geçen bir hikâye yazıyordum ve biraz araştırma yapmam gerekiyordu. Fort’taki parkta buluşup kılıç dövüşü yapıyorlardı. Hepsi bu. Ben de gidip izlemeye karar verdim. Birkaç da soru soracaktım.”

“Erkek arkadaşın Sör Lancelot muydu?” diye sordu Maddie.

“Hayır.” Lucy Clare’i dirseğiyle dürttü. “Adı Sör Aşk Dolu Lance değil miydi?”

Clare gülümsedi. Mavi gözleri aydınlanmıştı. “Sör Kararlı Âşık Lance idi.”

“Komik.” Adele dudağını gücenmiş görünmeye çalışarak büzdü. “O Muhteşem Sör Richard’dı.”

“Tekrar etme Maddie,” dedi Lucy. Margaritasına uzandı. “Beni sinir ediyorsun, tamam mı?”

Adele başını iki yana salladı. “Hayır. Gerçek adı Dexter Potter. O taytın içinde harika görünüyordu. Önünde de kocaman koruyucusu vardı. Ne demek istediğimi anladın.”

“Ah.”

“Öyle.”

Maddie ızgara tavuğunu dürüm yaptı. “Bu ‘anne bana yardıma gel’ demek değil mi? Yoksa bebekler daha büyümedi mi?” Maddi bir parmağını havaya kaldırdı. “İkisi farklı şeyler, bayanlar. Şöyle ki...”

Clare, “Hadi Maddie,” diyerek Maddie'nin sözünü kesti. “Ne yeri ne zamanı.”

“Ne? Kimse beni duymuyor mu?”

Lucy bir kahkaha attı ve başka konuya geçti. “Hâlâ Atkins diyeti yapıyor musun?” diye sordu Maddie’ye.

“Evet,” dedi. “Pislik bir şey. Domuz pirzolası ve üzerine tereyağlı tatlı yemekten bıktım.”

“Kulağa hiç sağlıklı gelmiyor,” dedi Clare. Masadan biberi alıp salatasına biraz serpti. “Bay sartaşkadamı neye benziyor?”

Lucy bol yağda kızartılmış Meksika usulü etini yiyordu.

“Uzun, esmer ve çok yakışıklı.” Ve aklını başından alacak kadar iyi öpüşüyor. “Köpeğiyle beraber kuş avlamaktan zevk alıyor ve **Cold Case** dosyalarını seviyor. Burada, kasabada oturuyor. Babası da birkaç sene önce ölmüş.” Aynı zamanda sesi nefesini kesecek kadar seksi. “Karısı

geçen sene ölmüş. Bir senedir yalnız yaşıyor.”

“Ohoo,” dedi Adele. Aldığı biberi yerine koydu.

“Ne ‘ohoo’?” Gerçi cevabı çok iyi biliyordu.

“Diğerleri gibi onun da imdadına yetişeceksin demek.”

“Hayır, öyle bir şey olmayacak.”

“Her zaman böyle dersin,” dedi Clare. “Ve her zaman da kalbi kırılan sen olursun.” Meksika acılı böreğini keserken başını iki yana salladı. “Onunla bir aşk ilişkin olursa kesinlikle seni haklı olduğuna inandırır. Loony gibi. Benim hayatımın aşkıydı.”

Clare yemeğiyle ilgilenirken diğerleri birbirleriyle manalı bir şekilde bakiştılar. Loony, Clare’in eski erkek arkadaşıydı. İyi bir çocuktı ve Clare’e de iyi davranmıştı. Doğum günlerini, özel günlerini hatırlardı. Ona karşı kıskanç, baskıcı biri olmamıştı. Eğer gay olmasaydı Clare için mükemmel bir erkek arkadaş olabilirdi. Herkes bunun farkındaydı. Herkes ama Clare... Clare onu anlayacak kadar zeki değildi ya da şiddetli bir inkâr halindeydi. Lucy ve diğerleri durumu kabul edebilmişlerdi. Clare harika bir insan ve mükemmel bir arkadaştı ama yüzünde sanki bir kalkan vardı ve her gelen geri sekiyordu. Hepsi asma kattaki barda oturan adamı “hayatının aşkı” ilan edecek diye gizli bir korku içindeydi.

“Hatan var. Ben Quinn’den etkilenmedim. Sadece ona karşı mahcup hissediyordum. Belki de kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Ondan etkilendim, çünkü...” Onun arzu dolu kahverengi gözlerini, uzun kirpiklerini düşündü. Çenesine düşen gölgeyi, dudağının şehvet uyandıran halini gözünün önüne getirdi. “Çünkü bana baktığında sadece bana bakıyordu.

Bana hayatım hakkında sorular sorarken onun bunları gerçekten bilmek, öğrenmek için sorduğunu hissediyordum. Sormak için sormuyordu. Kendini anlatmak için de fırsatlar yaratmaya çalışmıyordu. Onunla beraberken onun gerçekten benle olduğunu hissettim.” Yemeğinden bir lokma aldı ve arkadaşlarının şaşkın suratlarına baktı. “Ne?”

“Ona âşık olmuş gibi konuşuyorsun,” dedi Maddie. “Evet,” dedi Adele.

Clare de başını salladı. “Aynen böyle görünüyor.”

“Hayır, hiç de değil. Yazmam gereken bir kitap var. Bir adama ayıracak vaktim yok.” İçkisinden bir yudum aldı.

“Bununla beraber onu âşık olacak kadar tanımıyorum. Onun ilgisinden gururum mu okşanmalı, yoksa korkmalı mıyım bilemiyorum.”

Maddie kaşlarını çatı. “Neden korkacaksın? O deli mi? Ne yaptı?”

“Hiçbir şey. Sanırım korkmak kelimesi abartılı oldu.” Duraksadı ve başını diğer tarafa çevirdi. “Şaşırmış demek daha doğru olacak.”

“Neden şaşkınsın?”

“Çünkü beni daha sık görmek istiyor. Beni aramak, dışarı çıkarmak ve...”

“Senin peşinde koşuyor,” dedi Clare.

“Sanırım.” Bir süre düşüncelerini toparlamak için sustu. “Yani demek istediğim, epey zamandır benimle ilgilenen, benimle daha fazla vakit geçirmek isteyen bir adamla karşılaşmamıştım. Erkekleri biliyorsunuz. Seni alıp dışarı çıkarırlar. Bir iki hafta takılırlar. Sonra ya bir iki defa ararlar ya da hiç aramazlar. Quinn öyle gözüküyor. Beni telefon

başında bekletmek istemiyor. Neden dışarı çıkmak istemediğimi merak ediyor.”

“Dur,” dedi Adele. Elindeki çatalı havaya kaldırdı. “Seninle gerçekten ilgileniyor diye onunla bir yerlere gitmek istemiyorsun. öyle mi? Bu çılgınlık.”

Lucy omuz silkti. Ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler vardı. İçinden bir ses Quinn’in gerçek olmak için fazla iyi olduğunu söylüyordu. Ve tecrübelerine dayanarak eğer bir şey gerçek olmak için bu kadar iyiyse, bu gerçek o kadar iyi olmuyordu. “Belki de şu karım öldü söylemlerine inanmıyorumdur. Yalan söylediğine dair bir şey hissetmedim gerçi ama bir şeyler var sanki, tam olarak açıklayamıyorum. İşte bu yüzden ona tam anlamıyla güvenemiyorum.” Başını iki yana salladı ve acılı böreğini kesmeye koyuldu. “Belki de iyice şüphe kumkuması oluyorum.”

Adele başını salatasından kaldırıp ona baktı. “Seni evine götürmesini iste. Eğer seni evine götürmezse muhtemelen karısı ölmemiştir.”

“Sen kafayı mı yedin? Richard Franko beş kurbanını da bu şekilde kandırdı,” dedi Maddie. Birkaç sene önce seri katiller üzerine yazdığı kitapları için yaptığı röportajları hatırlattı. “Kurbanlarını evine çağırması. Sanki kuzuları kesimhaneye çağırır gibi. Ve ne oldu? Öldüler. Lucy de bir kâbusun içine yürüyor olabilir.”

Hiç şüphe yoktu ki, Maddie gerçek bir adamla çıkmamıştı. Her erkeği potansiyel psikopat olarak görüyordu. “O katil değil. Ben sadece gerçek olabilecek kadar iyi olup olmadığından emin olmak istiyorum.”

“Adele haklı olabilir,” dedi Clare. “Eğer onun evine gidersen evli olup

olmadığını anlarsın. Eğer seni evine götürmezse evlidir. Eğer götürürse...”

“Onunla yatmanı bekleyecektir,” diye araya girdi Maddie.

“Doğru,” dedi. Quinn’le beraber olmak hiç de kötü bir şey değildi. Ama bu söz konusu değildi.

“Onun evine gidersen büyük bir aptallık yapmış olursun,” dedi Maddie. “İyice düşün ve benim sana vereceğim kişisel korunma yöntemlerini kullan.”

“Kullanacağım,” diye söz verdi. Geçen Noel’de Maddie hepsine biber gazı, kişisel alarm, darbe kalemi ve pirinç muşta hediye etmişti. “Ayrıca arabam da orada olacak,” diye ekledi. Gerçi Quinn’in evinde durabileceğinden emin değildi. “Böylece soyunmadan evvel herhangi bir tehlike anında oradan kaçabilirim.”

“Neyin daha tehlikeli olduğunu bilmiyorum,” dedi Adele. “Araba kullanman mı, tanımadığın bir adamın evinde olman mı...”

“Ben harika bir sürücüyüm,” dedi Lucy.

“Yağmur Adam da aynısını söylüyordu,” dedi Clare. Lucy arkadaşlarının kötü araba kullandığını düşündüklerini biliyordu ama bu doğru değildi. Tamam, kabul ediyordu, biraz hızlı kullanıyordu ve yandaki arabalara bağırıyordu. Ancak son beş yılda hiç kaza yapmamıştı. “Diğerlerinin aşk hayatı nasıl bakalım?” diye sordu. Konuyu değiştirmek istiyordu.

“Tık yok,” dedi Maddie şikâyet ederek. “Bu kasabada hiç doğru düzgün erkek yok.”

Adele margaritasına uzandı. “Dün bahçemde eski çelimsiz bir yüz ve elektrikli bir tencere buldum.”

“Dwayne,” dedi üçü aynı anda. Soluk derili bir adamdı. Alçıpen, kartonpiyer ustasıydı. Adele bu adamı iki sene boyunca Bay Doğru sanmıştı. Diş fırçasını masanın üzerine koyar, yıkanmış tişörtü bile ter kokardı. Ama onun bu pis alışkanlıklarına hep göz yummuştu, görmezden gelmişti. Çünkü Viggo Mortensen’e benzeyen bir adamdı. Onun höpürdeterek bira içişine, geçirmelerine hep katlanmıştı. Ta ki ona gittikçe “şişman bir kıcı” olmaya başladığını söyleyene kadar. Hiç kimse Adele’ye kalçaları hakkında böyle bir şey söyleyemezdi. Bu olaydan sonra onu hayatından çıkardı. Ama maalesef Dwayne onun hayatından tamamen çıkmamıştı. Bir iki haftada bir onun evinde unuttuğu eşyaları bahçesinde buluyordu. Not olmuyordu. Dwayne de olmuyordu. Düzenli aralıklarla karşılaşılıyordu bununla.

“Koyun işte. Vazgeçmeyecek.”

“Sanki teminat olarak bırakılan malları sayıyor,” diye söze girdi Lucy. “Elinde kalanları parça parça dağıtıyor.” “Tüyler ürpertici.”

“Onda daha ne kadar eşyan var?”

Adele omzunu silkti. “Bilmiyorum. Onunla ilişkimiz iki yıl sürdü ve onda çok fazla kaldım. Daha epey eşyam olduğunu tahmin ediyorum.”

“Dwayne’i *Aşk Mermisinde* öldürmeseydim,” dedi Lucy. Üçüncü kitabından bahsediyordu. “Senin için onu şimdi öldürürdüm.”

“Teşekkür ederim.”

Konu erkeklerden yazarlığa geçmişti. Lucy yemeğinin parasını

öderken diğerleri Adele'ye Dwayne sorunuyla alakalı neler yapabileceğine dair tavsiyelerde, Clare'e de kitabının sonraki üç bölümü için konu yardımıda bulunuyorlardı. Daha önceden, Lucy kitabının ilk altı bölümünü el yazısı halinde tutarsızlıklar ve hatalara göz atması için Maddie'ye vermişti. Maddie kimi zaman çok tuhaf ve münasebetsiz davranmasına rağmen çok zeki biriydi ve doğru eleştiriler yapardı. Sıra kendine geldiğinde de Lucy Maddie'ye yardım etmekten kaçınmazdı.

Maddie Lucy'ye arabasına kadar eşlik etti. “Şu Quinn denen adama dikkat edeceksin, bana söz ver.”

Lucy el yazısı notlarını geri alırken Maddie'nin kahverengi gözlerine dikkatlice baktı. Bazen arkadaşının bir şeylerden saklandığını düşünürdü. O dikenli halinin arkasında sanki sakladığı bir şeyler vardı. Bunu kimseyle paylaşmıyordu. Lucy hiçbir zaman bir şeyleri eşeleyemeyen, gözetleyen biri olmamıştı ama eğer Maddie paylaşmak isterse her zaman onu dinlemeye hazırды. “Söz veriyorum,” dedi. “Ama sen de bu kadar sert olmayacağına söz ver.”

Maddie güle güle dedi ve hiçbir şey için söz vermedi. Lucy arabasına atlayıp yola koyuldu. Düşünceleri yeniden Quinn'e kaymıştı. Belki de Adele ile Clare haklıydı. Belki de Quinn onun peşinde koşan normal bir insandı. Belki de kendisi sorun arıyordu.

Trafiğin içine düşmüştü. Sürekli sarı ışığa takılıyordu. Otuz kırk tane ışık... Neyse, böyle ilerlemesi aniden frene asılmasından daha iyi olabilirdi. Eski ortaokulun yanından geçti. Beyninin rasyonel tarafı bir fırsat bulup sorular soruyordu. Normal bir adam sohbet odalarından bir

kadın bulmaya çalışır mıydı? Hayır, çalışmazdı. Maalesef onlarda her zaman ters bir şeyler çıkardı. Ya da hepsi hızla gelişecek bir sevişmenin peşindeydi.

Birkaç dönüşten sonra evinin arka bahçesine çıkan dar sokağa girdi. Quinn ile beraberken onun sapık ya da yaltakçı olduğuna dair bir şey hissetmemişti. Tam tersine ondan kimi cinsel titreşimler alıyordu. Kabul etmeliydi ki bu büyüleyici bir şeydi.

Garaj kapısının düğmesine basıp eski ahşap kapının açılmasını bekledi. Boise'deki birçok ev yirminci yüzyılda inşa edilmişti ve pervazlarında hâlâ taşıyıcı bloklar vardı. Ama Packards tarzı evler kasabada yayılmaya başlayınca birçok Boise'li bu garaj şeklini terk edip evlerinin arka bahçelerine evden bağımsız garajlar yaptırmışlardı. Yine de Lucy gibi birçok insan tek arabalık yapıyı kullanıyordu çünkü bu büyüklükte başka bir yer yoktu.

BMW'sini içeri soktu ve garaj kapısını kapadı. Evin arka kapısından içeri girip mutfığa geçti. El çantasını bir kenara attı. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı, komşularının bahçesine baktı. Bayan Riley bahçedeydi yine. Yerdeki plastik poinsetleri söküyor, yerlerine parlak laleler koyuyordu. Plastik. Yaz ve sonbaharın getirdiği süreçleri tekrar tekrar anlatabilirdi. Lucy bir keresinde bu sezonda bahçeye neden plastik çiçekler diktiğini sormuştu. Komşusunun cevabı tuhaftı. Sanki bu dünyanın en mantıklı işiydi. "Çünkü ben hoş şeyleri severim." Tabii bu cevap evini neden parlak san, mavi ve yeşil renklere boyadığını da açıklıyordu.

Bayan Riley'i izlerken tekrar Quinn'i ve bu akşamki buluşmalarını düşünmeye başladı. Onu itiraf ettiğinden de çok görmek istiyordu. Daha onu tanımıyordu bile.

Karısının ölümünün ardından hayatına kaldığı yerden devam etmek isteyen bir tesisatçı olabilirdi. Ama diğer taraftan, o yüzde yetmişlik dilime giren, hemen sevişmek isteyen adamlardan biri olması da muhtemeldi.

Lucy daha büyük bir soru ve cevapla karşı karşıyaydı. Neden onunla görüşmeyi engellemek için onda sürekli bir hata arıyordu? Neden tanımadığı bir adamı takıntı haline getirmişti?

ALTINCI BÖLÜM

ÖĞRENMEYE AZ KALDI.
DÜRÜST BİR PARTNER ARİYOR...

“Olacaklara Hazır Olun” sloganları salonda inliyordu. Derken Steelheads ile San Diego Gulls’un kaptanları buz zeminde göründüler. Müzik durdu disk atıldı ve hokey sopaları disk ve buz sesi birbirine karıştı. Oyun başladı.

Quinn omzundan Lucy’ye bakıyordu. Üzerinde kımızısiyah Steelhead forması, elinde de sıkıştırdığı köpük vardı. Hayatında hiç bu kadar seri katile benzemeyen birini görmemişti.

“İşte dediğim buydu!” diye bağırdı Gull’dan biri kışüstü yere düşerken.

Tamam, biraz kana susamış duruyordu ama garip bir şekilde bu Quinn’i korkutmuyordu. Arkasındaki teyp beline batıyordu. Bu karşısındaki adamları boğup soğukkanlı bir şekilde ölümlerini seyreden bir psikopat olabilirdi.

Quinn arkasına yaslanınca cihaz bel kemiğine iyice battı. Kurt kasabanın başka bir köşesinde, “ateşgözlükız” ile buluşmaya gitmişti ve Anita onların yakınındaki karavanda dinlemedeydi. Yani bu akşam Quinn yalnızdı. Gerçi hiç endişe duymuyordu. Burada, binlerce taraftarın önünde Lucy onu öldürecek değildi. Kaldı ki sıcak ve terli yatağında beraberlerken bile onun kendisini öldüreceğini düşünemiyordu. Bunu yalnızca içgüdüsel olarak hissetmiyordu. Ona baktığında bambaşka bir şeyler görüyordu. Yine de bu hisler onun kuralların dışına çıkacağı anlamına gelmiyordu.

“Rezil herif!” diye bağırdı Steelhead’li bir taraftar. Birkaç sıra üstlerindeydi.

Quinn hokey hakkında pek bir şey bilmiyordu. Futbolu daha çok severdi. On yaşından on sekizine kadar oynamıştı ve bütün kuralları biliyordu. Quinn’in hokeyde gördüğü tek şey buzun üstündeki kaostu. Ortada diskin peşinde koşan birkaç adam vardı. Diski almak için birbirlerini eziyorlar ve fırsat buldukça birbirlerini yere yığıyorlardı.

“Ohhh,” dedi Quinn. Sahada iki oyuncu kafa kafaya çarpan trenler gibi hızla çarpışmışlar ama ayakta kalmayı başarmışlardı. Felaketti. Lucy ise gülüyor, gözleri Noel’de hediye alan çocuklar gibi ışıldıyordu.

“Tanrım, bu oyuna bayılıyorum,” dedi Quinn’e gülümseyerek. “Özellikle de play-offlarda birbirleriyle ölesiye mücadele ettiklerinde.”

Lucy kana susamış birinden belki bir tık daha ilerideydi ama şu ana sadece buradaki duruma uyum sağlıyor gibi duruyordu.

“Çok sık maça gelir misin?” diye sordu. Buzun üzerinde oluşan sesler

ve arenanın gürültüsü duymayı zorlaştırıyordu. “Elimden geldiğince. Sen?”

“Daha önce hiç gelmemiştim.”

Lucy ona döndü. Kocaman masmavi gözleri onunkilerle karşılaştı. Quinn’e anlam veremediği bir cisimmiş gibi gözlerini kırpıştırarak bakıyordu. Sanki karşısındaki bir uzaylıydı. “Hiç mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Yo, hayır. Ben futbolu severim.”

“Futbol, tamam. Ama hokey çok daha eğlenceli.”

“Kaotik,”

“Organize bir kaos ama.” Sahaya döndü ama başını Quinn’e yaklaştırmıştı. “Şu öndekiler ve merkezdekiler forvet oyuncuları,” dedi. Eliyle onları işaret etti. “Geride duranlar ise defans oyuncuları ve tabii ki golü engelleyenler onlar. Hokeyde bir sürü kural var ama ben hepsini bilmiyorum. Ne zaman hepsini öğrenmeye kalkışsam değişiyorlar.”

Quinn parlak kırmızı ojeli tırnaklara her zaman bayılmıştı. Bir kadının uzun parmaklarına çok yakışıyordu. O kırmızı parmak uçlarının kasıklarında gezişini izlemek çok hoşuna gidiyordu.

“Diskli adamı görüyor musun? Forvet sahanın ortasına diski paslıyor.” Lucy Quinn’e daha da yaklaştı. Omuzları birbirine değiyordu. “İşte bunun gibi. Şimdi oyuncu ortadan bir şut kullanacak.”

Bira kokularının arasından Lucy’nin saçının kokusunu aldı. O gece dışarı çıktıkları zamanki anı hatırladı. Onun annesinin çiçekleri gibi koktuğunu ve güneş ışıkları gibi saçları olduğunu düşünmüştü. Başını ona

doğru sallayınca saçları kendi omzuna ve onun ceketine değdi. Quinn biraz daha yaklaşırsa burnunu bu güzelim saçlara gömebilirdi.

“Kahretsin!”

“Ne oldu?” dedi Quinn. Bakışları saçlarından yüzüne kaydı.

“Golcü diski durdurdu.” Quinn’e döndü. Burnu hafifçe Quinn’in çenesine değdi. Eğer başını biraz kaldırırsa dudakları buluşacaktı. Quinn’in bacaklarına saçma sapan bir ağrı girdi. Sersemledi. Otuz yedi yaşındaydı. Birçok adam yakalamış ve mesleğinde iyi yerlere gelmişti. İşinin başındayken bir kadını öpmek gibi cinsel arzular hissetmezdi.

Genellikle.

Lucy bakışlarını ondan ayırmadı. Quinn aynı isteği onun gözlerinde görüyordu. Karmakarışık olmuştu. Binlerce insanın önünde dudaklarına yapışıp onu öpse ne olurdu? Ya o da sokağın köşesindeki gibi ona karşılık verirse?

Lucy gözlerini ondan ayırıp oyuna döndü. Quinn onun gözlerindeki arzuyu hayal bile edemiyordu. Onu istediği kadar o da kendisini istiyordu, bunun farkındaydı. Düşüncelerinden uzaklaştı. Ne kadar istese de herhangi bir şey yapmadı. Bir seri katil şüpheliyle hem de maç ortasında yapamazdı bunu. Sıcaklamıştı. Arkasındaki teypi olmasa ceketini çoktan çıkarmıştı.

O da maça döndü. Buzun soğukluğunu bacaklarında hissediyordu. Dirseklerini bacaklarına dayadı. Çok geçmeden hakemler düdüklerini öttürdü ve oyun durdu. Chumbawamba’nın tınıları bütün ses sistemini gümbürdeterek salonu inletiyordu. Quinn’in ayakları iyiden iyiye

terlemişti.

Lucy Rothschild'den neden bu kadar etkilendiğini bilmiyordu. Güzel bir kadındı, belki ondan. Ama hayır, etrafında bir sürü güzel kadın vardı. Soruşturmanın en önemli şüphelisiydi, Willie'yi solduracak biriydi. Onu ilk defa Starbucks'ta gördüğünde nedense endişelerinin tam zıttını hissetmişti. Etkilenmişti. Muhtemelen bu, soruşturmanın seyri için onu sekse iteceği içindi, mümkün olduğunca kısa zamanda ve sertçe. Diğer şüphelilerin varlığı bile onu durdurmadı ve başkasını merak etmedi bile. Neyse, şu an onu aklından çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı. İçindeki tüm arzuları def etmeli ve işine odaklanmalıydı.

Disk yeniden buza atıldı ve mücadele başladı. Kokusu ve saçları ona yine bahar ve güneş ışığını hatırlattı, Lawrence Craig ve diğer kurbanların yataklarına zorla bağlandıklarını ve kelepçeliyken boğulduklarını bile bile. Biraz sonra cinsel gerginliği azaldı ve rahatladı.

İlk periyodu Steelhead iki sayı önce tamamladı. Kimin başlattığını anlamamakla beraber sahada bir gerginlik oluşmuştu.

İkinci devre boyunca Lucy ile Quinn tuzlu kraker yiyip bira içtiler. Buzun üstünde oyuncuların hem birbirleriyle hem diskle müthiş bir mücadelesi vardı. Ceza sahası, cam plastik şişeler ve kan revan içindeki oyuncularla doluydu.

Oyun esnasında Quinn kuralları anlamaya başlamış ve ilk görüşte düşündüğü kadar kaotik olmadığını fark etmişti. Üçüncü periyodun ortalarında Lucy bir anda Quinn'e doğru eğilerek ceza sahasında burnuna tampon yapmaya çalışan bir oyuncuyu gösterdi. "Yirmi bir numaralıya

iyice bak. Gözü hâlâ mosmor. Dört maç önce sağlam bir darbe aldı.”

Quinn kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona bir daha bu kadar yakından bakmayacaktı. Etkilenmeyecekti. Sadece şu lanet olası işini yapacaktı. “Oyunlara kimle gelirdin?” Kurbanlardan herhangi birinin hokey maçına geldiğini anımsamıyordu.

“Yakın arkadaşım Adele ile. O da hokeyi sever. En ateşli oyuncunun kim olduğu konusunda birbirimizi yeriz.”

Susmadan önce bir kez daha Lucy’nin gözlerinin içine baktı. “Peki, bu akşamın en ateşli oyuncusu kim?”

Dudağının bir kenarı havaya kalktı. “Sekiz numaralı Steelhead’li oyuncu. Şu an yedek kulübesinde oturuyor.”

Sahanın gerisinde oturan oyuncuya baktı. Kasketi alnını kapatıyordu ama ciddi ciddi bir şeyler düşündüğü belli oluyordu. “Şaka yapıyorsun. On dokuzunda görünüyor.”

“Aslında yirmi iki yaşında.”

“Hemen hemen yasal.” Lucy onun tepkilerini okuyordu. Gözleri büyüdü. Bu haliyle çok masum gözüküyordu.

“Ne için hemen hemen yasal?”

“Ne demek istediğimi anladın. Eğer ben yirmi iki yaşındaki bir kıza baksaydım benim sapık olduğumu düşünürdün.”

“Doğru,” dedi Lucy. Sırıttıyordu. “Bir fahişe için değil ama değil mi? Bu çifte standart olmuyor mu?”

Yaşıtı bir kadını tercih ederdi. Kendi yaşındaki birçok kadının yatakta neler yaptıklarını biliyordu. Ama bunları söylemenin âlemi yoktu.

Kadınlar daima gerçeği söylemeni isterler ama aslında bunu gerçekten istemezler. “Ben otuzlarında bir kadını tercih ederim. Konuşabileceğimiz daha çok şey olur.”

“Doğru ama...”

Quinn gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Ama ne?” Kaşları çöktü, başını iki yana salladı. “Kim konuşma dışında bir şeyden bahseder ki?”

Quinn kıkırdamaya başladı. Açıklığı onu şaşırtmamıştı ama rahatlatmıştı. Seksten anlayan bir kadının değerini bilirdi.

Diğer tüm konularda kendisine yalan söylemesi ne kötüydü. Evet, kendisi de yalan söylüyordu. Fakat o başka biri ölmeden bir seri katili yakalamaya çalışıyordu. Polis olmanın bir gereği de iyi bir yalancı olmaktı. Bu onun işiydi ve bu işte de gayet iyiydi. Lucy iyi bir yalancı değildi. Peki, eğer saklayacak bir şeyi yoksa neden işi yalan söylemekmiş gibi davranıyordu?

Steelheads Gulls’ın iki sayı farkla yendi. Kelly Cup’ta tekrar yüzleşmek umuduyla ayrıldılar. Lucy daha önce hiçbir erkekle maça gelmemişti. Hep kız arkadaşlarıyla geliyordu. Bu akşam biraz farklı bir tecrübe olmuştu. Bütün dikkatini buzun üzerinde üç gramlık sert plastiğin peşinde koşan adamlara verirdi. Bu akşam ise yanında bir adam oturuyordu ve o adam binlerce taraftarla dolup taşan arenada sanki sadece ikisi varmış gibi ona bakıyordu.

Maçtan sonra Quinn Lucy’yi evine bıraktı. Kahve teklifini reddetti. Onun yerine battaniyeye sarınıp verandadaki salıncakta yıldızları

seyrettiler Bir ileri bir geri sallanırlarken sohbet daha samimi bir hal aldı. Quinn ona hayatını sordu, o da kendi hayatını anlattı.

Bir keresinde sırf komşularının kızını etkilemek için Schwinn marka bisikletinin ön tekerleğini kaldırıp, kendini kırık bir bacakla acilde bulunduğu günü anlattı. Sonra konu nasılsa Lucy'nin eski erkek arkadaşlarına geldi. Normalde o eskilerini pek açmazdı. Tatsız anılardı hepsi. Ama Quinn onu nedense eskilerini anlatmaya itmişti.

Sonra Quinn bir zamanlar Boise Bulvarı'nda oturduğu evden bahsetti. Karısı, Millie, öldükten sonra o evi satmış, şimdi oturduğu yere taşınmıştı. Evinin arka tarafına kardeşinin yaptığı balkondan bahsetti. Lucy'yi evindeki jakuziyi denemeye davet etti. Ne zaman isterse gelebilirdi. Bu teklifle Lucy'nin kafasındaki şüpheler bir nebze olsun azalmıştı. Evli bir adam bir başka kadını istediği zaman gelmesi için evine davet etmezdi.

Cold Case ve **The First 48**'in son bölümlerinden konuştular. Konu yine son zamanlarda yaşanan cinayetlere geldi. Katil üzerine varsayımlar geliştirmeye başladılar. Lucy her seferinde konuşmanın dönüp dolaşıp bu konuya geldiğinin farkındaydı ama pek üstünde durmadı. Cinayetlerden konuşmak Lucy'nin hoşuna gidiyordu. Diğer yandan ortak tek konuları buymuş gibi duruyordu.

“Bence bu katil normalin üzerinde bir zekâya sahip,” dedi Lucy. Yaptığı araştırmaları hatırlamaya çalışıyordu. “Aynı zamanda hastalıklı derecede asosyal; sosyopattan ziyade psikopat biri var bunların arkasında. Diğer yandan çok kontrollü ve organize bir kadın.”

Salıncak ağır ağır sallanmaya devam ediyordu. Quinn Lucy'ye döndü ve sordu: “Bu cinayetler için bir mazeretin var mı?” Yine o etkileyici gülümseyişiyle ona bakıyordu. Sanki sadece şaka yapıyordu. Ama derin, kahverengi gözlerinin ardında bir şeyler, söylediklerinde çok ciddi olduğunu düşündürüyordu.

Birden arkada bir kapı kapandı ve köpek havlamaya başladı. Durumu tam tersine düşünmeye başladı. Kadın kurbanlardan biri olsaydı... O da olanları öğrenmek istiyordu. “Emin değilim” dedi. “Hayal etmeye çalışıyorum.”

“Yeni doğanları bezleyerek mi?”

“Evet,” dedi. Yalan söylemeye devam etmek gittikçe canını sıkıyordu ama şimdi her şeyi itiraf etmenin sırası değildi. “Seni öldüreceğimden endişeleniyor musun?”

“Hayır, endişelenmiyorum.” Başını diğer tarafa çevirdi. Gözlerinin içi gülüyordu. “Ama silahın var mı diye bedenini yoklamam gerekebilir.” Ayağa kalktı, battaniyeyi salıncağa attı. “Ama bu gece değil,” dedi ve Lucy'nin bacaklarını örttü. Eliyle yüzünü okşadı ve başını yavaşça eğdi. Gözlerini ona dikip baktı ve dudaklarını onunkilerin üzerine getirdi. Ilık ve yumuşacıktılar. Sanki yarın sabaha kadar bütün gece onlarındı. Diliyle altdudağında dolanırken nefesi Lucy'nin yanaklarına çarpıyordu. Öpücük Lucy'nin midesine ağırlık sokmaya yetti. Lucy'nin elleri deri ceketinden yukarı yumruk halinde çıkıyordu. Bacaklarında onun kasığını hissedince bir an duraksadı, dudakları ayrıldı. Hemen ardından daha arzulu, ıslak bir öpücükle onu kavradı. Sanki Quinn onu henüz son nefesini vermeden

canlı canlı yemek istiyordu.

Verandanın loş ışığının altında Quinn onu arzuyla öpüyor, tüm sıcaklığını ona akıtıyordu. Quinn'in başparmakları onun şakağında, yanaklarında gezinirken derin bir inilti çıkardı. Lucy ellerini ceketinin altından sokup onun kaslı göğsünü, karnını okşadı. Parmaklarıyla sırtına dokundu. Quinn dudaklarını onunkilerden ayırmadan Lucy'nin bileklerini yakaladı ve kendini yavaşça geri çekti. Zorlukla onu evin giriş kapısına dayadı ve ellerini yanında asılı tuttu.

“Bana dokunamazsın,” dedi pürüzlü, sert bir sesle.

“Neden?”

Quinn alnını onunkine dayamıştı. “Çünkü senden çok fazla hoşlandım.”

Lucy onun kendisinden ne kadar hoşlandığını anlayabiliyordu. Karnına değen şey uzun ve sertti, onu istiyordu. “Kahve içmeye gelmek istemediğinden emin misin?”

“Hayır, hiç emin değilim.” Başını iki yana salladı, bileklerini serbest bırakarak bir adım geri çıktı. “Fakat gelirsem seninle beraber olmak isteyeceğim. Şu an ikimiz de buna hazır değiliz. Henüz değil.”

Ne? Ne biçim bir adamdı bu ? Erkekler buna her zaman hazırdır.

“Ben daha fazlasını istiyorum” deyip arkasını döndü. “Seni arayacağım.”

Lucy sırtı kapıya dayalı, öylece onun gidişini seyretti. “İyi geceler,” diye fısıldadı. Ay ışığı meşe ağacının dallarına geliyor, Quinn'in cipine doğru gittiği kaldırımı aydınlatıyordu.

Lucy kendisini arayacağını, şimdi zamanı olmadığını söyleyen; öylece arkasından gidişini seyrettiği bir erkekle beraber olmamıştı. Hiçbir erkek onun kahve davetini geri çevirmemişti.

Araba uzaklaşınca Lucy de içeri girdi. Arkasından demir sürgüyü çekip sinirle oturma odasının düğmesine bastı. Yürüyüp saten kaplama kanepesine gömüldü ve Quinn'in "daha fazla" derken ne kastettiğini düşünmeye başladı. Birçok adam için "daha fazlası" daima sekstir ama onun dediği seksten başka bir şeydi.

Çantasını antik Çin sehpasının üzerine koyup gözlerini şömineye dikti. Evli değildi ve bir şeylerin olması için acele etmiyordu. Daha fazlasını istiyordu ama bu istediğini acaba Lucy de istiyor mıydı⁷

Bir ilişkiye başlamak uçurumdan atlamak gibi bir şeydi.

Hızlı. Delice. Onu yeterince iyi tanıımıyordu. Bir erkeğe ayıracak vakti yoktu, hele karşısındakini karısı yerine koymaya çalışan bir erkeğe hiç. Bütün bu olanlar nefes kesiciydi fakat Lucy geri dönüp baktığında hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu.

Onu daha fazla görmek istiyordu. Quinn'de onu gülümseten bir şeyler vardı. Midesine hafif bir ağrı sokuyordu. Quinn onun ilgisini toplayıp çekiyordu. Kesinlikle "daha fazla"sını görmeyi dört gözle bekliyordu.

Yalnız küçük bir sorun vardı. Tüm ilişkiler sağlam temeller üzerine inşa edilmeli ve o temelde yalan olmamalıydı. Lucy de ona karşı dürüst davranmalıydı.

Daha fazla yalan söylemeyecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

TEMELE İNELİM:
ÇOK KONUŞMAYAN BİRİNİ ARIYOR...

Hava harikaydı. Güneş ışınları gökyüzünde kırılmalarla pembe mavi renkler alıyordu. Nihayet Deluca davası bitmişti. Quinn mahkeme salonundan çıkıp kendini dışarı atmıştı. Temiz havayı ciğerlerine çekti. Myrtle Caddesi'ndeki trafiğe bakıp park alanına yürümeye başladı. Nisan gelmişti ama hava soğuktu.

Raymond Deluca'nın avukatı Quinn'in beklediği gibi olmadık kanıtlar bulmaya, ona saldırmaya ve Quinn'in tezini çürütmeye çalışmıştı. Quinn mesleğindeki on altı yılın ardından bu tarz şeylere çok alışmıştı. Bir avukatın kendisini zan altında bırakmaya çabalamasından korkacak, sinecek biri değildi. Sonuçta avukatın, müvekkilinin sabaha karşı 02.35'te benzin istasyonundan kartla yaptığı alışverişi yalanlayacak durumu yoktu.

Quinn sivil polis aracına bindi. Bay Deluca cinayetlerin baş zanlısı olarak mimlenmişti. Hayatı geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmişti. Bu manzaraya üzülüyordu, acıyordu. Bunların hepsi çok insani şeylerdi. Ama Quinn Bayan Deluca ve çocukların otopsisine girmiş, yangının onlardan alıp götürdüklerini görmüştü. O an hiçbir katile acımaması gerektiğini bir kez daha anlamıştı.

Marşa basıp yola koyuldu. Grove Otel'i'ni geçip Grove Caddesi'ne girdi. Otelin önündeki heykele baktı.

Heykel Boise Nehri'ni temsil etmesi amacıyla yapılmış olmalıydı ama bu haliyle bir sarsıntının verdiği zararı anımsatıyordu. Turistlerin gelip ziyaret edecekleri türden bir şey değildi. Rengârenk bir şeydi. Etrafta neler dönüyor diye bakan kaşları çatırdamıştı. Çatlaklardan bazen sisi andıran buharlar çıkıyordu.

Kabul etmeliydi ki sanattan hiçbir şey anlamıyordu. Sadece bu değil, şehirde bir sürü sanat eseri, heykel ve tablo vardı.

Kırmızı ışıktaki beklerken güneş gözlüklerini taktı. Deluca davası bittiğe göre dikkatini Lucy'ye verebilirdi. O bir polisti. Her şeyi detayları ile birlikte hatırlamak ve parçaları yerine oturtmak zorundaydı. Gerçi Lucy'yi evinin önünde öptüğünden beri onu hatırlamak için pek çaba sarf etmesine gerek kalmıyordu. Parmakları onun yüzündeydi, saçları ellerine değiyordu. Ağzı sıcacıktı ve sanki içine içine giriyordu. Bir an bunun sadece bir iş olduğunu hatırlamıştı. Tüm vücudunda gezinen bu kadının parmakları bir katilin parmakları olabilirdi. Kendi ellerini onun yüzüne götürmüştü çünkü başka yerlerde gezinmelerinden korkuyordu. Onun

kalçasında, göğsünde, belinde gezinebilirdi o eller. Lucy'nin elleri en tehlikeli yere, sırtına gitmişti. Hemen onu bileklerinden yakalayıp engelledi. Her an arkasındaki teybi fark edebilirdi.

Onun ikinci ve üçüncü kahve tekliflerine evet diyebilir ve onunla beraber olabilirdi. Onun arkasından eve girip yanan yüzünü göğsüne bastırıp sutyenini çıkarabilirdi. Onu elleriyle soyup ter içinde kalıncaya kadar onunla birlikte olabilirdi ama yapamazdı. Onunla beraber içeri giremedi. Nefessiz kurbanlarını onların evlerinde öldürüyordu, kendi evinde değil. Gerçi eve girip ondan daha fazla bilgi alabilirdi ama bu işkenceye dayanabileceğini sanmıyordu.

Işık yeşile döndü ve hareket etti. Vardiyasının bitiminde ofisteydi. Quinn mahkemedekeyken dosyayla Çavuş Mithchell ilgilenecekti. Nefessiz soruşturmasıyla ilgili son gelişmeleri konuştular. Bir önceki gece başka bir şüpheliyle çıkmıştı. Adı Carol Rey'di, namı diğer “şekerkız”. Carol Rey internetten sevgili arayan biriydi. Hasting Kitapları ve Müzik'te çalışıyordu. Hayvanları seviyordu. Quinn bir kez daha kahve teklifiyle kadına bir yem atmış ve seri katilin tuzağa düşmesini beklemişti.

Eve döndüğünde kendini çok yorgun hissediyordu. Kim bilir kaç saattir gözünü kırpmıyordu... Kahve ve sohbetle kendine gelmiş, geçirdiği son birkaç saatin ayrıntılarını düşünmeye başlamıştı.

Carol güzel bir kadındı. Eski kocasını anlatmaya başlayana kadar gayet normal bir kadın gibi görünüyordu. Kocasının işi dolayısıyla ilişkileri paramparça olmuş, manen ve cinsel anlamda birbirlerinden ayrı durmaya başlamışlardı. Bu durum Carol'un gözyaşlarını dinmez bir

şekilde akıtmıştı. Bu kırılmalar büyük bir nefrete gebe olabilir düşüncesiyle Kurt ona bir sonraki sabah hemen mail atmış ve ikinci bir buluşma talep etmişti.

Quinn mutfak masasındaki bilgisayarını ve dosyalarını alıp ofisine yürüdü. Işığı yakıp masasına oturdu. Masanın karşı tarafına yürüyüş bandı ve ağırlıklar koymuştu. Dedektifler yemeklerini iş başında ya da çalışma masalarında yemek zorunda kalıyorlardı. Quinn de formda kalmak için haftanın beş günü çalışıyordu.

Sandalyesine çöktü ve bilgisayar, dosyaları, hepsini önüne serdi. Açma düğmesine bastı ve beklerken biraz Millie ile ilgilendi. Hep yalnız kalıyordu.

İki aydır internetten tanıştığı kadınlara bakıp şaşıırıyordu. İlk defa gördükleri bir adama hemen hayatlarından bahsediyorlardı. Eski kocaları, sevgilileri diye serzenişte bulundukları muhtemelen önceden çıktıkları adamlardı. Öyle bir an geliyordu ki “Tatlım, hiç senin eski kocanın yaptıklarını dinleyecek halim yok. Kesin o Viagra, Ciafis. Enzyte’leri de senin yüzünden alıyordun Bunları kendine sakla, tamam mı?” demek geliyordu içinden ama maalesef yapamıyordu.

Eski ilişkilerini sormak zorunda kaldığı tek kişi Lucy olmuştu. Gerçi Lucy de kendisiyle alakalı yalan söylemişti ve bu yalanlar türlü kuşkulara neden oluyordu.

Masasının üzerindeki telefona uzandı. Saatine baktı, saat 21.30’du. Numarayı çevirdi. Beşinci çalışta karşı taraf açtı. “Merhaba.”

“Lucy, benim Quinn.” Sandalyesinde geriye yaslandı. Boynundaki

ağrılardan kurtulmak için başını sağa sola çeviriyordu. “Sadece yarın akşamki randevumuzu teyit etmek için aramıştım.”

“Bir saniye bekle.” Bir tık sesi duyuldu. Telefonu kenara bırakmış olmalıydı. Birkaç sayfa açıldı, sonra telefonu eline aldı. “Tamam, buluşabiliriz. Ama öncesinde bir şeyler içmek için bana gelebilirsin diye düşünmüştüm. Ya da burada kalırsın ve dışarıdan bir şeyler ısmarlarız.”

Nefessiz hiçbir kurbanını başka yerde öldürüp evlerine taşımamıştı. Belki bu bir ilk olurdu. “Kulağa hoş geliyor.” Telefonda bir duraksama oldu. Sanki ahize düşmüştü.

“Pardon,” dedi. Quinn’in tahmini doğruduydu. “Telefon elimden kaydı.”

Quinn eline bir kalem alıp bir şeyler karalamaya başladı. “Sen ne yapıyorsun?”

“Şu an mı?”

“Evet.”

“İç çamaşırlarımla burada durmuş pijamalarımı giymeye hazırlanıyorum.”

Kalem birden durdu. “Ben seni tutmayayım,” dedi. Aklında onun pembe teni vardı.

“Yo, sorun değil. Yatmadan ayaklarımı uzatıp televizyona bakacağım biraz. Sen ne yapıyorsun?”

“Hiç. Öyle evde dolanıyorum.” Onun yenebilir bir sutyen taktığını hayal etti. Onun sapıkça fikirlerini merak ediyordu. Bir adamı öldürecek kadar değil, sadece iç çamaşırlarını çıkarmasına izin verecek kadar. Dört yılı aşkın bir zamandır iş çevirmese de bu işlerin nasıl olduğunu çok iyi

biliyordu. Ne zaman geri çekilip ne zaman kendisini öne sürmesi gerektiğini biliyordu. Kalemi elinden bıraktı. **Bu sadece bir iş** diyerek kendini kandırıyordu. “Yenilebilirler mi?” Ama diğer taraftan bunun işin ötesinde bir şeye dönüştüğünün farkındaydı.

Bir süre sessizlik oldu. Lucy’nin ona sövmesini bekliyordu. “Ayaklarım mı?”

“Külotun.”

Bir sessizlik daha oldu. “Hayır. Beyaz renkli saten.” Quinn yutkundu. Sandalyesinde olduğu yerde döndü. Farkında olmadan kolu Millie’nin suratına çarptı. Millie sanki bunu kasıtlı yapmışçasına burun kıvrıp odadan çıktı. Köpeğinin önünde ayıp laflar etmek istemiyordu. Millie’nin çıkışını izledi. “Dantel var mı?”

“Hayır.”

Kahretsin. Kadında dantel çok hoşuna gidiyordu.

Hemen ardından fısıltıyla ekledi: “Ama üzerinde pembe bir tavşan var.”

Lanet. “Tavşandan bahset biraz.”

“Kasıklarımın üzerine dokunuyor. Küçük fiyonkları var.” Quinn gözlerini kapatıp Lucy’nin söylediklerini hayal etti. Alev alev yanan bacaklarının arasındaki tavşanı hayal etti. Bir an hepsi yenilenebilir geldi. “Sutyen takıyor musun?” Fısıltısı hattın diğer ucundan geliyordu. Onun pembe dudaklarını gözünün önüne getirdi. “Evet.”

“Çamaşırının takımı mı?”

“Evet.”

Derin bir nefes alıp içine çekti. Ayasıyla kasığını tutuyordu. “Tavşan nerede?”

“Ön tarafımda aşağıya doğru.”

Bunu da hayal edebiliyordu. “Göğüslerin sertleşti mi?” Soruyla karşılık verdi: “Sen sertleştin mi Quinn?”

“Evet.”

“Telefonda böyle pis konuşmalar yapma alışkanlığın mı var?” Sesi son derece baştan çıkarıcıydı.

“Hayır.” Onu karşısında hayal etti. Elleriyle kalçasını tuttuğunu ve dümdüz karnını öptüğünü düşündü. “Fakat seninle bir denemek istedim, günüşiğim.”

Küçük kahkahası telefonun diğer ucundan geliyordu. “Yarın akşam görüşmek üzere Quinn,” dedi ve telefonu kapattı.

Gözlerini açınca onu hayalindeki gibi karşısında görmeyi umut ediyordu. Maalesef karşısında sadece çalışma masasının üzerindeki kiler vardı. Dosyalar, dizüstü bilgisayar, kâğıtlar, yeğenlerinin fotoğrafları...

Odanın sessizliği onu boğdu. Bir an göğsüne bir sıkıntı çöktü. Ruhunun derinliklerinde yalnızlığın ağırlığı vardı. Birkaç dakika içinde kendisini daha iyi hissetti. Boğazını temizledi. İçindeki sıkıntıyı bir kez daha derinlerde bir yere itti.

Oturduğu yerden müzik setini açtı. The Black Crowes’un tınları odayı doldurdu. Chris Robinson iyi bir sevgilinin nasıl olacağını söylüyordu.

Neyse.

Şu andaki hayatından gayet memnundu.

Buluşma akşamı Lucy gergindi. Cesaretlenmek için kendine kırmızı şarap koydu. Quinn'e dışarıyı yerine neden evde buluşmayı teklif ettiğini açıklamadan önce karmakarışık kafasını toplamaya çalışıyordu. Dün akşamki konuşmalarından sonra bugün ona gerçeği söyleyebileceği son fırsattı. Onu gördüğünde kendisine engel olamıyor, tüm göğsü cayır cayır yanıyordu.

Gözucuyla Quinn'i gözetliyordu. İçkisinden büyük bir yudum aldı. Bay Snookums'un biberonuna bakıyordu. Lucy Bay Snookums'un tüm hareketlerine aşinaydı. Quinn kedinin dikkatini dağıtmaya o tatlı tatlı eğlenecekti.

"Hadi Snookie," dedi Lucy. Ağır kediyi kanepeye, aralarına koydu.

"Ona ne diyorsun?"

"Snookie. Bay Snookhums'un kısaltması," diye açıkladı.

"Hi hi." Quinn'in gözleri şaşılasmış gibi başına bir ağırdı.

Lucy derin bir nefes aldı ve her şeyi itiraf etmek için kendisini hazırladı. "Ben sana yalan söyledim," dedi. Bunu o kadar hızlı söylemişti ki tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildi. Anlamış olmasını umuyordu çünkü bunu tekrar söylemek zorunda kalmak istemiyordu. Midesi şişmiş, dudakları kurumuştı. Telefonda hissettiği utanma duygusunun aynısını hissediyordu. Eğer Lucy'nin ne konuda yalan söylediğini anlar ve onu bir daha görmek istemediğini söylerse bu her

şeyin sonu olmayacaktı. En azından Lucy kendini böyle teskin ediyordu. Ama bu düşüncelerin hepsi o dar kıyafetleriyle oturma odasına girip hemen yanına oturmadan önceydi. Kıyafetleri deterjan, yüzü de tıraş losyonu kokuyordu.

“Ne hakkında?”

“Ben hemşire değilim.”

Quinn bira şişesini bacağına yanına koyup gözlerini Lucy’ye dikti. Bir kaşı şaşırması gibi havaya kalkmıştı. “Değil misin?”

Başını iki yana salladı ve Quinn’e döndü. “Bütün bunlar internetten tanıştığımız için. Sadece herkesin benim ne yaptığımı öğrenmesini istememiştim.” Dizini kanepeye çıkarıp ayağını diğer bacağına altına aldı. Pantolonunun dikiş yerini parmak uçlarıyla topladı. “Her ihtimale karşı bazı şeyleri saklamak istedim.” Ona buluşmalarının aslında sadece kitabı için bir araştırma olduğunu, onunla bir kez görüşüp bir daha görmemeyi planladığını anlatmamaya karar verdi. Bu, görüştüğü ve kitabında öldürdüğü adamlarla ilgili soruları bertaraf etmek için bir yoldu. Diğer adamlar hakkında konuşmak istemiyordu. Bu gece değil.

“Nasıl her ihtimale karşı?”

“Senin ezik ya da kadın avcısı veya bir kaçık olma ihtimaline karşı.” Saçlarını kulaklarının arkasına ilıstirdi ve ellerini bacaklarına koydu. Bakışları göğsünde toplandı. Üzerindeki mavi kazağı epey eskimişti. Önündeki logo çok soluktu. “Senle Starbucks’ta buluştuğumuz gece benim tıbbi bilgim olmadığımı anladın sanmıştım.” Uzun süren birkaç dakikadan sonra bakışlarını Quinn’in yüzüne çevirdi. “Sanırım Heimlich

yönteminden bihaber olduğumu fark etmedin.”

“Fark ettim.” Dudağı hafifçe hareketlendi. “Senin hemşirelik konusunda berbat olduğunu anladım.”

Sinirlerinin yatışması için biraz bekledi. “Ama bana tekrar çıkma teklif ettin?”

Boş eliyle onun elini yakalayıp başparmağıyla bileğinin arkasını okşadı. “Senin çok hoş biri olduğunu anladığımda başka şeylerde de iyi olabileceğini düşündüm.”

Hafif bir karıncalanma bileğinden koluna ve daha da yukarıya çıkıyordu. “Ne gibi şeyler?”

“Kızlara özgü şeyler.”

“Kızlara özgü şeyler?” Öfkesini gülerek bastırmaya çalışmak istiyordu. Elini ondan çekmeye çalıştı ama o elini ağzına götürdü. “Nasıl kızlara özgü şeyler?”

Gözünden içinin güldüğü belli oluyordu. Parmaklarına bakarak, “Yemek pişirmek,” dedi. Aptal kazağının üzerinden bileğini öptü.

“İyi bir aşçıyımdır.” Gerçekten de öyleydi.

“Güzel. Ben de yemeği severim.” Hafifçe avucunun içini ısırdı.

Midesinde biriken hava kalbine çıkıyordu sanki. “Ne?” Söyledikleri göğsünün gerilmesine neden olmuştu.

“Ne yemeği mi severim?”

“Evet.”

“Mavi gözlü sarışınları.”

Aman Tanrım. Elini ondan çekti. “Aç mısın?”

Bakışları Lucy'nin dudaklarına takılıydı. “Yiyebilirim.” Yıllar Lucy'ye bu işin yavaş ilerlemesi gerektiğini öğretmişti. Acele etmemeli, çok da sürüncemede bırakmamalıydı. En azından akli ona böyle söylüyordu. Quinn'in bakışları tekrar onun üzerinde dolanmaya başladı. Mantiğı, düşünceleri alt eden aç, kızgın bakışlardı bunlar. “Dışarıdan bir şeyler söyleyeyim,” dedi ve hemen kalkıp mutfağa gitti. Biraz daha dursa kontrolünü tamamen kaybedecekti. Eline telefonu alıp onun yanına geldi. “Pizza, makarna, salata, ne istersin?”

“Fark etmez,” dedi ve onu kapıya kadar takip etti. Eşiğe omzunu dayayıp şişesini bacağına indirdi. “Hemşire değilsen nesen?”

Lucy telefonda beş numarada kayıtlı hızlı arama tuşuna bastı. “Ben yazarım.”

“Yazar mı?” Kaşlarını öyle bir kaldırmıştı ki sanki duyduklarına inanamıyordu. “Ne türde yazıyorsun?”

“Mistik romanlar.”

Şişesini ağzına götürdü. “Basıldı mı peki?” diye sordu içmeden.

“Evet, yedinci kitabımı yazıyorum.” Hattın karşı tarafından cevap geldi. “Orta boy bir ‘combo’ istiyorum, yanına da iki tane Sezar salata.” Telefon numarasını verdi. Yaklaşık yarım saat, kırk dakika içerisinde ulaştırılacağı söylendi.

“Kendi adınla mı?”

“Evet.” Telefonu kapattı.

“Yani herhangi bir kitapçıya girip senin kitabını alabilirim? Yoksa yazarlığın da hemşireliğin gibi mi?”

“Sana göstereyim,” dedi ve merdivenlere yöneldi. En alt basamakta durdu, arkasına baktı. Quinn hâlâ eşikte duruyordu. “Hadi.” Arkasından gelmesi için elini ona uzattı. Quinn hareketlenince Lucy tavan arasına çıkmaya devam etti.

Aslında Quinn’i çalışma odasına götürmek gibi bir niyeti yoktu. Araştırma kitaplarının tozunu almış, kitapları biraz olsun düzenlemiş olmayı umut ediyordu. Gerçi etraftaki, yerdeki istiflenmiş bir sürü kitap çok da kötü gözüküyordu.

On yedi inçlik monitöründe aç köpekbalıkları vardı. Lucy çalışma masasına gitti. Fareyi hareket ettirince ekran koruyucu yerini Lucy’nin son kitap çalışması *ölü.com*’a bıraktı. İmleyiciyi yuvarlatıp sağ üst köşedeki küçültülmüş dokümanı sol alttaki görev çubuğuna getirdi. Quinn’in büyük bir dikkatle etrafı incelediğini görebiliyordu. L şeklindeki büyük masasına bakıyordu. Duvardan odanın yarısına kadar uzanıyordu. Prizlerin olduğu yerde de tarayıcı, yazıcı, faks ve fotokopi makinesi duruyordu. Daha onlara bakmış değildi.

Duvarda ve raflarda bir sürü plaket ve ödül vardı. Haftalık *Yayinevleri* dergisinin yaptığı röportaj da çerçeveli şekilde duvara asılıydı. Hemen yanında arkadaşları ve ailesiyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Çok satan ve birçok dile çevrilen ilk kitabı için aldığı annesi ona altın kupa veriyordu.

“İşte vaktimin çoğunu geçirdiğim yer,” dedi ve iki kapalı kapıyı gösterdi. “Birinde tüm dokümanlarımı sakladığım bir dolap var. Diğeri de banyo. İki sene önce yaptırdım. Böylece gün içinde ve akşamları merdivenleri inip çıkmama gerek kalmıyor.”

Quinn ciltli kitaplarının olduğu rafa yöneldi. Quinn onun kitaplarını incelerken o da Quinn’i izliyordu. Lucy onun siyah saçlarından ensesine doğru indi. Geniş omuzları kazağının içini dolduruyordu. Sonra gözleri pantolonuna indi. Eski, kahverengi bir kemer takmıştı. Cüzdanını koyduğu arka cebi dışarı taşıyordu. Çok uzun ve kaslıydı. Onu kendine ait kişisel bir mekânda görmek Lucy’yi az da olsa huzursuz ediyordu. Quinn elindeki bira şişesini raflarından birine koydu ve bir kitap aldı. Arkasını çevirip kitabın kapağındaki fotoğrafına baktı. “Güzel bir resim.” Gözlerini fotoğraftan ona çevirdi. “Ama gerçekte daha hoşsun.”

Bu iltifat onu normalden daha fazla mutlu etti. Biraz da utandı. “Teşekkürler,” dedi. Hemen yan tarafa geçip kâğıtları topladı ve masanın üzerine koydu. Sonra ellerini göğsünde kovuşturup Quinn’i izlemeye koyuldu.

“İyi bir yazar olmalısın.”

“Nereden çıkardın?”

Arkasındakileri işaret etti. “Tüm bu plaketlerden. Kötü yazarlara plaket verdiklerini sanmıyorum.”

“Şaşırdın.” Quinn şaşırmaması onu da şaşırtmıştı. Birliktelikleri yıllar süren erkek arkadaşları olmuştu. Hiçbiri yataktaki hünelerleri dışındaki yetenekleriyle ilgilenmemişti. Çok aptalcaydı. Ama Quinn farklıydı. Tanışmalarının ardından bir hafta geçtikten sonra bakışları, ilgisi kendini özel hissetmesine neden olmuştu. Bundan da fazlası vardı. İşte bu yüzden bu çok tehlikeliydi.

Elindeki kitabı yerine koydu ve duvarda asılı duran fotoğrafa bakmaya

başladı. Birkaç sene önce bir kış, sekiz on arkadaşıyla beraber Cancun’a gittikleri geziden kalma bir fotoğraftı. İyice yaklaşp bikinili dört kadına baktı. Güneşten yanan tenleri ve hafif çakırkeyf gülüşleriyle duruyorlardı.

“Onlar benim arkadaşlarım,” diye açıkladı Lucy. “Onlar da yazar.”

Quinn dikeldi ve Lucy’ye baktı. “Gizemli yazarlar mı?”

“Hayır. Hepimiz farklı türlerde yazıyoruz. Beraber bir yerlere gittiğimizde gerçekten keyifli oluyor.”

“Hepsi Boise’de mi yaşıyor?”

“Evet.”

“Vay! Burada bu kadar çok yazar yaşadığını bilmiyordum.”

“Ne derler bilirsin: Paris, Londra, New York, Boise.”

Quinn hafifçe gülümsedi. “Kim diyor bunu?” diye sordu. Yavaşça Lucy’ye yaklaşmaya başladı. Attığı uzun, gevşek adımlar onu Starbucks’ta gördüğü ilk günü anımsattı. “Alışveriş merkezindeki tişört dükkânı.”

Quinn tam Lucy’nin karşısında durdu. “O zaman doğrudur.” Başını kaldırıp bakması için fazla yakındı. Ona dokunacak kadar yakındı. Onun yerine Lucy’nin arkasından bir CD aldı. Zor nefes alıyormuş gibi dişlerinin arasından soluyordu. “Phil Collins dinleyen bir kadınla çıkabileceğimi sanmıyordum.”

Lucy onun elindeki CD’yi alıp masaya koydu. “Bu eski bir erkek arkadaşımın hediyesiydi.”

“Phil Collins berbattır.”

“Eski erkek arkadaşım da öyleydi.”

Quinn afalladı. Monitörün yanında istiflenmiş kâğıtların üzerinde pembe bir kelepçe görmüştü. Uzandı, aldı. “Sapıkça.”

“Onlar hediyeydi.”

“Erkek arkadaşından mı?”

“Hayır. Gizemli Kadınlar’dan.”

Gözkapakları düştü, sesi boğuklaştı. “Karışık.”

Lucy güldü ve Quinn’in elinden kelepçeleri alıp CD’nin üzerine koydu. “Gizemli Kadınlar yerel yazarlardan oluşan bir grup. Yılda bir sefer beni konuşmacı olarak çağırırlar.”

“Bunlarla bağlanıyorlar mı?”

“Hiçbir şekilde.”

“Kahretsin.” Başını iki yana salladı. “Daha iyi bir şeyler duymayı umut ediyordum.” Kulaklarına dokundu. Saçlarını yüzünden çekti. “Sen ne kadar sapıksın?”

Hiç sapık biri değildi. Gerçekten. Dün akşamki telefon konuşmasına da inanamamıştı. Ellerini arkasındaki masaya dayadı. “Sapıklık için senin tanımın nedir?”

Quinn’in bakışları Lucy’nin dudaklarına odaklandı. “Bağlanmaktan hoşlanır mısın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, ben aktif taraf olmak isterim.”

Quinn üzerine yaslanıp ellerini onunkilerin yanına koydu. Ağzının hemen yakınından “Bir erkeği bağlamayı sever misin?”

Tekrar başını iki yana salladı. “Hayır, ben aktif bir partnerle beraber olmaktan hoşlanırım. Orada öylece yatan bir adam istemem. Peki odada

bir başkasının olmasına ne diyorsun?”

“Pis konuşan birisi?”

“Pis konuşmak gereğinden fazla büyütülüyor.”

“Seks boyunca konuşan bir erkekten de mi hoşlanmazsın?”

Aslında çoğunlukla hoşlanmıyordu. Saçma sapan alevlenme sözleri:
Babana gel gibi.

“Bazı konuşmalar tamam.” Omzunu silkti. “Ama bazı konuşmalar her şeyi bozuyor.”

“Ne onlar?”

Sesini kısıtı. Sanki tatmin oluyormuşçasına fısıldadı. “Daha sert, daha hızlı, durma yoksa seni benzetirim.”

Quinn nefes aldı. “Yüce İsa.”

Lucy güldü. “Bunu gerçekten müstehcen mi buluyorsun?”

“Günışığım, ben bir erkeğim. Her erkek gibi ben de beraber olurken kendimi iyi hissetmek isterim. Bir şeyler söylemenin amacı sadece bu.”

Ona güneş ışığım diyordu. Bunu daha önce de söylemişti. Diğer kadınlara ne dediğini çok merak ediyordu. Karısına ne dediğini merak ediyordu. Quinn’in çok sevdiği ve trajik bir şekilde kaybettiği bu kadını çok fazla merak ediyordu. Çünkü o kadından sonra Quinn yalnız kalmış ve internetten birilerini bulmaya yönelmişti. “Geçen akşam daha fazlasını istediğini söylemiştin. Ne demek istedin?”

“Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.”

“Hazır olduğuna emin misin?”

Onun gözlerine bakmak için biraz geri çekildi. “Neden hazır

olmayacakmışım?”

“Hâlâ Millie’nin yasını tutuyor olabilirsin. Senden hoşlandım, çok hoşlandım. Ama beni karısının yerine koymaya çalışacak bir adamla beraber olamam.” Onun kızmış ya da incinmiş olabileceğini düşündü. Onun yerine Quinn gülümsedi. Lucy’nin söylediklerini çok eğlenceli bulmuştu sanki.

“Millie’nin yerini dolduracak bir kadın aramıyorum.” Lucy’nin elini göğsünden ensesine çıkardı. “Ben seni istiyorum.” Doğruldu ve onu göğsüne çekti. “Seninle olmaktan hoşlanıyorum,” diye devam etti. “Seninle olmadığım zaman seni düşünüyorum. Başkasını değil, sadece seni.”

Lucy boşta olan elini onun kolundan omzuna çıkardı ve dudaklarını yaklaştırıp küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları hafifçe birleşti, dilleri birbirine dokundu. Quinn’in tenini ve nemli ağzını, saçlarında elini ve parmaklarını hissetti. Adını fısıldıyordu.

“Lucy,” dedi. “Bu öpücük beni bütün gece ayakta tutabilir.” Sonra öpüş alevlendi. Lucy yüzünün yandığını hissediyordu. Bu dokunuşlar kalbini ağrıtıyor ve daha da derinlere iniyordu. Sersemlemişti. O kadar ki duyduğu zilin kalbinden geldiğini sandı.

“Pizza geldi,” dedi Quinn. Kapı zili ikinci defa çaldı. “Boş verebiliriz.”

Lucy ellerini indirdi. “Olmaz. Her zaman onlardan sipariş veriyorum. Teslimatı yapan çocuklar ben açana kadar gitmezler. Kimi zaman kapıyı açmam için telefon etmek zorunda kaldıkları bile oluyordu.

Quinn geri çekildi. Elleri saçlarında dolanıyordu. Hayal kırıklığıyla bakıyordu. Lucy insanların kayıplarını düşünmeye başladı. Şimdi mutluydu ama umudunu buna bağlayamazdı.

Quinn Lucy'nin doğrulup odadan kapıya ilerleyişini seyrediyordu. O an üzerine atlayıp gitmesini engellemek ve onu masanın üzerine yatırmak istedi. Sarı saçlarını, sonra da kalçasını süzdü. Kollarını iki yana salıp derin bir nefes aldı. Kendini organı sertleşmiş bir çocuk gibi hissediyordu. Çıldırarak gibiydi. “Banyonun kullanacağım. Hemen inerim,” dedi.

Lucy omzunun üzerinden ona baktı. “Tamam,” dedi ve kapıdan çıktı. Dikkatini masanın üzerindeki cinayet araştırmalarına yönlendirirken kulağı Lucy'deydi. Merdivenlerden inişini duyabiliyordu. Cinayet soruşturmalarında görevli dedektiflerin listesi ve kılavuzlar vardı. Dedektiflerin taktikleri, prosedürler ve hitabetle ilgili kitaplar vardı. Klinik bozulmalar üzerine bir çalışma gördü. Rafta da bilinen cinayet inanışlarla ilgili dokümanlar vardı. Adı pek duyulmamış katillerin hayatları, zehirleme ve silahlar üzerine birçok şey okuyordu.

Gizemli kitaplar yazan bir yazar için tüm bunların bir açıklaması vardı. Ayrıca Lucy'nin bir katil olabileceğine ihtimal vermiyordu. Beyni kasıgından alarm veriyordu. Tabii ki Lucy'den çok etkilenmişti. Bu yüzden de onun azılı bir psikopat olduğuna inanmak istemiyor olabilirdi.

Kedi turuncu bir ipek gibi ayaklarının dibinde sürtünüyordu. Özellikle kedileri hiç sevmezdi. Hele hele adı Snookums olanları. Fareye uzandı ve odaya ilk girdiklerinde Lucy'nin aşağı indirdiği dokümanı büyüttü.

Dosyada cinayetle ilgili bir şeyler bulmayı beklemiyordu ama yine de ellerini masaya koyup okumaya başladı:

Şeffaf naylon içindeki mavi gözlü adam ona bakıyordu. Vahşiydi, yalvarıyordu, dehşet içindeydi. Nefes almak için mücadele veriyordu. Daha çok boğazındaki ince plastikle mücadele ediyordu. Yatağın üzerinde bir şeyleri çekiyor, itiyor, tekmeliyordu. Esnek kelepçelerle yatağa bağlı elleri gerilmekten beyazlaşmıştı. Çabalamak boşunaydı.

Kadın topuklarının üzerinde geri çekilmiş onu izliyordu.

Bekliyordu. Çok fazla sürmeyecekti. Kelepçeli elleri yumruk oldu, beli yatağın üzerinde kıvrıldı. Sonra durgunlaştı, kasları gevşedi. Kadın saydı. Beş... on., on beş saniye. Mavi gözlü adamın bedeni titredi, sarsıldı. Kendini ıslattı, cansız bedenini ıslattı. Kadının kam kaynamaya başlamıştı. Nefesini tuttu. Mavi gözlü adamın gözbebeklerini izledi, büyüdüler. Bir iki dakika durdu. Ruhunun bedeninden çıkışını bekledi. Ciğerlerinin patlayacağını hissetti ama hiçbir şey olmadı. Geriye yaslanıp kollarını çıplak bedeninde kovuşturdu. Bu o muydu? Onun ruhu muydu? Bu sefer o ruhu gördüğüne emindi. Hayal kırıklığı gelip kaşlarının ortasına oturdu. Bu son adam ona diğer tarafa geçmeden önce anlık bir bakıştan daha fazlasını vermişti. İşe yaramazın tekiydi.

Oysa yatağın karşısından ona aşağılama dolu gözlerle bakmıştı. Bu adamı bulması neredeyse bir ayını almıştı. Bir sonrakini bulması da muhtemelen bir o kadar alacaktı. Ama diğerleri de olacaktı. Her zaman

olurdu. Birini bulmak çok kolaydı. Ucunda seks varsa her adam peşinden gelebilirdi.

Pijamalarını yerden aldı. Erkekler çok acınacak haldeydiler.

Quinn doğruldu. Etrafındaki her şey çok gerçektir. Monitöre ve yanıp sönen imlece öylece bakıyordu. Sonra başını arkaya devirip gözlerini kapattı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı bomboş odada.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

KUÇAKVEÖPÜCÜK:
ATEŞLİ DUDAKLAR ARIYOR...

Lucy, Bames ve Noble'in salonundaki kürsünün arkasında duruyordu. Önünde hazırladığı notlar vardı. Bir sonraki sayfayı çevirdi. Gizemli Kadınlar buluşması için gelmişti. Bames ve Noble'in çalışanı ve aynı zamanda Gizemli Kadınlar'ın bir üyesi olan Cynthia Pool, Lucy'nin önceden istediği buzlu kahvesini getirdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Umarım yeterince serttir. Sert yapmalarını söylemiştim ama sanırım onlar daha da sert yapmışlar."

Lucy Cynthia'nın yeşil gözlerinin içine bakıp gülümsedi. Cynthia'yı pek tanııyordu ama onun çok titiz biri olduğunu biliyordu. "Harika."

Bu buluşma için Lucy canlı ve eğlenceli bir şeyler giymeye karar vermişti. Kavun içi bir kazak, siyah, deri bir etek, siyah külotlu çorap ve ayağına da sivri burunlu uzun bir çizme giymişti. Saçlarını perma yapmış

ve atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Öğle güneşi sol tarafından içeri giriyor, halının üzerindeki desenlere vuruyordu.

Birkaçı dışında diğer tüm kadınların yüzlerini hatırlıyordu. Onları daha önce görmüştü, gayet iyi tanıyordu. İçlerinde ciddi yazarlar olmakla beraber laf olsun diye yazanlar da vardı. Karakterleri gerçekçiden tuhafa doğru gidiyordu. Tek ortak noktaları vardı: Hepsi mistik romanları seviyordu. Romanların içine girip ciddi şekilde inceliyorlardı. Onlarla bu türü konuşmak keyifli oluyordu.

Lucy bir saat boyunca iyi bir iş yapmanın öneminden, inandırıcı bir hikâye yazmaktan bahsetti. Sonra kalan süreyi sorulara ayırdı. Öndeki sıradan tanımadığı bir kadın elini kaldırdı. Kahvesinden bir yudum aldı ve kadına söz verdi.

Ayağa kalktı, elindeki notlara bakıp sorusunu sordu. “Nereden ilham alıyorsunuz?”

Sessizce homurdandı ve kupasını kenara bıraktı. Bu ona çokça sorulmuş bir soruydu. Hiçbirine de doğru cevabı vermemişti. “Bilemiyorum,” diye cevapladı en kaçamak şekilde. “Konuşmalar parçalar halinde beliriyor ya da o sahne birden kafamda oluşuyor. Bir sonraki bölümde ne olacak onu bile bilmiyorum. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum ama nereden geldiğini hiç bilemiyorum. Sadece bu ilhamı gönderdiği için Tanrı’ya şükrediyorum. Göndermediği gün başım belada demektir.”

Bir sonraki soru daha önceden de gördüğü yaşlı bir kadındandı. “Evet,” diyerek başladı ayağa kalkınca. “Bir ajansınız var mı? Ve tavsiye

edebilir misiniz?”

Tamam. Bu kolay. “Evet, var ve tavsiye edebilirim.” Üçüncü kadın ayağa kalktı. “Konuşmanızda kırmızı kanca kullanmanın ya da yanlış ipuçlarını ortaya koymanın okuyucunun merakını perçinleyeceğini söylediniz. Yazmakta olduğum bir kitabım var. Orada karakterim halktan biri ve bir köpeği öldürüyor. Kasabadaki hemen herkes onun katil Olduğunu düşünüyor. Aynı zamanda okuyucular da buna inanıyor. Ama o katil değil. Sizce bu iyi bir kanca mı?”

Lucy yutkundu. Bu kadın çok ciddiye ve ciddi bir cevap bekliyordu. “Şimdi sizin hikâyenizi okumadan ve orada öldürülen köpeğin hikâyedeki yerini bilmeden, aynı zamanda kasaba halkının kafa yapısını soruyu cevaplayabileceğimi sanmıyorum. Fakat şunu söyleyebilirim, siz bir yazarsınız ve eğer yazdığınız hikâyede işler size yolunda gözüküyorsa yolunda demektir.” Cevap kadını memnun etmiş görünüyordu. Kadın oturdu.

Ardından bir kadın daha kalktı. Jan Bright’ti. Hem Gizemli Kadınlar topluluğunun kurucusu hem de Bames ve Noble’in çalışanıydı. “Geçen seneki toplanmamızda bize bir sonraki kitabınızın erotik boğulmalar ve internet flörtü üzerine olacağını söylemiştiniz. Şu an yazdığınız kitap bununla mı ilgili?”

Lucy bu düşüncesini açıkladığını hatırlamıyordu. Ama söylemiş gibi kabul etli. “Evet, bahsettiğiniz kitap üzerinde çalışıyorum.”

“Nasıl ilerliyor, bize biraz bahsedebilir misiniz?”

Çok neşeliyken bir anda kafanı duvara çarpma hissini nasıl

tanımlarsın? “Harika.” Gülümsedi ve kahvesine uzandı. “Şimdiden üç adamı öldürdüm, dördüncüye hazırlanıyorum.” Kadınlar kahkahalarla güldü. Lucy’nin gözleri dükkânın öte tarafında tek başına duran bir adama takıldı. Birkaç sandalye arkada “yerel ilgiler” bölümündeki raflara dayamış uzun boylu adama bakıyordu. Onu mıknaş gibi kendine çekiyordu. Siyah saçları vardı. Onu ilk defa gördüğünde olduğu gibi kahverengi kaşları onu yakalamıştı. Altında kot pantolon, üzerinde de uzun kollu bir tişört vardı. Dudağının kenarı hafif yukarı kalktı. O an Lucy’nin kalbi adeta sıkıştı, şişti. Gizemli Kadınlar buluşmasında görmeyi düşündüğü son kişi Quinn’di. Bu topluluğa hiç de yakın sayılmazdı.

Gülümsememek için dudağını ısırды. Dikkatini bir sonraki soruya vermeye çalıştı.

“Ne kadar para kazandınız?” diye sordu tanımadığı biri. “Hayatımı devam ettirebilecek kadar, ama hak ettiğimden çok az.” Quinn’in gelişini hiçbir şeye yormak istemiyordu. Geçen gece ona hemşire olmadığını söylediğinde duyduklarını gayet iyi karşılamış gözüküyordu. Fakat pizza geldikten sonra Quinn garipleşmişti. Uzaklaşmıştı. Ortada olan bir şey de yoktu gerçi. Ne bir şey söylemiş ne de yapmıştı ancak Lucy onun kendisinden koptuğunu hissediyordu. Eski karısını hatırlatacak bir şey mi yaptı ya da başka yanlış bir şey mi söyledi diye düşünüyordu. O pizzayı almaya gittiğinde neler olduğunu merak ediyordu. İlişkilerini gözden mi geçirmişti?

“Peki yeni kitabınız ne zaman çıkacak?”

“Gelecek sene mayısta.”

Bir sonraki soru: “Bize o kancalar takan ya da yanlış ipuçlarıyla okuyucuyu şaşırtan kitaplara bir örnek verebilir misiniz?”

Ne? Liseye geri mi dönmüştü? Gerçekçi ol. Bu yakışıklı adam yüzünden çılgına dönmüş olsan da, kötü olsan da dikkatini toplayıp soruya cevap vermelisin. Omzunu silkti ve dördüncü kitabını örnek verdi.

“Son bir soru,” diye anons etti ian.

Beyaz saçlı, kahverengi çerçeveli gözlüklü bir kadın söz aldı. Lucy bu kadını tanıyordu. Adı Betty’ydi. Gruptakiler onu gördüğünde sızlanarak yerlerinde kıpırdanmaya başladı.

“Huzurevinde geçen bir kitap yazıyorum,” diye söze başladı. Gerçi Lucy Betty’nin kitabının ayrıntılarını biliyordu. Daha önce de bunun üzerine ikili bir konuşma yapmışlardı. Senelerdir aynı kitap üzerinde çalışıyordu. “Ben kitapta yaklaşık doksan yaşında yaşlı bir adamı öldürmeye kalkışsam bunu en iyi ne şekilde yaparım? Kitabın adını *Hemşireyi Çağır* koydum ama şimdi aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

Adı *Hemşireyi Çağır* mıydı? Onlar hemşireydi ve yapacak daha iyi bir şevleri yok muydu? “Pek emin değilim. Bu adam kalbinden tedavi edilen biridir, sen de ona yüksek dozda bir şeyler verebilirsin.” Elindeki kâğıtları topladı, geçen buluşmalarında Maddie’nin kitabının altı bölümünü koyduğu portatif dosyaya yerleştirdi. Maddie’nin notlarını okumayı dört gözle bekliyordu. Dosyayı evrak çantasına koydu. Betty’nin bu imayı anlamasını bekliyordu.

Anlamamıştı. “Onu yastıkla boğmanın daha iyi olacağını

düşünmüştüm.”

“Eğer fark edilmek istemiyorsan nefessiz bırakmak daha iyi olabilir. Boğularak ölümlerde otopside pek ciddi kanıtlar bulunamaz,” diye açıkladı. “Maktul karşı koymuşsa ceset üzerinde çeşitli çürük ve aşınmalar oluşabilir. Nefessiz kalarak gerçekleşen ölümlerde pek bir şey çıkmaz. Yargıç da vereceği hükmü fiziksel kanıtlara göre belirler.”

“Ha?”

“Eğer katilin yakalanmasını istiyorsan kadının ya da adamın arkasında bir kanıt bırak.” Gülümsedi. “Beni buraya davet ettiğiniz için teşekkürler. Her zaman olduğu gibi sizinle konuşmak benim için çok keyifliydi.”

Evrak çantasını kaptı ve birkaç defa el salladı. Tam Quinn’e doğru ilerliyordu ki söyleşiye gelen bir bayana takıldı.

Geçen gece Quinn evden ayrıldığında onu bir daha görüp görmeyeceğini merak etmişti. Diğer buluşmalarında olduğu gibi onu kendisine çekip dudaklarından öpmemişti. Sadece alnına küçük bir öpücük kondurmuştu. Ters giden bir şeyler vardı. Buna rağmen dün öğleden sonra onu aramış ve akşam yemeği için kendi evine davet etmişti. Kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu ama onun sesini duymak çok iyi gelmişti. Teklifi kabul etti elbette ama yemek bir iki saatten fazla sürmeyecekti.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu karşısına çıktığında.

Kitap rafını ittirdi. “Buluşman olduğunu söylemiştin. Gelip seni dinlemek istedim.”

Lucy evrak çantasına eğildi. Quinn onun gülümsediğini görmedi.

“Hoş.”

Quinn kıkırdayınca Lucy de başını kaldırıp ona baktı. “Kimse bugüne kadar bana hoş dememişti.”

“Peki, sana ne derlerdi?”

Birkaç defa ona baktı. Sonra kollarını omuzlarına doladı. “Toplum içinde söyleyemeyeceğim şeyler.” Beraber kasanın önünden geçtiler. “Daha erken buluşuruz diye düşünüyordum.”

“Ne kadar erken?”

“Şimdi.”

Gerçekten çalışmak zorundaydı. Yoksa akşama çok daha fazla iş birikecekti. “Eve gidip üzerimi değiştirmeliyim.”

Quinn ona kapıyı açtı. “Değiştirmene gerek yok. Eteğini sevdim.”

“Güzel ama yine de eve gitmem gerekiyor, tatlı yapacağım.”

“Gerçekten mi?” Karşıya geçtiler. “Ne yapacaksın?” Çikolatalı turta bu ilişki için çok erken olur mu diye düşünüyordu. Bir şeyler pişirmek için hiç bu kadar aceleci olmamıştı daha önce. Sonra yapsa daha iyi olurdu. “Modası geçmiş bir şey.”

“Bence bu üzerindeki eteğin modası geçmiş.” Ellerini atkuyruğu saçlarının arkasından geçirdi ve dudaklarını onunkilerin üzerine eğdi. Öptü. Lucy yine sersemlemişti. “Görüşürüz.”

“Hı hı, görüşürüz.” Karşıya, arabasını park ettiği yere kadar onu izledi. Kot pantolondan görünen bacaklarına baktı. Onca yolu kadınlarla yaptığı söyleşiyi dinlemek için gelmişti. Bu yaptığı muhteşem bir şeydi. Çok hoştu. Kalbinde küçük bir şeyin pırpır ettiğini hissetti.

Evrak çantasına eğilip güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlüklerini takıp Bames ve Noble'ye döndü. Jan Bright ve birkaç kadın daha durmuş camekândan onu ve Quinn'i izliyorlardı. Arabasına binmeden önce onlara el salladı. Yemeğe doğru iyice heyecanlandı. Bu adam kendisine çok iyi geliyordu. Kalbini bir garip yapıyordu.

Eğer dikkatli olmazsa bu adama sıırıslıklam âşık olacaktı.

Quinn, Lucy'nin çikolatalı turtadan çatalıyla aldığı bir parçayı ağzına götürüşünü izledi. Dudağının kenarında kalan çikolatayı diliyle yaladı ve Quinn'e gülümsedi. Bu bir kadının yatakta tatmin olduktan sonra adama verdiği bir gülücüktü. "Mmm," dedi Lucy. Mavi gözleri müthiş bir zevkle doluydu. "Mükemmel olmuş." Saçlarında yumuşak kıvrımlar vardı. Bu haliyle çok seksiydi. Seri katil olması çok kötüydü.

"Bir ısırık al," diye ısrar etti.

Nefessiz hiçbir kurbanını zehirlememişti. En azından henüz. Quinn ilk olmak istemiyordu. Yemek için Lucy'nin ikinci parçasını almasını bekledi. Bu muhteşemden de iyi bir turtaydı. Katil olsun olmasın eğilip onu öptü. Geri çekilmeye çalıştı ama Lucy'nin dudakları onu bırakmıyordu. Bu çikolatalı, ılık bir kadının tadına bakmak gibiydi. Her şeye rağmen bu arzusuna bir şeyler sekte vuruyordu. Onun için hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Hiçbir şey. Kızgınlık tutkusunu dizginledi ve dudaklarını ondan çekti.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Lucy.

Quinn ona yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Hayır," dedi. Oyunun

nasıl oynanacağını biliyordu. İnsanların onun olmadığı biri gibi düşünmelerini sağlamak... Kötü adamları yakalamaktan her zaman keyif almıştı. Bu sefer hiç de keyif almıyordu. “Seni bu kadar lezzetli bir şekilde öpmek dışında bir şey yok,” dedi ve sandalyesine yaslandı.

Lucy turtasından bir ısırık daha aldı. Quinn onu dikkatle izliyordu. Onun çatalı ağzına götürüşünü, hafifçe ağzını açıp lokmasını almasını, kapalı gözlerinin rüyada gibi titreyişini... Eğer onun üzerinde çalıştığı kitabı gözleriyle görmeseydi karşısında kekini orgazm oluyormuş gibi yiyen bu kadının bir katil olabileceğine inanamazdı. Sağlam kanıtlarla karşılaşana kadar onun aradıkları katil olduğundan hep şüphe duymuştu. Ama şimdi bunun inkâr edilecek bir durumu yoktu. Yazdıkları şeyler sadece Nefessiz’in bildiği şeylerdi. Esnek kelepçeler, başa geçirilen polietilen çanta, cesetlerin pozisyonları... Artık reddedilecek bir şey yoktu. Kadınlarla yaptığı söyleşide anlattıkları da bütün düşünceleri perçinliyordu.

Bu akşam Lucy gelmeden önce oturma odasına Anita’nın iki tane fotoğrafını koymuştu. Çünkü “ölen karısı Millie” gibi kızıl saçlıydı. Aksesuarlar evi bir dulun evine benzetmişti. Gerçek Millie ise bugün annesinin evindeydi.

Sabah teknisyenler ekipmanlarıyla eve gelmişti. Mutfaktaki hava filtresine, şöminenin üzerindeki yapmacık saate, yatak odasındaki radyo-saate dinleme ve izleme cihazları yerleştirmişlerdi. Tüm ev dinleniyordu. Tek dinlenip izlenmeyen yer koridor ve banyoydu. Kurt ile Anita ise sokağın hemen karşısındaki araçta Lucy’nin onu yatağa kelepçeleyip

öldürmeye çalışmasını bekliyorlardı.

“Gizemli Kadınlar seni beğendi,” dedi Lucy. “Sen giderken camın önünde seni izliyorlardı.”

Quinn onların kendisini beğendiklerini sanmıyordu. Muhtemelen sadece Lucy’nin bir polisle ne işi olduğunu merak ediyorlardı. Soruşturma sayesinde içlerinden ikisini tanıyordu. Kendisine doğru geldiklerini fark etmişti. O yüzden dışarıda Lucy’yi acele ettirmişti.

Lucy çatalının arkasını diliyle temizleyince Quinn’in içi gıcıklandı. “Bazen çikolata seksten daha iyidir,” dedi Lucy.

“Günışığım, hiçbir şey seksten daha iyi değildir.”

Lucy çatalını kenara koydu. “Bakış açısına bağlı.”

Lucy Rothschild aradıkları Nefessiz’di. Onu kızdıran şey ise Lucy’nin kendisine bu kadar çekici gelmesiydi. Ayağa kalkıp ona uzandı. “Buraya gel.” Kolunu ona doladı. Isınmanın zamanı gelmişti. Basıncı biraz artırmalıydı. Lucy gerilmeye başladı. Biri öldürülmeyeli birkaç hafta olmuştu. Yeni birini öldürmek için heyecanlanıyor olmalıydı. Bunu yapması için ateşlendirmeliydi. Geriye hiçbir şey kalmamalıydı.

“Bakış açını değiştirecek güzel bir şeyler yapalım.” Eğildi ve ateşli, tutku dolu bir şekilde öptü. Bunların bir yalan olmasını umuyordu. Ama onu istiyordu. Midesine giren bu ağrı... Bütün bunların bir oyun olması için her şeyini verirdi. Dilini onun ılık ağzının içinde dolandırmaya başladı. Eli sırtından aşağı doğru kayıyordu. Deri eteğinin soğukluğunu hissetti. Onu kalçasından kendine doğru çekti. Kasığı bacağına değiyordu. Karnının altında sertliğini duymasını istiyordu. Onu büyük bir

arzuyla öpüyor, daha da ateşlendirmeye çalışıyordu.

Cehennemde gibiydi.

Lucy geri çekilip derin bir nefes aldı. “Tuvaleti kullanmak zorundayım.” Kocaman gözleriyle Quinn’e bakıyordu. Bu Quinn’in istediği bir tepki değildi.

Gitmesine izin verdi ve arkasından “Koridorun ilerisinde, sağdaki ikinci kapı,” diye tarif etti. Köşeden kaybolurken topuk seslerini duyuyordu. Sesler koridorun ilerisine kadar duyuldu. Banyo kapısını arkasından kapattığını işitir işitmez oturma odasındaki kanepenin üzerinde duran el çantasına yöneldi. Ters çevirip içini boşalttığında ıvır zıvır bir sürü şey saçıldı. En üstte bir şal, altında anahtarlığa takılmış birkaç anahtar, üç tane ruj, bir kartvizitlik, adres defteri, yazar tarafından imzalanmış bir kart. Çantasının gözlerini karıştırmaya başladı. Biber gazı, kişisel alarm, şok kalemi ve pirinç muşta vardı. Çantasından esnek kelepçeler ve kuru temizleme torbası çıksaydı onu o anda tutuklayacaktı. Gerçi şu elindekiler de onu savcıya götürmek için yeterliydi. Sanki bunların yanında sadece o iki şeyi almayı unutmuştu, o kadar.

Diğer eşyalara dikkatlice baktı ve afalladı. Ne yani onu bu şok kalemiyle mi etkisiz hale getirecekti? Bu onu öldürmezdi ama canını çok fena yakardı. Ya da şu biber gazıyla onu sersemletecek ve o muştayla ona beklemediği bir anda saldıracaktı.

Koridorun sonundan sifon sesini duydu. Tüm eşyaları çantasına tikiştirdi. Evet, kelepçeleri üzerinde taşıyor olabilirdi. Mesela sutyeninde olabilirdi, bu çok mümkündü. Onun iç çamaşırlarını kontrol etmeliydi.

Bu onun işiydi. Kahretsin!

Lucy ellerini yıkadıktan sonra lavabonun yanında asılı duran lacivert havluyla ellerini kuruladı. Bir yandan düşünüyordu. Bu akşam Quinn'de bir haller vardı. Daha birkaç gün önce yavaş gidelim diyordu. Seksten daha fazlasını istiyordu. Beraber ızgara yaparken, yemeklerini yerken havadan sudan sohbet ettiler. Kot pantolonu ve beyaz gömleğiyle çok rahat ve huzurlu gözükiyordu. Yeğenlerinin şaklabanlıklarından bahsederek Lucy'yi güldürmüştü. **Cold Case'In** son bölümlerinden konuşmuşlardı. Sonra aniden o vurucu öpüşlerinden birini yapmıştı. Birden o Bay Arkadaş yerini Bay İstek'e bırakmıştı. Adeta onu soymaya çalışıyordu.

Aynada kendisini izliyordu. Yanan yanaklarına soğuk su çarptı. Quinn'i önemsiyordu, ona değer veriyordu. Hem de kendisine bile itiraf edemediği kadar. Ama şimdi onunla beraber olmak düşüncesi... Ne kadar baştan çıkarıcı olsa da, ne kadar baştan çıksa da ilişkileri için daha çok erkendi. Bu düşüncelerle kapıyı açtı.

Geldiğinde Quinn'i karanlık oturma odasının ortasında ayakta şömineye bakarken buldu. Geldiğini fark edince başını kaldırıp Lucy'ye baktı, onun yanına gelişini izledi. Aralarındaki mesafeye rağmen Lucy onun arzusunu hissedebiliyordu. Kendisi için endişelenmeye başlamıştı. Belki de gitmeliydi. Çantasını kapıp aptalca bir şeyler yapmadan buradan

kaçmalıydı. Bir hafta önce tanıştığı adamlarla beraber olduğunu unutarak, ondan ne kadar etkilendiğini aklından çıkararak, ona hiç istemediği şekilde âşık olmaya başladığını düşünmemeye çalışarak...

“Bu kim?” diye sordu şöminenin üzerindeki çerçeveyi eline alarak.

“Millie.”

Eski karısına daha yakından bakmaya çalışıyordu. Kahverengi çerçeveli gözlüklerinin arkasında bir çift yeşil göz vardı, kızıl kıvrıcık saçları da yanlarına dökülüyordu. Millie çok sağlıklı, hoş biri gibi görünüyordu. Lucy karısının fotoğrafıyla karşılaşacağını tahmin etmekle birlikte görmeyi beklediği şey bu değildi.

Quinn onun arkasına geçip ellerini omzuna koydu. “Bu, o ölmeden bir yıl önce çekilmişti.”

“Kaç yaşındaydı?”

Bir an durdu. Sonra sol kulağına ağzını dayayıp “Benimle bir,” dedi.

Fotoğrafı şöminenin üzerine bıraktı. “Daha genç gözüküyor,” dedi.

“Evet, bundan nefret ederdi.”

“Quinn?”

“Hım.”

“Bence... Düşündüm ki...” Başını kaldırıp onun aynadaki yansımasına baktı. “Biz bu akşam birlikte olmamalıyız.”

Quinn bakışlarını ona dikti. “Rahatsız olacağın hiçbir şey yapmak istemem.” Elleriyle onun kollarını okşadı, sonra beline indirdi. “Ne zaman durmak istediğini söyle.” Yavaşça ellerini onun karnında gezdirdi. Sırtını göğsüne dayadı. “Seni öptüğümde rahatsız mı oldun?” Başını ona

doğru eğdi ve boynunu öpmeye başladı. Dudaklarının teninde gezişini izledi. Yumuşacık saçlarını ensesinde hissetti. Başını iki yana salladı.

“Çok güzel. Seni burada öpmekten çok hoşlandım. Teninin yumuşaklığı, saçlarının çiçekler gibi kokusu... Güneş gibiler.”

Başparmağını eteğine geçirdi ve parmağını siyah çorabının üzerinden teninde gezdirdi.

Lucy başını sağa yatırınca Quinn’in ateşli, nemli ağzı tenini emmeye başladı. Öpüşleri boynundan omzuna, oradan göğsüne iniyordu. Lucy’nin kalbi yerinden, çıkacakmış gibi çarpıyor, göğsü yanıyordu. Kendini onun sağlam, sıcak bedenine iyice yasladı. Tıraş losyonunun kokusu ve Quinn onun başını döndürüyordu. Quinn gözlerini ondan ayırmayarak parmaklarını kazağının altından yukarı doğru çıkardı.

Quinn’in gözkapakları yarı kapalı halde ama arzuyla yanıyor, Lucy’ye bakıyordu. Büyük elleri kazağının altından onun çıplak karnını okşuyordu. Onu durdurabilirdi. Biraz sonra. Ama her şey ona bu kadar güzel gelirken hayır. Onunla ilgili her şey; bakışı, dokunuşu, teni Lucy’yi çekiyordu. Kendini ona bırakmak istiyordu. Ona duyduğu hisler kontrol edilemez bir hal alıyordu. Zapt edilemez bir durumdaydı. Kendini yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissediyordu. Hızlı bir şekilde Quinn McIntyre’nin üzerine düşüyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Başparmakları Lucy’yi delirtecek şekilde sutyenin içinde bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Göğüs uçları sertleşiyordu. Eğer devam etmek istemiyorsa onu şimdi durdurmalıydı, bunu biliyordu. Ağzını açmıştı ki Quinn başparmağıyla göğüs uçlarında daireler çizmeye başladı.

Bir dakika içinde söyleyecekti. Bacaklarındaki ağrıya bir de titreme eklenmişti. Gözkapakları onun göğsünü kavramasıyla tamamen kapandı.

“Göğüs uçların sertleşmiş,” diye fısıldadı. “Sevişmek isteyen bir kadınınkiler gibi.”

Aynada ona baktı. Quinn’in gözleri ateş topları gibi parlıyordu. Sevişmek isteyen bir adamın gözleriydi. Lucy dönüp kollarını onun boynuna doladı. Quinn’in elleri onun sırtına dayandı. Onu kendine çekti. Göğüsleri ona yaslanmıştı. Quinn’i büyük bir istekle öptü. Quinn bir elini serbest bırakıp uzvunu ona dayadı. Diğer eliyle onun belkemiğini sıkıca tuttu, öpüşleri gittikçe daha da alevlendi.

Parmakları onun sırtında gezinmeye devam etti. Dokunuşlar ona müthiş bir zevk veriyordu. Ürperdi. Lucy’nin dudaklarında inledi. Şehvet, ateş ve bu akışkanlık Lucy’yi geriyor, tüm duygularını, ruhunu karmakarışık ediyordu. Son kontrolünü de Quinn’in tüm vücuduna, her yerine dokunup onu yakışıyla kaybetmişti. Her şey daha da kızışıyordu. Nasılsa kazağı çıkmıştı üzerinden. Nasıl olduğunu anlamadan onu yerde buldu. Quinn bir adımı geri çekildi ve yüzüne, boynuna, omuzlarına sonra da göğüslerine baktı aceleyle.

Nefes nefeseydi. Sanki on kilometre koşup yanına gelmişti. Lucy onun bu halini çok iyi anlıyordu.

“Dantel giyen kadına bayılırım,” diye fısıldadı. Parmak uçlarıyla sutyenin dantel işlemeli kenarlarına dokundu. “O kadar güzelsin ki bana unutturuyorsun.”

Lucy diliyle dudaklarını nemlendirdi. Ağzını açmadan önce nefes

almaya çalıştı. “Neyi unutturuyorum?”

Quinn başını kaldırıp ona baktı, sonra tekrar yuvarlak iki çakıl taşı gibi duran göğüslerine dikti gözlerini. “Bu işi ağırdan alacağımı. Seninle acele etmeyeceğime dair kararımı.” Bir yandan da göğüslerini avuçluyordu. “Ama bu önceydi.” Avucunun içindeki saten kumaş adeta yanıyordu. İki eliyle onu sıkıca kavradı ve onu yeniden öpmeye başladı. “Neden böyle görünmek zorundasın?” Sıcak nefesi Lucy’nin tenine vuruyordu. “Bu kadar güzel olmasan her şey çok daha kolay olabilirdi. Seni bu kadar istemez, seni soymak için kendimden geçmezdim.”

Lucy de aynı duygular içindeydi. Quinn eğildi ve bir kez daha öptü. Lucy ayaklarından yere çivilenmiş gibi hissediyordu. Quinn onu kalçasından tutup havaya kaldırdı. Lucy hiç tereddüt etmeden bacaklarıyla ona sarıldı. Beraber odadan çıktılar, Lucy için yatak odasına gittiklerini düşünmek hiç de zor değildi.

Lucy’nin sırtını duvara dayadı. Sutyenin kopçalarını aceleyle çözdü ve sıcak, nemli ağzını göğsüne dayadı. Bir yandan eteğini belinden yukarı doğru çekiyor, bir yandan da göğsünü emmeye devam ediyordu. Avucunun içiyle kalçasını okşadı, incecik sırtını kendisine çekti.

Quinn onun göğsünderken Lucy ellerini saçlarında gezdiriyordu. Quinn penisini onun ince külotlu çorabı ve çamaşırından içeri sokmaya çalışıyordu. Onu köşeye sıkıştırmıştı.

Lucy bacaklarını aşağı indirdi. O Quinn’in gömleğinin düğmelerini açarken Quinn de boynunu, omuzlarını öpüyordu. Gömleğinin eteğini pantolonun belinden çıkardı. Ellerini onun göğsünde, kaslı karnında,

sırtında gezdirdi. Parmaklarıyla çenesindeki sakalı okşadı. Quinn bir şeyler fısıldadı. Quinn beline toplanan eteğinin altından çorabını ve çamaşırını kavradı. Onun “Burada bir şey yok Lucy,” dediğini sandı ama anlam veremedi. Yanlış anladığını düşündü. Sonraki dediklerinde hiçbir sıkıntı yoktu. Yaptıklarında herhangi bir yanlış da yoktu. Çorabını ve çamaşırını çekip kenara attı. Sonra parmağını Lucy’nin kayganlaşmış kasığından içeri soktu. “Sen beni istiyorsun. Ben de seni bir hafta yürüyemeyecek hale getirinceye kadar becermek istiyorum.” Ona dokundu. “Ta ki hareket edemeyene kadar. Düşünecek, bir şey yapacak halin kalmayana kadar. Sadece inlemeni istiyorum. Bunu istiyor musun Lucy?”

Ona boyun eğdi. Dizleri bitap düşmüştü. Zorlukla nefes aldı ve sadece “Evet,” diyebildi. Şartlar başka türlü olsaydı onun söylediklerine fazlaca takılabilirdi. B ile başlayan o pislik kelimeler hiç de hoşlandığı bir şey değildi. Sevişirken konuşan birinden de hoşlanmazdı ama şimdi sadece onun söylediği şeyi yapmasını istiyordu. Yürüme meselesini fazla abartmıştı. Bunları düşünmeyi bir kenara bırakarak onun pantolonunun düğmelerini çözdü. Elini iç çamaşırının üzerine getirdi. Quinn derin bir nefes aldı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı kulağına. Onu okşamaya başlamıştı bile.

“Biliyorum ama yapmak istiyorum.” Parmaklarıyla onun uzun ve sert organını kavradı. Sıcaktı. Onu sıkıca sıktı. Dikleşmiş organını başparmağıyla başından aşağı doğru okşuyordu.

“Lucy.” Sesi bir inilti halindeydi. “Sana yardımcı olacağım.”

“Evet, lütfen.” Aman Tanrım ne çok konuşuyordu. Elini onun kadifemsi, şişmiş uzvunda hareket ettiriyordu.

“Evet, aynen böyle dokun,” diye fısıldadı. “Yalnız olmayacaksın. Tanrım, bu harika. Sana yardım edeceğim. Sana yardım edeceğim.”

Ona yardım etti. Özellikle Lucy ona dokunurken başparmağını onun içine sokup onu okşarken. Tüm duyguları, dünyası o an Quinn’in eliyle yaptığı şeylerdi. Teni karıncalandı. Ona durmasını söylemek için ağzını açtı. Ama ağzından kelimeler dökülmeden ilk doygunluk dalgası çıktı. Sadece “Ah, hayır!” diyebildi. Duvara dayanmıştı ama bacakları burkulmuş gibi hissediyordu. Ellerini onun omzuna koydu. Sertçe ayaklarının dibine düşmek istemiyordu. Kalbi güm güm çarpıyor, kulakları alev alev yanıyordu. Tekrar, tekrar geldi. Son defa boşalmadan önce kendini tutmaya çalıştı. Serseme dönmüştü. İçeriden gelen telefon sesiyle irkildi.

“Özür dilerim,” dedi cılız bir sesle. “Bu kadar erken geleceğini düşünemedim.”

Quinn kıkırdadı. Boynundan küçük bir ısırık aldı. “Bunu telafi etmen gerekecek.” Telefon susar gibi oldu ama tekrar çalmaya başladı. “Kahretsin!” Başını geriye attı. Karanlıkta Lucy’ye baktı: “Hemen dönerim,” dedi. Oturma odasına koştu, kanepenin yanındaki telsiz telefonu açtı. “Evet?”

Lucy çamaşırını ve çorabını yukarı çekti. Eteğini indirdi. Sutyenini yerden aldı ve Quinn’i izlemek için birkaç adım ilerledi.

“Çünkü meşguldüm.” Telefonu omzuyla boynunun arasına sıkıştırmış, boşta kalan elleriyle pantolonunun düğmelerini ilikliyordu. “Ne?” dedi. Olduğu yerde kalakalmıştı. Bir eliyle telefonu tuttu. “Lanet olası benimle dalga mı geçiyorsun?” Döndü, Lucy’ye baktı. “Bana şaka yaptığını söyle!” Anlamaz gözlerle Quinn’in suratına bakıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SERİ FLÖRTÇÜ: ÖLÜMÜNE BİR BULUŞMA ARIYOR...

Kırmızı, beyaz ve mavi ışıklar motelin kapısından içeri sızıyordu. Chinden Bulvarı'ndaki trafik hızla akıyordu. Son cinayet yerine merakla bakınan tipler de yoktu. Bu akşam kasabanın bir köşesindeki bu ucuz otel serseriler ve hapçı suçlularla rahatsız edilmiyordu.

Quinn bir yandan polis arabalarıyla dolu sokakta ilerlerken bir yandan da rozetini beline takıyordu. Elinde spor çantası, kolunun altında klasörüyle yürüyordu. Motelin ikinci katına bakarken ağzının kenarında hoşnut olmayan bir ifade belirdi. Yer parmak izleri, saç ve vücut sıvısıyla dolu olmalıydı.

“Gece şefi ofiste mi?” diye binanın önündeki devriye ekiplerine sordu.

“Evet,” dedi biri. “Siz gelene kadar onu hazır etmeye çalıştık.”

Polis elinde olan tüm bilgileri Quinn'le paylaştı. Quinn bir kalem çıkarıp saatine baktı. Geliş saatini, bulunduğu yerin adresini ve hava koşullarını not etti.

“Sokaktaki tüm araçların plakalarını alın ve merkeze gönderin.” Kurbanın arabası muhtemelen park alanındaıydı ve el konulması gerekiyordu. Sarı güvenlik şeridinin altından geçip binaya girdi, merdivenlere yöneldi. Üç kat çıktı. Sonunda kapısında devriye ekiplerinin beklediği otuz altı numaralı odanın açık kapısından içeri girdi.

“Odaların kaçısı dolu?” diye sordu.

“Bugün cumartesi akşamı. Neredeyse hepsi dolu.”

Birileri bir şeyler görmüş ya da duymuş olmalıydı. “Hiç kimsenin otelden ayrılmadığından emin ol,” deyip içeri girdi. Kurt, Anita ve devriye ekiplerinden iki polis daha kahverengi çiçeklerle örtülü yatağın üzerinde yatan çıplak, cansız bedeninin yanıındaydı. Sarı naylon ip yatağın etrafına sarılmıştı. Cesedin bileklerinde esnek kelepçeler, başında da boynundan selo bantla sağlamlaştırılmış Westco kuru temizleme torbası vardı.

Quinn ellerine kauçuk eldiven geçirip cesedin başına yöneldi. Ağzındaki temiz poşeti emiyormuş gibi görünen bu ceset kocaman kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. Adamın sıkılmış ellerini açtı ve avuçlarının içine baktı. Sonra tekrar kıvırdı. Ölümün yaklaşık iki saat önce gerçekleştiği anlaşılıyordu. Yani Lucy’nin çikolatalı kekle evine geldikten biraz sonra.

“Kimlik tespiti yapıldı mı?” diye sordu Kurt.

“Henüz değil. Yeni geldik.”

Quinn diğer dedektifin suratına bakınca Kurt bakışlarını başka yöne kaydırdı. Quinn Lucy’yi soyarken Kurt da onu sokağın karşısından

izliyordu. İşte o esnada asıl katil de kurbanının hayatına son vermekle meşguldü. Fena çuvallamışlardı. Bu çok önemliydi ama üzerine şu an pek düşünmek istemiyordu. Lucy aradıkları Nefessiz değildi. O yüzden onunla sonra da ilgilenebilirdi. Şu an işini yapmak zorundaydı. Polietilen poşetin içinden çocuk gibi kendisine bakan bu adamla ilgilenmeliydi.

Cinayet masasından iki dedektif geldi. Yerde duran bej rengi Dockers pantolonun fotoğraflanması bitince Quinn uzandı, cebinden adamın cüzdanını aldı. Cüzdanı açınca Robert D. Patterson'un ehliyetini gördü. Kırk sekiz yaşında beyaz tenli bir adamdı. Saçları ve gözleri kahverengiydi. Quinn bir dizinin üzerinde dump ipucu olabilecek bir şey bulur muyum diye kirli halıya bakındı. Yatağın altına göz gezdirdikten sonra ayağa kalktı. Bay Patterson'un ehliyetini klasörüne attı. Pantolonun diğer ceplerine ve onun gibi kirli halıya atılmış montuna baktı. Cüzdanının yanında anahtarlar ve kıvrılmış otel giriş kartı buldu. Eşyaları kâğıt bir torbaya koyup üzerine bir şeyler yazdı:

Dedektiflerden biri her açıdan odanın fotoğraflarını çekiyor, diğeri de parmak izi almak için etrafa siyah toz döküyordu. Kurt alt kattaki potansiyel tanıklara olayla ilgili soru sormak için odadan dışarı çıktı. Quinn de eldivenlerini çıkarıp çantasının içine attı ve çıktı. Merdivenlerin aşağısında çantasından bir el feneri çıkarıp yaktı ve beline taktı. Fener yarıya kadar doluydu. Burada bir yerlerde bir çöp konteynırı olmalıydı. Gece bitmeden ayaklarında uzun balıkçı çizmeleri çöpün derinliklerinde olacaktı, bundan emindi. Nikotin, dezenfektan, kızarmış tavuk kokusunun birbirine karıştığı ofise girdi. Cebin arkasında altmışlarının başında olan

Dennis Karpowich oturuyordu. Berbat nikotin kokuyordu ve kuru bir öksürüğü vardı. Quinn ona Bay Patterson'un ehliyetini uzattığında adamı tanıdı. Bu akşam bir saatliğine otuz altı numaralı odayı kiralamıştı.

“Yanında biri var mıydı?”

“Bir kadın.”

Bu, katilin kurbanlarından biriyle gözüktüğü ilk olaydı. “Nasıl biriydi?” diye sordu. Bir yandan da not alıyordu.

“Onu merdivenleri çıkarken adamın arkasında gördüm. Onu hatırlıyorum çünkü diğer kızlara hiç benzemiyordu.”

“Kızlar? Fahişelerden mi bahsediyorsun?” Dennis cevap vermedi. Quinn başını not defterinden kaldırdı. “Ben ahlak polisi değilim. Senin fahişe ya da gaylere oda kiralaman umurumda değil. Benim derdim bulunduğu adamları öldürmeyi alışkanlık haline getirmiş seri bir katili bulmak.”

Dennis bir sigara yakıp dumanını tavana üfledi. “Burada kalan kadınlara hiç benzemiyordu.”

“Böyle düşünmenin sebebi ne?”

“Çünkü her halinden çok pahalı olduğu belli olan uzun bir kaban vardı üzerinde. Yün ya da onun gibi bir şeyler. Buraya çalışmaya gelen kadınlar pahalı elbise giymezler.”

Quinn gülmemek için kendini zor tuttu. Dennis bu kadınları buraya beton dökmeye ya da duvar boyamaya gelir gibi anlatıyordu. “Paltosunun rengi neydi?”

“Kırmızı.”

“Boyuna ne kadardı?”

“Eşgal vermekte hiç iyi değildir, ama sanırım onun omzuna falan geliyordu.”

Quinn onun yaklaşık bir metre elli iki santim civarında olduğunu düşünüyordu. Kesin sonuç için cesedin uzunluğuna bakmaları gerekecekti. “Saç rengi?”

“Başında bir şapka vardı. Turkuvaz bir şapka.” Eliyle başını ovaladı. “Çevresinde de o geniş şeyden vardı.”

“Geniş siperlik mi?”

“Evet. Ama öne çökmüştü ve şapkaya deveduğu tüyü takılıydı.”

Quinn yeni bir soru sormadan önce adamın anlattıklarını hızlıca not etti. “Onun bir şey dediğini duydun mu?”

“Hayır, fakat kahkaha atıyordu.”

Quinn başını kaldırdı. “Kahkaha mı?”

“Evet. Adam ona komik bir şeyler söylüyordu herhalde. Yani bilirsin ya, adam ona bir şaka yapıyor o da onun koluna şaka yollu vuruyordu.”

Kahkaha atan, eğlenceli bir seri katil. İşler şimdi gerçekten karışmıştı.

“Başka biri var mıydı?”

“Sanmıyorum.”

“Eğer herhangi bir şey hatırlarsan beni ara,” dedi ve kartını uzattı. “Emin ol daha soracak çok şeyim olacak.”

Quinn oradan çıktı. Devriye ekibindeki polis otuz beş numaralı odadaki çiftin bir şeyler duymuş olabileceğini söylemişti. Otuz beş numaralı oda otuz altı numaralı odayla aynıydı. Kirli, soluk bir beyaz

kazak giymiş olan fahişeye gözleri şiş, sıkılmış bir şekilde kollarını geriye yaslamış yatakta oturuyordu. Yanındaki adam kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu. Saçları geriye atılmıştı. Kollarını göğsünde kovuşturmuştu.

“Sigara içebilir miyim?” diye sordu kadın.

“İç.”

Quinn ikisinin adlarını not ederken başka bir polis de moteldeki kayıtlarını kontrol etti. Adam ayağa kalktı ve adım atmaya yeltendi. “Buradan hemen gitmeliyim. Kâğıt havlu ve köpek maması alacağım diye çıktım evden. Karım bir buluşmaya geldiğimi bilmiyor. Öğrenmemeli.”

Quinn başını kaldırıp buraya gelişini “buluşma” diye adlandıran adama baktı. Bu yüzden onun için zerre kadar üzülüyordu. Bu pisliğin karısı her gece neyle yattığını biliyor olmalıydı. Neyse. Bu Quinn’in işi değildi. Şimdi bununla uğraşamazdı. “Gördüklerinin ya da duyduklarının tamamını bana anlattığına ikna olduğum zaman gidebilirsin ancak.” “Diğer polislere de söyledim. Yatağın duvara çarpışma benzer şeyler duydum ama şey olduğunu düşündüm... Birileri vahşice seks yapıyor sandım.” Omzunu silkti. “Hiçbir şey görmedim.”

“Peki sen?” diye sordu Quinn fahişeye. Tırnaklarındaki derileri temizlemekle uğraşıyordu.

“Hiçbir şey görmedim.” Devamlı çenesini oynatıyordu. “Onlar bizden önce gelmişti.”

“Nerden biliyorsun?”

“Onun da dediği gibi onları duyuyordum.” Sigarasından bir nefes çekti. “Beraber oluyorlarmış gibi çarpma sesi. Fakat burada bunu her zaman duyabilirsin.”

Quinn herhangi bir şey hatırlarlarsa diye onlara da kartını verdi ve odadan ayrıldı. Kapıdan çıkar çıkmaz savcıyla karşılaştı. Beraber cinayet yerine girdiler. Dedektiflerden biri kapının eşiğinde eğilmiş parmak izi çıkarmak için pervaza toz serpiyordu. “Üst üste onlarca parmak izi var,” diye açıkladı. “Bunları ayırmak aylar alacak.”

Soruşturma için maalesef bu kadar zamanları yoktu. “Zavallı bir pislik daha,” dedi savcı eldivenlerini giyerken. “Sadece sevişmeye gelen bir adam.” Savcı muhtemel ölüm saati ve sebebini söyledi. Quinn yatağın kenarlarına dolanmış ipi fotografladı

Savcının gelişinden bir saat sonra ceset kaldırıldı. Quinn Kurt’a motel işletmecisinin neler söylediğini anlattı. Kabul etmeliydi ki yine ellerinde çok fazla bir şey yoktu, ama bu sefer öncekilerden daha ileri gitmişlerdi. Kırmızı paltolu, turkuvaz şapkalı kadından çok daha fazlasını biliyordu. Kurt dosyanın başka bir yöne kaydığını söylüyordu.

“Bu günlerde etrafta bir sürü kırmızı paltolu, turkuvaz şapkalı kadın var. Bu, Devekuşu Topluluğu’nun bir etkinliği gibi bir şey.”

Quinn çantasından metre çıkardı. “Devekuşu Topluluğu mu?” Kurt’a baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Bu toplulukta bir sürü yaşlı bayan var ve kocaman şapkalar takıp parlak kıyafetlerle ortalıkta dolanıyorlar.” Kurt yerdeki düğmenin hemen yanına kanıt imleyici koydu. “Sanırım toplantıları ve kendilerine ait

görevleri oluyor.”

“Her şey şu kitap yüzünden,” dedi kapıda parmak izlerini alan dedektif. “Bir kadın var. Devekuşu tüyü takan kadınlar üzerine bir roman yazmış. Çünkü erkeklere ihtiyaçları yokmuş.”

Quinn metreyi açtı ve çıkan mesafeyi defterine not etti. “Sen kitabı okudun mu?” diye sordu Quinn dedektife.

“Hayır, ama alışveriş merkezindeki Walden’de gördüm,” diye cevapladı. Parmak izlerini kartlara yerleştiriyordu.

Quinn kitabı okumakla görmek arasındaki farkı umursamamıştı. Tüm odanın ölçümlerini yaptı. Yarın Devekuşu Topluluğu’na gidip gerçekten böyle bir şey var mı yok mu öğrenecekti.

“Nefessiz neden bir adamı motelde ve şimdi öldürdü?” diye sordu Kurt. Kirli halı üzerinde kanıtları toplamaya devam ediyordu. “Neden risk aldı?”

“Muhtemelen erkekler olanlardan dolayı korkuyor ve evlerine bir kadın arkadaş almıyorlar,” dedi Quinn.

“Belki de daha cesur olmaya karar vermiştir.”

“Genellikle giderek cesurlaşırlar zaten,” diye cevap verdi Quinn. Önce olay yerine, sonra saatine baktı. Kahvaltı yapmanın zamanı gelmişti.

Lucy kendine bir bardak kahve koydu ve ıslak saçlarını kulaklarının arkasına attı. Bir önceki gece çok az uyuyabilmişti. Yatakta bir sağa bir

sola dönüp durmuş, Quinn'e ne olduğunu düşünmüş, sonunda kendi kendini yemeyi bırakarak kalkıp çalışmaya karar vermişti. İşin iyi tarafı on sayfa kadar yazmıştı. Kötü tarafıysa bu sabah çok yorgundu.

Orada uykuya dalmış, saat sekizde yeniden dikilmişti. Bu tek bir anlama geliyordu: Berbat.

Quinn'e âşık olmuştu. Bunun nasıl olduğunu anlamamıştı. Gizemli Kadınlar buluşmasında soruları cevaplarırken bir an başını kaldırıp onu görmüştü. Bam! İşte o an ona âşık olduğunu hissetmişti. Maalesef o ana dönüp olanları değiştirmesi mümkün değildi.

Onu tanıyalı bir haftayı anca geçmişti. İnsanlar bir haftada birine âşık olmazdı. Bu daha uzun sürede olan bir şey olmalıydı. Ağlasa mı gülse mi bilemiyordu.

Kahvesini alıp yatak odasına gitti. Pembe iç çamaşırlarını giydi. Quinn onu apar topar evden çıkardığından beri aramamıştı. Onu en son evine aceleyle girerken arkadan görmüştü. Ortada çok kötü bir şeyler vardı ama onun tek söylediği acil bir işinin çık! iyiydi. Bu kadar kötü ne olmuş olabilirdi? Tuvaletlerde bir tıkanma mı olmuştu, kanalda sorun mu vardı? Ölüm kalım meselesi değildi ya!

Kot pantolonunu ve koşu için aldığı tişörtünü çıkardı. Maraton koşusuna kaydolmuştu ama uyuyakalmıştı. Belki de biri Quinn'in dükkânına girmiş ve onun tüm ekipmanlarını çalmıştı. Geçen gece bu hırsızlık olaylarıyla ilgili bir haber duymuştu. Yine de onun bu acelesini anlamış değildi. Onun bu kadar telaşlandırıp endişelendirmeye hiç hakkı yoktu.

Gerçekten çok endişelenmişti.

Hisleri daha çok yeniydi. Korkutucuydu. Aniydi. Bununla beraber Quinn'in kendisi hakkında neler hissettiğini tam olarak bilmiyordu bile. Tamam, kimi zaman kendisinden çok etkilendiğinden emin oluyordu. Quinn ona baktığında, öptüğünde, dokunduğunda... Ama bunlar aşk değildi.

Terliklerini giydi ve kahvesini alıp odadan çıktı. Akşam çalışmaya karar verip yataktan kalktığında Maddie'nin okuduğu ilk altı bölümü aramıştı. Evrak çantasında olmalıydı. Dosya orada değildi. Arabada bıraktığını zannetti. Evinden, çevresinden gayet emin olmasına karşılık gecenin üçünde çıkıp garaja gitmekten çekinmişti.

Her adımda terliklerinden çıkan sesler garaj yolunda onu takip ediyordu. BMW'sine gelip dosyayı ararken karşısına sakız, cam temizleyici, kalem, bir sürü alakasız şey çıktı. Dosya yoktu. Eve geri döndü, defterden numaraya baktı ve Barnes ve Noble'yi aradı. Jan Bright dosyayı görmemişti ama çalışanlara ve topluluktaki kadınlara soracaktı.

Zili duyunca oturma odasına gitti. Delikten Quinn'i görünce kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Gözleri kamaştıran güneş ışığından korunmak için güneş gözlüğü takmıştı. Gözlük yüzünü gölgelendiriyordu.

Lucy kapıyı açar açmaz Quinn'in saçlarına kuvvetli bir rüzgâr çarptı. "Günaydın," dedi. Üzerinde bir önceki akşamdan kalma giysiler vardı; beyaz gömlek ve kot pantolon. Belli ki başını yastığa koymamıştı. Darmadağınık bir hali olmalıydı aslında ama değildi. Ona dokunmak, kuvvetli göğsünde ellerini dolaştırmak istiyordu. Soyup yatağa atmak

istiyordu.

Uzun süre güneş gözlüklerinin arkasından baktıktan sonra, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii,” dedi ve kapıyı ardına kadar açtı. Quinn bahar kokusuyla yanından geçerek içeri girdi. “Kahve ister misin?” diye sordu kapıyı kapatınca.

“Lütfen.” Güneş gözlüklerini çıkarıp ceketinin üst cebine koydu. Kahverengi gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu.

“Zor bir geceydi galiba?” diye sordu Lucy. Ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu.

“Evet,” dedi gülerek. Ama içi gülmüyor gibiydi. Lucy’yi mutfığa kadar takip etti. Ayağındaki botlar fayans döşeli yerlerde alışılmadık bir ses çıkarıyordu.

Lucy mutfak dolabının kapağını açıp bir kupa çıkardı. “Bugün sabah üçe kadar çalıştım.” Daha fazla yalan söylemek zorunda kalmadığı için çok rahatlamış hissediyordu. “Bunu bazen yaparım,” diye açıkladı. Geçmişte onun bu değişken çalışma saatlerinden nefret eden erkek arkadaşları olmuştu. Bu saatten sonra Quinn’e her şekilde açık olmak istiyordu. “Bazı zamanlar çok az uyuyarak günlerce çalışırım. Bir keresinde,” Her şeyi itiraf ediyordu. Kupaya kahvesini koydu ve Quinn’e uzattı. “Bacaklarımı neredeyse bir ay tıraş etmemiştim. Çalışmaktan her şeyi unutmuştum. Tam bir at gibiydim.” Tamam, belki de bunu kendisine saklamalıydı.

“Teşekkürler,” dedi kahvesini alırken. “Dün gece olanlar için özür

dilerim,” dedi kahvesinden içmeden önce. Terliklerine bakıyordu. Boynunun giderek kızardığını hissediyordu, dün gecenin hangi bölümü için özür dilediğini merak ediyordu. Onu apar topar evden çıkardığı için mi? Koridorda yakınlaştıkları için mi yoksa tam anlamıyla beraber olamadıkları için mi? Özellikle ikinci bölüm için daha üzgündü. “Bir şeyler oldu, bunu konuşmamız gerek.”

Tamam, kulağa hiç de fena gelmiyordu. “Peki,” dedi ve mutfaktaki küçük masaya bir sandalye çekip oturdu. Quinn de karşısına oturdu. Güneş Quinn’in siyah saçlarına vuruyordu. Arkasından gelen ışık gömleğinin içinden geçip geniş omuzlarını ortaya çıkarıyordu.

“Bana hemşire olmadığını itiraf ettiğin günü hatırlıyor musun?”

Tüm olanlardan sonra delirmiş miydi acaba? Bunun hâlâ bir sorun olduğunu düşünmemişti. “Evet.”

“Benim de itiraf etmem gereken şeyler var.” Kahverengi gözleriyle Lucy’ye bakıyordu. Yorgun ama yine de arzu doluydular. “Ben tesisatçı değilim.”

Lucy sandalyesinde aniden öne doğruldu. “Ne?”

“Ben polisim.” Beline uzandı ve çıkardığı şeyi masanın üzerine koydu. Bu, Quinn’in polis rozetiydi. Evet, o bir polisti. Dedektifti. Lucy’ye yalan söylemişti. “Neden yalan söyledin?” Neden Lucy’nin itiraf ettiği gece o da bu yalanını itiraf etmemişti?

“Çünkü seninle tanıştığımda internet üzerinden bir araştırma yapıyordum.” Lucy hiçbir şey söylemeyince açıklamaya devam etti: “Nefessiz’i bulmak için tesisatçı yalanını uydurdum.”

“Kimi?”

“Nefessiz. Bu, polisin kasabada birden fazla adam öldürmekten aranan kadın katile verdiği isim. Bu kadının kurbanlarıyla internet üzerinden tanıştığı düşünüyoruz.”

Lucy kahvesinden bir yudum daha aldı ve Quinn’i dinlemeye devam etti. “Yani polis haberlerde bahsedilen bu kadını internet üzerinden bulmaya çalışıyor. Haberleri duymuştun, değil mi?”

“Evet.”

Anlattıklarını tuhaf bulmuş olsa da dediklerini anlamıştı. “Dün gece dördüncü kurbanını öldürdü.”

“Ah, hayır.”

“Sen benimle beraberken o Chinden’de bir motelde Robert D. Patterson’u boğuyordu. Bu yüzden seni apar topar evden dışarı çıkardım.”

İsim çok tanıdık geliyordu. Sandalyesine yaslandı ve son birkaç aydır internetten tanıştığı adamları düşünmeye başladı. “Çarpanlüle mi?”

“Onu tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz. Bana mail atmıştı.” Bela biriydi ama bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. “Dün gece Nefessiz’i yakaladınız mı peki?”

Başını iki yana salladı ve sandalyesine yaslandı. “Hayır, ama elimizde iyi ipuçları var.”

“Yani sen cinayet dedektifisin,” dedi. Bu tesisatçı olmasından daha akla yatkın gözüktüyordu. Onun detaylara olan düşkünlüğü, dikkatinden hiçbir şey kaçmaması, yoğun bakışları... Şimdi anlıyordu.

“Evet.”

Onun kendisine yalan söyleme nedenini anladığını tahmin ediyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştı ama tamamen de kızamıyordu. Bu kendisini ikiyüzü yapıyordu. Quinn’in kahvesini içişini izledi. Anlattıklarını sindirmeye çalışıyordu. Anlaşılan o ki, Quinn onunla araştırma yapmak için tanışmıştı. Gerçi kendisi de araştırma yapıyordu. Bu durum bir ilişki için hiç de sağlam bir temel değildi ama üstesinden gelemeyecekleri bir şey de sayılmazdı. Bunun için çaba gösterebilirlerdi. Belki de ileride bugünleri hatırlayıp güleceklerdi. “Yani benimle Starbucks’ta buluşmanın nedeni benim seri katil olup olmadığımı anlamaktı?”

Lucy’nin gözlerinin içine baktı ve hızlıca başını salladı. Peki. Buluşmaları pek de alışıldık olmamıştı. Zaten insanlar da beklenmedik koşullarda birbirlerini tanımıyorlar mıydı? Nasıl ve neden tanıştıkları kimin umurundaydı? “Düşününce baya komik geliyor.” Yalnız Quinn gülmüyordu

“Benim bir katil olmadığımı anlamam ne kadar sürdü? Bir dakika ya da iki mi?”

Kupasını masanın üzerine bıraktı. “Bir iki dakikadan çok daha fazla.”

Bir şeyler tersti. Anlayamadığı şeyler vardı. Bu kadar zamandır fotoğrafa yanlış tarafından bakıyordu ya da gözünün önündekini göremiyordu. Taşlar yerine oturmuş ve her şey açıklığa kavuşmuştu. “Bekle.” Elini bir trafik polisi gibi kaldırdı. “Benim Nefessiz olduğumu mu düşündün?”

“Evet.”

Aman Tanrım. Âşık olduğu adam seri katil olduğunu düşünmüştü.
“Ama hemen bunun çok saçma bir şey olduğunu anladın, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Hemen değil.”

“Hemen değil mi? Bir an için bile olsa benim seri katil olabileceğime nasıl ihtimal verdin? Seri katile benzer bir yanı mı var?” Quinn cevap vermeden devam etti. “Hayır, olamaz!” Quinn iç çekti. Bir eliyle boynuna masaj yapıyordu. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki seri katiller diğ er insanlara benzer.”

“Evet, ama sen dedektiflik eğitimi aldın. Bu tür şeylerle ilgili sezgilerin kuvvetli değil mi? Bir çeş it polis sezgisi? Sen... Bekle. Ne zamana kadar benim bir seri katil olabileceğimi düş ündün?” Quinn sadece bakıyordu. Lucy sorusunu tekrar etmek zorunda kaldı. “Ne zamana kadar?”

“Lucy anlamak zorundasın...”

“Ne zamana kadar Quinn?” diyerek onun sözünü kesti.

Elini aşağı indirdi. “Dün geceye kadar.”

Derin bir nefes aldı. Kaşları kalkmış tı. “Önce mi sonra mı?” Sessizlik onun cevabı oldu. Kendini geri zekâlı gibi hissediyordu. Duramadı. “Sen... Beni... Ben... Lanet olsun!” Yeniden konuşmaya başlamadan önce nefes almaya çalıştı. Masanın karşısından sordu: “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Jetonu yeni düş müş bir geri zekâlı. “Seninle çıkmaya başladığımızdan beri benim seri katil olduğumu düş ündüğ ünü söyleme sakın. Hayır, değil mi? Dün geceye kadar mı?”

“Hayır, seninle dalga geçmiyorum. İkinci ve üçüncü sorularının

cevabı da evet.”

Söyledikleriyle onu alnının ortasından vurmuştu sanki “Ve üzerimdekini çıkarışın ve, ve, ve...” Aklındakileri söylemek için nefes almaya ihtiyacı vardı. “Seni öldüreceğimi düşünmene rağmen benimle beraber mi olmak istedin? Bir seri katille mi seks yaptın?”

“Hayır. Aslında biz tam olarak seks yapmadık.”

Yüreği acıyordu. Aldığı her nefes yüreğini daha da acıtıyordu. Birdenbire tüm yaşadıkları lanetli gibi geldi. Kendisini kirli hissediyordu.

“Anlaşılması zor.”

Aman Tanrım! Olamaz! Her söylediği gelip boğazında düğümleniyordu. “Ne? Benim seni öldürmeye kalkışmamı mı bekliyordun?”

Quinn kaşlarını, çattı. “Bunun gibi bir şey.”

Güçlkle yutkunabildi. Göğsünde müthiş biracı hissediyordu. “Yani tüm o beni öpüşlerin, dün akşam beni soyuşun, tüm bunları sadece seni öldürmeye çalışacağımı düşündüğün için mi yaptın?”

“Bir fırsat olur diye düşünmüştüm.” Elleriyle yüzünü ovaladı. “Lucy bir şeyi anlamak zorundasın. Seni incitmek istemedim. Kimseyi incitmek istemem ama yapmak zorunda olduğum bir işim var.”

Lucy onu bu duydukları kadar incitebilecek bir başka şey düşünemiyordu. Yanılmıştı.

“Sadece işimi yapıyordum,” diye ekledi. Kalbini yaralamaya devam ediyordu.

“Aman Tanrım!” dedi. Ayağa kalktı. Düşmemek için sağ eliyle

masaya tutunuyordu. “Beraber geçirdiğimiz bu hafta gerçek değildi. Olamaz. Senin benden hoşlandığın için yanımda olmak istediğini düşünmüştüm. Ama gerçek bu değilmiş. Sen sadece işini yapıyormuşsun ve ben...” Bir yalana âşık olmuşum. “Tam anlamıyla aptalın tekiyim.”

Quinn ayağa kalkıp masanın yanından dolandı. “Sen aptal değilsin. Sen harika bir kadınsın. Eğer şartlar başka...” Lucy bile bunu yapacağını tahmin edemezdi ama Quinn daha sözünü tamamlamadan yüzüne tokadı patlattı. Bugüne kadar hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Quinn’in olduğu kadar kendisi de afallamıştı. Avucunun içi acıyordu. Elini kapayıp yumruk yaptı. “Defol!”

Quinn bir adım geriledi ama odayı terk etmedi. “Üzgünüm.”

Üzüldüğüne şüpheliydi. Acı ve kızgınlık tüm bedenini sarmıştı. Nefes almasına yardımcı oluyormuş gibi elini kalbinin üzerine koydu. Kırılmıştı. Tarif edilemez bir acı onu paramparça etmişti. “Git. Lütfen.”

“Seni arayacağım.”

“Cevap vermeyeceğim.”

Eliyle ona dokunmaya yeltendi, sonra vazgeçti. “Biliyorum bana inanmayacaksın ama senin düşündüğünden çok daha fazla üzgünüm.”

Haklıydı. Ona inanmıyordu. Üzgün oluşuyla da ilgilenmiyordu. Sadece iş yanına yaklaşan bir adama âşık olmuştu.

“Hoşça kal Lucy.”

Ağlamaya başlamak gibi aptalca bir şey yapmamak için yere bakıyordu. Kalbi onun darbeleriyle paramparça olurken o mutfağında öylece durmuştu. Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Sokak

kapısının açıldığını duydu. Başını kaldırıp o tarafa baktı. Güneş Quinn'i görmesine yardımcı oluyordu. Son bir kez omzunun üstünden Lucy'e baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonunda söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Arkasından kapıyı kapadı ve tek kelime etmeden gitti.

Birkaç dakika öylece sersem bir halde durdu. Duyguları, düşünceleri tamamen bir enkaza dönüşmüştü. Kedisi ayaklarının dibinde dolanıyordu. Eğilip onu aldı, masanın üzerine koydu. Sonra yüzünü Bay Snookhums'un tüylerinin arasına gömdü. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Bir yalana nasıl âşık olmuştu? Nasıl olabilirdi? Zeki, başarılı bir kadındı. Otuz dört yaşındaydı ve gerçek hayatta böyle şeyler olmazdı.

Aptal gibi hissediyordu.

Onca zaman Quinn ile ilgili bir terslik olduğunu hissediyordu. Ama her şüpheyeye düştüğünde bir bahane uyduruyor ve nedenini onun dul bir adam oluşuna bağlıyordu. Sohbet odalarında biriyle tanışmak çok da tuhaf sayılmazdı. Bir sürü neden vardı ama o hepsini yok saymıştı.

Parmaklarını Bay Snookhums'un tüylerinin arasına soktu, göğsünü sevgiyle okşadı. "En azından sen beni seviyorsun Snookie." Kedi onun parmaklarını yalarken o ağlıyordu. Kedisinin sevgisi onu rahatlatmıyordu. Bugün değil.

Quinn'in kahve fincanına baktı, gözlerini kapattı. Lucy'nin peşinden koşmuştu çünkü onunla bir ilişki kurmak istiyordu. Lucy ile vakit geçirmek için uğraşmıştı çünkü ondan etkilenmişti. O yoğun bakışları ne özlemdendi ne de arzudan. Onu bir Lizzie Borden olur mu diye izlemiş

ve beklemişti.

Hıçkırıklar boğazında düğümlenmişti. Lucy onları bastırmaktan vazgeçti. Çok hızlı, aniden, saçma bir şekilde âşık olmuştu. Kendini koca bir aptal gibi hissediyordu. Şu an ümit ettiği tek şey, kalbinin bu yarayı bir an önce onarmasıydı.

ONUNCU BÖLÜM

ÇIPLAK EL: EN İYİ ARKADAŞINI ARIYOR...

“Benimle çıkmış çünkü onu öldürmemi istiyormuş,” diyerek hıçkırdı ve şarabından bir yudum aldı. Görüşü iyice bulanıklaşmıştı. Oturma odasındaki arkadaşlarını göremiyordu. “Sana onun beni ateşli bir şekilde kovaladığını söylediğimi hatırlıyor musun? Evet kovalıyordu. Düşünebiliyor musun, benim seri katil olduğumu zannediyormuş.”

Arkadaşları şok olmuştu. Lucy adına da çok öfkeliydiler. Quinn’i koca bir eşek, ezik, pisliğin teki olarak görüyorlar, lanet okuyorlardı.

“Her şey şimdi daha anlaşılır hale geliyor,” dedi Lucy.

“Öldürülen adamlarla ilgili sorduğu tüm sorular... Onlarla buluşup buluşmadığımla ilgilenmesi... Ne aptalım, ben de sadece meraklı biri olduğumu sanmıştım. Aynı televizyon programlarından hoşlanıyoruz diye düşünmüştüm.”

İki saatin ardından hepsi alkolün etkisiyle söylenmeye başlamış, tanıdıkları gelen tüm erkeklere söver olmuşlardı.

Maddie şişeye uzandı ve kadehini yeniden doldurdu. “Yalancı pislikler!”

“Sinsi, yalancı pislikler!” diye ekledi Adele. Gözleri Lucy’ninkiler gibi donuktu. “Onlara ihtiyacımız olması ne kötü.”

“Niçin varmış?” diye sordu Lucy. “Yirmi kiloluk bir kedi mamasını arabaya taşımak ve getir götür işlerinde faydalı olabilirler tabii ama bu onların söyledikleri yalanları mazur göstermez. Onların yalanlarıyla çok fazla yaşadık.”

“Bazen yemek de yapıyorlar,” dedi Clare. Kadehini sallayıp şarabını döndürüyordu. “Bir şeyleri kırıp dökseler de yemek yapmaları çok hoş oluyor.” Arkadaşlarına dönüp baktı ve hemen ekledi: “Ama siz haklısınız. Erkeklerin varlığı acıya sebep oluyor. Kadınların en iyi arkadaşı vibratörler.” Hepsi dikkatini Clare’e verdi. Ruhunu bir erkeğin gözlerinde bulabilen odadaki tek kadın Clare’di. Peki neden vibratör onun en iyi arkadaşıydı? Romantik vadide işler pek iyi gitmiyordu muhtemelen.

“Ama! Bana öyle bakmayı kesin,” dedi. “Sizin bir yerlerde oturup adamın tekinin gelip sizi tatmin etmesini beklemediğinizin farkındayım.”

“Ben adam aramıyorum,” dedi Maddie. “Ama sanırım sen arıyorsun.”

Clare şarabından bir yudum aldı ve üstdudağım yaladı. “Bazı zamanlar Lonny yorgun oluyor. Gerçekten çok yoğun çalışıyor.”

“Sofrayı hazırlamak için mi?” dedi Maddie. Başını iki yana salladı. “Tatlım erkeğin seks yapamayacak kadar yorgun olduğunda bu sana bir

şey ifade etmiyor mu?”

“Ediyor. O sanatçı ruhlu biri.”

Lucy boğazını temizledi, başını yavaşça salladı. Ne kadar sarhoş olursa olsun kimsenin Clare’e hayalindeki adamın gerçek olmadığını söylemesine izin vermeyecekti. Clare Lucy’nin tanıdığı en özel insanlardan biriydi. Nazikti ve kocaman bir yüreği vardı. Diğer taraftan o Lonny’nin gay olmadığına ikna olmak istiyorsa bu Lucy için sorun değildi. Hem o birilerine aşk konusunda akıl verecek kişi miydi ki? Kendisini bir seri katil sandığı için onunla çıkan bir adama âşık olmuştu. Adele kendisinde kalan eşyalarını gizli gizli verandaya bırakan bir adamla beraber olmuştu. Maddie ise tam bir kaçıktı. Tanıştığı her adamı bir şey sanan biriydi. Yıllardır gerçek bir buluşması bile olmamıştı.

Frankly’nin de Lonny’nin de seramik tabakları gayet güzeldi.

Adele Lucy’nin hemen yanına kanepeye oturup kolunu omzuna attı.

“En azından Quinn’e âşık olacak kadar tanıımıyordun onu.”

“Bu tamamen bir felaket olurdu.”

“Ona ilk görüşte güvenmemen iyi bir şey.”

“Evet, iyi bir şey,” diye yalan söyledi. Kadehi elinden düşürmeden önce sehpanın üzerine koydu. Daha fazla içmemesi iyi olacaktı.

“Seni seviyorum, biliyorsun,” diye söze başladı Maddie. Bu başlangıç arkasından berbat bir şeylerin geleceğinin habercisiydi. “Ama bunu söylemem lazım. Senin tipik özelliğin, kurtarmak istediğin erkeklerle çıkıyorsun.”

Lucy parmağını havaya kaldırdı. “Bu sefer değil. Quinn’in

kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Benim paramı da çalmadı. Normaldi.” Başı döndü, kafası karışmıştı. “Bana yalan söyleyen bir pislik olmasının dışında tabii.”

“Maddie’nin söylediğine çıkıyor sonuçta,” dedi Adele. “Sorun yalan söylemesiydi.”

Lucy’nin yüzü düştü. Sorun bu muydu? “Erkekler hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Beni fazlasıyla sıkıyor.”

Adele, “Ne hakkında konuşacağımızı biliyorum,” diyerek yerinden kalktı. “Kitabımın bir sonraki sahnesinde olacaklar için fikir istiyorum.”

Lucy sızlanmaya başladı. Adele’ye fikir vermek demek onun hiçbir zaman kullanmayacağı bu fikirler için onlarca öneride bulunmak demekti.

“Şimdi pek sırası olmayabilir,” dedi Maddie. “Şu an bu konu üzerine yoğunlaşacak halim yok.” Sonra Lucy’ye döndü. “Gerçekten bir seferde yirmi kiloluk kedi maması aldın mı?”

“On beş kilo kadar.”

“Snookie’nin şişkonun teki olmasına şaşmamak lazım.”

“O şişman değil, sadece biraz iriyarı.”

Adele güldü. “İriyarı, yalnızca kedi mamalarını def etmek gerektiğini söylemenin kibar yolu. Eğer o bir erkek olsaydı, kıyafet almak için büyük beden satan dükkânlardan alışveriş yapmak zorunda kalacaktı.”

“Snookie’yi diyet sokman lazım.”

“Denedim,” dedi iç geçirerek. “Ama karnı acıktığında yemek vermezsem gelip bacağımı ısırtıyor.”

Clare bir parmağını kaldırmış bir şeyler listeliyor gibiydi. “Costco’nun

online tabut siparişı aldığını biliyor muydunuz?”

Arkadaşlarını ayıltmanın vakti gelmişti. “Kesinlikle,” dedi Lucy ve telefona uzandı.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Aynı anda iki tane isteyebiliyor musun?”

Bir sonraki öğleden sonra Lucy arabasına binip McDonald’s’a gitti. Kafası bir yerlere çarpmış gibiydi. Midesi bulanıyordu. Neyse ki güneş gözlükleri gözüaltı morluklarını kapatıyordu. Bir gece önce akşam yemeğine kadar çok bir şey içmemeye niyetliydi ama sonra yemeğe kadar birkaç kadeh şarabın bir zararı olmayacağını düşündü. Ondan sonrası tamamen bulanıktı. Herkesin geleceğinin berbat görüldüğünü söylediğini ve Quinn’in ona çok acı verdiğini hatırlıyordu.

O kadar.

Siparişini aldı. Akşamdan kalma hali Quarter Ponder’in peyniri, kızarmış patatesi ve diyet kolasından daha iyi geçirecek bir şey tanıımıyordu. Yemeğini arabasında yiyordu. Postaneye gidiyordu. Neredeyse iki aydır postalarına bakmıyordu. Kutusunda neler saklandığını görmenin zamanı gelmişti.

Arabasını park etti. Hamburgerinden kalan son lokmasını da kolasıyla yuvarladı. Evet, biliyordu. Bu karbonhidrat, şeker ve yağla beraber yüzlerce kalori almıştı.

Kimin umurundaydı?

Kahverengi şapkasını takıp arabadan indi. Güneş parıltıyor, kuşlar cıvıltıyor, çiçekler patlamaya hazırlanıyordu. Dünya dönüyordu ama içi bomboştu. Kızarmış patatesleri yedikten sonra pişman olmuştu.

Postaneye girdi ve posta kutusunu açtı. Bir sürü gereksiz posta vardı, hemen alıp çöpe yolladı. Okurlarından gelen beş mektup vardı. Onları çantasına tikiştirip evine döndü. Eve döndüğünde telesekretere baktı ama mesaj yoktu.

“Seni arayacağım,” demişti Quinn. Koca bir yalancı olduğu bir kez daha kanıtlanmıştı. Aslında arasa cevap verecek, açıp konuşacak değildi ama en azından süründüğünü görecekti.

Şapkasını başından çıkarıp masanın üzerine koydu. Kıçını kaldırıp yukarı çıkmalı ve çalışmalıydı ya da evi temizlemeliydi. İşe yarar bir şeyler yapmalıydı. Onun yerine yatağına girip Bay Snookums’a sarıldı.

Olduğu yerde sağa sola döndü. Kedisinin karnını okşadı.

Ama akıllı Quinn’deydi. Quinn’in söyledikleri, ona inanması, hepsi buhar olup uçmuştu. Gerçekten bir ailesi var mıydı? Gerçekten komşunun kızına gösteri yapmaya çalışırken kolunu kırmış mıydı? Karısı gerçekten ölmüş müydü? Yoksa Millie onun boşandığı karısı ya da eski bir kız arkadaşı mıydı? Ya da Tanrı saklasın, hâlâ evli miydi ya da bir ilişkisi mi vardı? İsmi gerçekten Quinn miydi yoksa bu da mı yalandı?

Söylediği her şey, Lucy’ye hissettirdikleri hep yalandı. Her şey acı bir gerçeğe dönüyordu. Geçmişte olanlar gerçekmişçesine göğsü yanıyordu ama değildi. Hiçbir şey gerçek değildi. Tanındığı erkekleri değişik

sebeplerden ötürü hayatından çıkarmıştı. En azından bu tür erkekleri de tanımıştı böylece. Halbuki Quinn farklıydı. Doğru düzgün tanımadığı bir adama âşık olmuştu. Ona dokunmuştu, onu öpmüştü çünkü bu onun işiydi. Ondan etkilendiğini biliyordu. Biliyordu çünkü ona dokunduğunda, elini tuttuğunda bunu hissetmişti. Diğer taraftan bütün bu olanlar Quinn'in Lucy'yi önemseydiği anlamına gelmiyordu. Olanlardan onun da bir erkek olduğu sonucu çıkarılabilirdi sadece.

Bay Snookums mırıldandı ve Lucy'nin elini yaladı. Sonra daha da sokularak Lucy'nin çenesini yumuşak başıyla okşadı. Her şeyin daha kolay olmasını, kedisinin sevgi dolu sokulmalarının göğsündeki acıyı hafifletmesini umuyordu. Ama tam tersine bu yakınlık ona daha fazla acı veriyordu. İşte yıllar sonra da böyle yalnız olacak, ölürlen bile yanında sadece kedisi olacaktı. En büyük korkusu ise, bu durum gerçekleştiğinde şişko Snookums'un yiyecek bir şey bulamayıp aç gözlerini kendi cesedine dikme ihtimaliydi.

Yataktan kalkıp biraz çalışmayı düşündü. Fakat onun yerine kaçmaya çalıştığı zamanlarda olduğu gibi bir tane uyku hapı alıp yatmaya devam etti. Kalbi acıyor, başı zonklıyor, ve bütün bu acı bitene kadar uyumak istiyordu sadece. Tanrı'ya baş ağrısını geçirirse bir daha kırmızı şarap içmeyeceğine dair söz veriyordu.

Ertesi sabaha kadar uyudu. Uyandığında üç şey fark etti. Birincisi: Önceki günden kalan kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. İkincisi: Tanrı ona acımış ve baş ağrısından eser kalmamıştı. Üçüncüsü: Kalbi hâlâ acıyordu. Henüz Quinn'den kurtulamamıştı. Belki de Tanrı'dan başı yerine kalbini

iyileştirmesini istemeliydi. Tek tesellisi Quinn'i bir daha görmek zorunda olmamasıydı.

Bornozunu giydi ve mutfğa gitti. Kahve için su koydu. Su kaynarken hem Bay Snookums'a yemeğini verdi hem de çantasına attığı okur mektuplarını çıkardı. Üç tanesi Boise, kalan ikisinden biri Kaliforniya, diğeri de Michigan damgalıydı. Kaliforniya'dan gelen mektupta bayan okuyucusu kitapları için övgüler yağdırmış ve bir sonraki kitabını merakla beklediğini yazmıştı. Mektubu bir not ve ayraç göndermek için ayırdıklarının yanına koydu. Michigan'dan gelen mektup ise çok övgü dolu değildi. İkinci kitabındaki bir sahnede atılan kurşunun gittiği yerin fiziken mümkün olmadığını yazıyordu. Bir taslak çizmişti. Lucy'ye bunun üzerine bir araştırma yapıp yapmadığını soruyordu. Lucy mektubu çöp kutusuna attı.

Kalan üç mektubu okumadan kendine kahve koydu. Posta tarihlerini kontrol ederek en önce gönderilenden başladı. Eline aldığı mektup şubatın ortalarında gönderilmişti.

Sizin en büyük hayranlarınızdan biriyim. Yazdığınız tüm kitapları okudum ve kendimi Rothschild arenasının tutkunu olarak addediyorum

Arenanın tutkunu mu? Bu biraz fazlaydı. Arkasına yaslanıp okumaya devam etti.

Kariyerinizdeki gelişmeleri takip ettim ve tüm kitaplarınızı okudum. Yeteneğinize hayranım. Bu çılgın dünyada aklımı yitireceğimi düşündüğüm zaman aklımı başıma getiriyorsunuz.

Endişeden saatlerce tırnaklarımı yedirtiyorsunuz. Yardımlarınızı görmek isterim. Sizinle kendi gizemimi paylaşmak isterim.

Lucy kahvesinden bir yudum daha aldı. Yasal sebeplerden ötürü hiç kimsenin el yazması eserlerini okumamıştı. Bu bayan ya da erkek okuruna cevap yazıp bu durumu açıklaması gerekiyordu. Zarfa baktı, adres yoktu. Tuhaf.

Eminim ki benim sizin eserlerinizi takdir ettiğim gibi siz de benimkini takdir edeceksiniz. Her zaman dediğim gibi kısasa kısas.

Hikâyem şöyle başlıyor: Kadın sırf seks için binleriyle çıkan eziklerden yorulmuştur ve onları teker teker öldürmeye karar verir. Tıpkı huzuru sağlamak için çalışan yasadışı örgüt üyeleri gibi. Dünyayı bu sapık ve soysuzlardan kurtaracaktır. Sürekli sızlanan ya da sözlerinde duramayan erkeklerden... Eşlerini, kız arkadaşlarını döven, onları aldatan, paralarına el konup onları dolandıran ve arkalarında bıraktıkları kırık kalpleri umursamayan adamlardan. Bu adamlara neden bir şey olmuyor diye kendinize sordunuz mu hiç? Gamsız bir halde nasıl bir sonraki kurbanlarının kucaklarına atlamalarına izin

veriliyor? İşte, bu yüzden bu adamlarla ilgili bir şeyler yapılması lazım. Son nefeslerini verirken sebep oldukları acıyı çekmeyi hak ediyorlar.

İlk önce bu adamlar hakkında bir kitap yazmayı düşündüm. Ama ben çok disiplinsizim. Diğer yandan yayımlanması ihtimali de çok düşük. Bu yüzden bunu yaşamaya karar verim.

Lucy olduğu yerde doğruldu. Alnının gerildiğini hissediyordu.

25 Şubat'ta gazetenin baş sayfasında ne yazdığına bakın. Gazetelerin Charles Wilson hakkında yazdıklarındaki yanlışlığa bakın. Onlar yanlış yazdılar çünkü polisin bile bilmediği şeyler var. Charles Wilson çok sert bir şekilde tepiniyordu. Neredeyse yatağı ikiye ayıracak sanmıştım. O yüzden onu bacaklarından yatağa bağladım. Dehşet içindeydi. Acınacak bir hali vardı. Romantik adalet diyorum ben buna.

Benim işimi seviyor musunuz? Sizinle oturup bunun üzerine konuşmayı çok isterdim. Sizin düşüncelerinizi almak için. Ama bu mümkün değil.

Gitmek zorundayım.

Bir sürü erkek, çok az zaman ve yapılacak çok fazla iş var...

Lucy bir sonraki mektuba uzanıp açtı. Bu sefer zarfın içinden mektupla beraber gazetenin ilk sayfasından kesilmiş bir kupür vardı. Etrafı sarı güvenlik şeridiyle kaplanmış bir ev. Haberin başlığı şuydu:

DAVE ANDERSON, GEÇTİĞİMİZ AYDAN İTİBAREN EVİNDE
ÖLÜ BULUNAN İKİNCİ KURBAN.

İkinci mektup daha kısa ve daha öfkeliydi.

*Polisin beceriksizliği hoşunuza gitmiyor mu? Daha iki cinayetin
biriyle bağlantılı olduğunu anlamadılar bile.*

*Moronlar. Odunlar. Ama zaten onlardan ne beklenir ki? Kesinlikle
akılları çalışmıyor. Dave Anderson beceriksiz soytarının tekiydi. Bu
kendini beğenmiş, ondan cinsel yönden çok etkilendiğimi düşünüyordu.
Pislik.*

*Gazetedeki haberi okuyun. Ne curcuna ama. Polisler gazetelere bilgi
vermiyor çünkü onların ellerinde de bir şey yok. Arkamda hiçbir şey
bırakmadım. Bana dair hiçbir iz yok, bulamayacaklar. Onlar için fazla
zekiyim. Bildiğim her şeyi gizemli romanlardan öğrendim. Sizin
romanlarınızdan.*

Gururlandınız mı?

Lucy bazen karşılaştığı şeyleri kavramakta zorlanıyordu. Quinn'in
söylediklerini anlamakta da zorlanmıştı. Söylediği her şeyin yalan
olduğunu düşünmüştü ama bu sefer yalan değildi. Bunun ne demek
olduğunu biliyordu. Bir sürü araştırma yapmış, karışmış bir sürü kafanın
derinliklerine inmiş, birden fazla kitap yazmış, yazdıklarını okurken de
bunların hiçbirini palavra olarak adlandırmamıştı.

Nefessiz tam olarak ne yaptığını bilmesini istiyordu. Yaptıklarını ona anlatıyordu. Tıpkı Bay Snookums'un bir fareyi yakalayıp öldürdükten sonra Lucy'nin onu görmesi ve takdir etmesi için fareyi verandaya bırakması gibi. Katil yaptığı işi Lucy'ye göstermek ve takdir edilmek istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Kedisi sandalyeye sıçrayınca yüreği ağzına geldi. “Yüce İsa,” diye fısıldadı eli ağzında. Mektubu gazete kupürünün üzerine koydu ve üçüncü mektuba uzandı. Açmak istemiyordu ama açmak zorundaydı. Bu sefer daha dikkatliydi. Lavabonun altından pembe mutfak eldivenlerini aldı ve yavaşça parmaklarına geçirdi. Zarfın açmak için bıçağı aldığı anda elleri titriyordu. Zarfı baş aşağı tuttu. Avucuna başka bir gazete kupürü ve mektup düştü. Gazete kurbanın olay yerinde çekilmiş bir fotoğrafını yayımlamıştı. Lawrence Craig, diğer adıyla “aşkçubuğu” yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Onu tanıyordu. Saçları çekiliyormuş gibi hissetti. Yüzü kaşlarına kadar gerilmişti. Yeniden derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

Dedektifler nihayet anlayabildi. Sekiz hafta içinde üç kişi öldürüldü ve onlar bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu ancak anlayabildi. Yuh! Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamı bekliyorlar, bir hata yapmamı. Ama yapmayacağım. Onlar için fazla zekiyim. Belki de ne yaptığımı anlatan bir kitap yazmalıyım. Daha disiplinli olacağım bir zamana erteliyorum bunu. Ne derler bilirsiniz; ne biliyorsan yaz.

Bütün bu yaptıklarımı kitabınızda kullanabilirsiniz. Bilgilerinize sunulur. Birini boğarken genizlerinden alçak bir sesin geldiğini duyarsınız. En azından benim tecrübelerim bu yönde. Belki de bu herkeste böyle olmuyordur. Size yazmaya devam edeceğim. En fazla gürültüyü Lawrence çıkardı. Sanki debelenmesi bir işe yarayacakmış gibi. Onu yatağa bağlama fikrimi çok beğenmişti ama sanırım sonlara doğru pek hoşlanmadı. Öyle tahmin ediyorum.

Bu işe ilk başladığımda yatağa bağlayabileceğim bir pislik bulmakta zorlanırım sanmıştım. Ama kolay oldu. İşin ucunda seks varsa erkekler her şeye evet demekte tereddüt etmiyorlar. Fakat siz zeki bir kadınsınız, buna şaşırmayacağınızı düşünüyorum. Çok ortak yönümüz var. Birbirimize anlatacak bir sürü hikâyemiz olmalı.

Kadınlar sevmek istiyor Erkeklerse sevgiyi umursamıyor. Onlar sadece seks istiyor

Sadece belden aşağısıyla ilgilenen başarısızlarla bir kız ne yapar?

Lucy mektupları gazete kupürleriyle beraber kenara koydu. Eldivenlerini çıkardı. Dünya ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Bir başkasının hastalıklı gerçeğine çekilmiş gibi hissediyordu. O anda telefon çaldı. Sesi duyunca adeta yerinden zıpladı. Telefona baktı, tanımadığı bir numara arıyordu. Açması mümkün değildi. İzlendiğine dair korkunç bir his belirmişti içinde. Evin içinde bir oraya bir buraya dolanıyor, tüm açık perdeleri teker teker kapatıyordu.

Oturma odasına gelip kanepeye çöktü. Odaya bakıyordu. Çin tarzı eşyalarına, siyah cilalı mobilyalarına, altın rengi duvar süsüne... O kadar korkmuştu ki zorla yutkunuyordu.

Niçin? Neden psikopatın teki kendisiyle iletişime geçmeye karar vermişti? O kitaplarını yaşamıyordu ki. Yazıkları sadece kurguydu. Bir katilin hayal gücünü kurguluyordu. Bu işe bulaşmak istemiyordu. Hastalıklı, çarpıtılmış bir şeydi bu. Sanki soğuk, şeytani bir el onun hayatıyla oynuyordu. Postaneye hiç gitmemiş olmayı diliyordu. Keşke. Gözlerini kapayıp hemen evine geri dönmeliydi.

Orada ne yapacağını düşünerek öylece oturdu. Ne kadar zaman oturduğunu bilmiyordu. Sonunda ne yapması gerektiğine karar verdi.

Telefonuna uzanıp numarayı tuşladı.

ON BİRİNCİ BOLUM

AÇ ADAM: ATIŞTIRMALIK BİR ŞEYLER ARIYOR

Quinn elindeki cımbızla üçüncü mektubu da kanıt torbasına yerleştirdi ve üzerini mühürledi. Onu da diğerlerinin yanına koydu ve cımbızı küçük alet çantasına attı. Eğer biraz şansları varsa mektupların üzerinden DNA analizi yapabilirlerdi. Bir şey çıkmazsa da en azından Nefessiz konuşuyordu, buna sevinebilirlerdi. Diğer seri katiller gibi o da övünmekten kendini alamıyordu. Konuşmak için başkasını tercih etmesini dilerdi ama maalesef o Lucy Rothschild'i seçmişti.

Lucy'nin mutfağına en son girdiğinde ondan bir tokat yemiş ve evden kovulmuştu. Onu suçlamıyordu. Onun evine bir daha adım atamayacağını düşünürken işte buradaydı. Çok kısa bir süre sonra hem de. Fakat bu durum eskisinden farklıydı.

“Bu mektupların kimin tarafından yazıldığına dair bir fikriniz olmadığınıza emin misiniz?” diye sordu Kurt. Lucy’nin önündeki sandalyeye oturmuş, kucağındaki bilgisayara bir şeyler yazıyordu.

Lucy başını iki yana salladı. “Herkes olabilir.”

Quinn mavi-yeşil kravatını tutmuş bir şekilde mektupların tepesinde dikiliyordu. Nefessiz mektupları Microsoft Word programında yazmış olmalıydı. En azından kimin yazdığının anlaşılmasını umuyordu.

Başını kaldırmadan gözlerini Lucy’ye çevirdi. Bitkin görünüyordu ama üç gün önce gördüğü kadar güzeldi. Kot pantolonun üzerine pembe bir bluz giymişti. Eve ilk girdiğinde onun masmavi gözlerinde, geçmemiş bir kızgınlıkla beraber saklamaya çalıştığı müthiş bir korku görmüştü.

“Hayranlarınız arasında size karşı aşırı bir ilgi besleyen birileri var mı?”

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Evet, var. Ama bu aşırı ilgi *Yıldız Savaşları* hayranlığından fazla değil. Bu kadar delice değil.” Sarı saçlarını bir tokayla yukarıdan atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Bu haliyle çok küçük ve savunmasız duruyordu. Köprücük kemiğinde silik mor bir yara vardı. Görülmesi çok zordu ama Quinn fark etmişti. Belki de sebebi kendisi olduğu için hemen fark edebilmişti.

Quinn son üç gününü Robert Patterson’un arkadaşları, akrabaları, kredi kartlarını araştırmakla geçirmişti. Diğer kurbanlar gibi Robert de ağırlıklı olarak internet üzerinden buluşma ayarlıyordu. Quinn onun elektronik posta hesabındaki tüm kişilerin listesini çıkardı. Elindeki listede adı geçenleri çoğu şüpheliler listesinden sildikleri kadınlardı.

Quinn zamanının çoğunu soruşturmanın yöntemi üzerine yeniden düşünmekle geçirdi. Belki de Nefessiz kurbanlarıyla internet üzerinden tanışmıyordu. Diğer taraftan düşünceleri hep Lucy'ye kayıyordu. Nefessiz endişeli olduğu durumlarda farklı yöntemler uyguluyordu.

Kurt Lucy'yi arkadaşları, hayranları üzerinden sıkıştırırken Quinn'in tüm dikkati Lucy'nin pembe dudaklarındaydı. Seri bir katili bulmak için çalışıyordu. Çalışmasının bir parçası da kanıtlara herhangi bir leke sürülmemesi için şüphelerini, bulduklarını kimseyle paylaşmamaktı. Yasal olan buydu. Evet, Lucy yalan söylemişti, onu aldatmıştı, ona kötü konuşmuştu. Onu öpmüş, ona dokunmuştu ve bu süre zarfında her şeyi kurallarına göre yapmıştı. Sadece işini yapıyordu. En azından ona söylediği buydu.

Ne kötü ki iyi bir yalancı değildi.

“Arkadaşlarım asla böyle bir şey yapmaz,” dedi Lucy Kurt’a. Quinn'in gözleri dudaklarından tekrar köprücük kemiğindeki küçük ize takıldı. Herkese, kendisine bile sadece işini yaptığını söyleyebilirdi ama itiraf etmeliydi ki bu işten çok hoşlanmıştı. Onun gülüşünü, kahkahasını duymaktan çok hoşlanmıştı. Onu öpmekten, ona dokunmaktan, küçük inlemelerini duymaktan çok hoşlanmıştı. Aynadaki yansımasına bakmaktan, göğüslerine dokunmaktan, onu okşamaktan çok hoşlanmıştı. Masmavi gözlerindeki arzuyu görmekten, kısa nefes alışlarından çok hoşlanmıştı.

Onu yatağına götürmek için kucaklamıştı ama ancak koridora kadar gidebilmişti. Soluklanmak için durduğunu söylemişti kendisine ama asıl

sebepe bu değildi. Onu g zetlemeden, dinlemeden uzak tutmak için odasına g t rmemiŐti. Kimsenin onu çıplak görmesini istemiyordu. Kiskan  bir sevgili gibi onu sadece kendine istiyordu.

Göğüslerini öpmüş, bacaklarının arasından ona dokunmuştu. Hangisinden daha çok hoşlandığını bilmiyordu. Kendini birbirinin kıyafetlerine dokunan, sürtünen, onları parçalayan çocuklar gibi hissediyordu yine. Onun gelişini hissetmekten, bacaklarıyla sarılmıŐken yumuşacık eliyle pantolonunun üstünden kendisine dokunmasından çok hoşlanmıştı. Terlemişti ama hiçbir an işini aklından çıkarmamıŐtı. Bir an bile. Onu  p Ő , dokunuşu, kulağına adını fısıldayışı, arzuyla istemesi Lucy'yi Quinn'in gözünde kurbanlarını kelep eleyen bir katilden daha tehlikeli yapıyordu.

“Devekuşu Topluluğu hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu Kurt.

“Devekuşu Topluluğu mu? Hani Şu reng renk ve kocaman Şapkalar takıp yanlarından tüy dikenler mi?” Omzunu silkti. “ ok Şey bilmiyorum ama sanırım siz ellinizin  st ndesiniz ve onlar gibi hayatı, çarpıŐmayı seviyorsunuz.”

“Onların buluşmalarına konuşmacı olarak katıldınız mı?” Başını iki yana salladı. “Hayır. Neden konuŐayım ki? Ben gizemli kitaplar yazıyorum. Herhangi bir kız kardeŐlik görevim yok.”

Quinn olaydan sonra Boise'deki yirmi iki Devekuşu Topluluğu demek binasına gitmiŐ, üyelerin ad ve görev listesini almıştı. Aynı zamanda Gizemli Kadınlar'ın  ye ve görev dağılım listesini ve savcıdan gelecek toksikoloji raporunu da bekliyordu.

“Peki, Gizemli Kadınlar?” diye sordu Quinn.

Lucy yavaşça ona dönüp göz ucuyla Quinn’e baktı. Eğer Quinn onun kendisine karşı olan hislerinden en ufak bir şüphe duysaydı, onun mavi gözlerinden çıkan bu bakışlar tüm mahcubiyetini söylebilirdi.

Ağzını açtığı anda sesi çok yavandı. “Ne olmuş onlara?”

“Üzerinde çalıştığın kitabın konusunu biliyorlar.”

“Yani?”

“Nefessiz’in yaptıklarıyla birçok ortak özellik taşıyor mu?”

Lucy tamamen ona döndü. “Onlara katilin kurbanlarını boğarak öldürdüğünü söyledim evet, ama bu sadece bir tesadüf. Birinin nefesini kesmek istiyorsanız bunun için birçok yöntem var.” Poşetlere konmuş kanıtları gösterdi. “Bu kişi kurbanlarını nasıl öldürdüğünü anlatmıyor.”

“Fakat biz nasıl öldürdüğünü biliyoruz.” Olabildiğince ona doğru eğilmiş, bakışları Lucy’nin bakışlarına kilitlenmişti. Lucy’nin ondan hoşlanmadığı oldukça açıktı. Onu suçlayamazdı. Zaten bunun bir önemi yoktu. Yapacak bir işi vardı. Bu sefer işi kitabına göre yapacaktı. “Katil kurbanlarını yatağa bağlıyor ve başlarına bir kuru temizleme poşeti geçiriyor. Tanıdık geliyor mu?”

Lucy’nin beti benzi atmıştı. Quinn bunu görmezden geldi. Onu umduğundan çok daha fazla korkutuyordu. Tam bir pislik gibi davranıyordu.

Lucy ona uzun süre baktı. Sonra sanki bir seçeneği varmış gibi, “Ben bu işe karışmak istemiyorum. Çok rahatsız edici,” dedi.

“Çok geç.” Elinde kıvırdığı kravatu bırakıp mektupları gösterdi. “Bu

işe seni o bulaştırdı. Seni korkutmak istemiyorum ama bu gerçekten çok ciddi. Ortada bir psikopat var ve işin dolayısıyla kendini sana yakın hissediyor. Bu yüzden sana ulaştı.”

“Bunun farkındayım ama mektupları alıp beni bu işin dışında tutmanız mümkün değil mi?”

Gerçekten bunu yapabilmeyi isterdi. Normalde seri katilin konuşmaya başlamasından ötürü çok mutlu olur ve kafasında bir sonraki aşamayı planlamaya başlardı ama bu sefer durum farklıydı.

“Bu şartlar altında seni bu soruşturmanın dışında tutmamız mümkün değil,” dedi Kurt. Onu rahatlatmak için Lucy’nin elini okşuyor, “iyi polis”i oynuyordu. “Ayrıca seninle yeniden irtibata geçecek. Seninle yeniden bağlantı kuracak. Üçüncü mektubu eldivenle açman çok zekice.”

Quinn zarfları Lucy’ye uzattı. “Bu posta mühürlerini tanıyor musun?” Lucy’nin cevap vermesini beklemeden konuşmasına devam etti: “Üç mektubu da her kurbanını öldürdükten dört gün sonra postalamış.”

“Yani bu, bugün yarın elime bir mektup daha geçeceği anlamına geliyor.”

“Kesinlikle. Bugün posta kutunu kontrol ettin mi?”

“Hayır.”

“Eğer anahtarı verirsen bir şey gelmiş mi diye kontrol edebiliriz.”

Başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. “Olmaz. Posta kutuma çok önemli iş mektupları geliyor. Ben giderim.”

“Az önce bu soruşturmanın dışında kalmak istediğini söyledin.” Ki bu mümkündü. Sadece bunu o bilmiyordu.

“Biliyorum. Fakat posta kutumun didik didik aramasına izin veremem.”

Lucy ile tartışmamak en iyisiydi. Alet çantasını alıp büyük kanıt çantasına attı ve fermuarı çekti. “Seninle geleyim.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Bu bir teklif değil Lucy.” Lucy tam ağzını açacaktı ki Quinn devam etti: “Ya da birini görevlendirir tüm posta kutunu boşalttırırım.”

“Ama biz bunu yapmak istemiyoruz,” diye açıklamaya çalıştı Kurt. Onu sakinleştirmeye uğraşıyordu.

Lucy mutfak masasına koyduğu çantasını aldı. Quinn onun pembe bluzunu, kot pantolonunu ve ayaklarını süzüyordu. Sandalet giymişti. Önden kırmızı ojeli parmakları görünüyordu. “Peki, ben süreceğim,” dedi ve hızlı adımlarla kapıya yöneldi.

“Belki de ben gitmeliyim,” dedi Kurt. “Daha sakin olur ve bizimle işbirliği içinde kalır. Çünkü senden pek hoşlanmıyor.”

Quinn onun arkasından baktı. “Bunun üstesinden gelecek,” dedi ve diğer dedektife döndü.

Kurt birkaç kanıt daha alıp not defterinin arasına koydu. “Sizin aranızda benim bilmediğim ne oldu?”

“Çok bir şey değil,” dedi Quinn. Yalandı. Quinn’in evinde koridorda olanları yalnızca ikisi biliyordu. Quinn’in aralarında geçeni anlatmaya hiç niyeti yoktu.

“Ona aranızda bir şey olmuş gibi bakıyorsun.”

“Hiç de öyle bakmıyorum.” Küçük alet çantasını çıkardı. Kurt’un bu

konu üzerinde daha fazla konuşmamasını umut ediyordu.

“Hayır, bakıyorsun. Öyle ki sanki sen açın tekisin ve atıştırma bir şeyler arıyorsun.” Kurt başını iki yana salladı. “Ne yazık. O sana evdeki şişman kedisini ezecekmişsin gibi bakıyor.”

Kurt pisliğin tekiydi. Ama Quinn’in durup onunla tartışacak vakti yoktu. “Laboratuara yollamadan önce elimizdekilerin bir fotokopisini almayı unutma. Ofiste görüşürüz.” Dışarı çıktı. Lucy gümüş rengi BMW’sini garajın önüne çıkarmıştı. Yürüdü, arabaya bindi. Koltuklar kırmızı deri döşemeydi. Lucy’de çok açık bir düşmanlık seziyordu.

“Güzel araba,” dedi emniyet kemerine uzanırken.

“Bunu seviyorum,” dedi. Arabayı birinci vitese taktı ve rahat bir şekilde yola çıktı.

Kemerini takarken Lucy’ye bakıyordu. “Posta kutun nerede?”

“Benimle gelmek zorunda değilsin.”

“Gün ışığım, bu konuda hatalısın.”

Arabayı aniden yolun ortasında durdurdu. “Sakın bana günışığım deme. Adım Lucy. Rothschild dersin daha iyi olur.” Devam etti.

Kıkırdadı. “Bu küslüğü daha ne kadar sürdüreceksin, Bayan Rothschild?”

“Küs değilim.” Vitesi üçe taktı. Normal hızın on kilometre kadar üstündeydi. On Beşinci Cadde’den aşağı indiler. Bir sincap ok gibi fırlayınca onu riske atmak yerine kaldırıma kırdı.

“Doğru.” Evet, ona yalan söylemişti ama başka çaresi yoktu. Tamam, işler istediğinden farklı bir noktaya gitmişti ama Lucy bundan

yakınmıyordu. Üstesinden gelmişti. Quinn ise gelememişti. Kim olsa sinirlenirdi. “Her zaman böyle harika bir şoför müydün Mario?”

“Beğenmiyorsan defol.” Işıklarda o kadar ani durdu ki Quinn neredeyse dışarı fırlayacaktı.

Quinn gülümsedi. Bu soruşturmayı onun işbirliğiyle çözmek çok daha kolay olacaktı. Bunu düşündü. Bir sürü suçluyu haklamıştı, Lucy’nin de üstesinden gelebilirdi. “Mektuplardan sonra beni aramakla en iyisini yaptın.”

“Böbürlenme.” Quinn’e bakmayı ısrarla reddediyor, yola bakmaya devam ediyordu. Bu Quinn için iyi bir şeydi. Çekinmeden istediği kadar Lucy’ye bakabiliyordu. Kurt haklıydı. Lucy atıştırmalık gibi gözüküyordu gözüne. “Seni aramadım. Aradığım yer beni sana yönlendirdi.”

“Önemli değil.” Dolgun yanaklarına, düzgün burnuna ve ağzına baktı. Onu ilk akşam gördüğünde harika bir ağzı olduğunu düşünmüştü. “Sonuç aynı. Bir süre daha hayatındayım.”

“Ne şanslıyım” Kırmızı ojeli tırnaklarını direksiyona koydu. “Sanırım gerçek adın Quinn.”

“Evet.” Bakışları çenesinden pürüzsüz, beyaz boynuna kaydı. Boynunu seviyordu. Harika kokuyordu, tadı daha da harikaydı.

“Gerçekten Millie diye biri var mı?”

“Evet.”

Tak, tak, tak. “Karın mı kız arkadaşın mı?”

“Köpeğim.”

Yavaşça başını Quinn'e çevirdi. Şaşı bakıyordu sanki. Kendini *Şeytan*'daki gibi hissediyordu. "Köpeğin mi? Bunca zaman ölmüş karın yüzünden üzülmeme neden oldun ve şimdi onun sadece bir köpek olduğunu mu söylüyorsun?"

"İşimi yapıyordum, Bayan Rothschild."

"İşin batsın."

"Kötü olabiliyor." Yeşil yandı. Lucy yola devam etti. "Peki, o fotoğraflardaki kızıl saçlı kadın kimdi?"

"Hangi fotoğraflar?"

"Şöminenin üzerindikiler."

"Ah, o mu? Anita. Teknik departmanda çalışıyor." Lucy'nin kafasında kurduğu şeyleri tahmin edebiliyordu. "Yani beni senin gerçekten ölmüş bir karın olduğuna inandırmak içindi bütün o fotoğraflar."

"Onun gibi bir şey." İzleme ve dinleme cihazlarını tahmin etmemesi için dua ediyordu. "Dinle, senden çok özür dilerim. Seni bu işe bulaştırdığım için ve sana yalan söylemek zorunda kaldığım için çok özür dilerim."

Alay eder bir ses tonuyla, "Benim kadar değil," dedi. "Diğerleri bu zorluğa dayanamadı."

Lucy başını ona çevirdi. "Diğerleri mi? Benimle çıkarken bir de başkaları mı vardı? Bana demiştin ki... Pislilik." Belki de bunu kendine saklamalıydı. "Yoldan gözünü ayırma."

Kaşlarını çatıp tekrar önüne döndü. "O diğerleri kaç kişiydi?"

"Seninle çıkarken mi? Sadece iki kişi."

Postaneye geldiklerinde yavaşladı. Park edecek bir yer buldu. **Sadece iki.** Bunu öyle bir söylemişti ki sanki bu durumda hiçbir anormallik yoktu. Sanki bu olanlar onu yeterince acıtmamış, yüreğini ezmemiş gibi. Daha fazla ezilmek istemiyordu.

“Geçen ay ise,” diye devam etti. Bir yandan kemerini çözüyordu. “On beş on altı kişi olmuştu.”

Lucy kapıyı açıp arabadan çıktı. On beş on altı mı? Dayanamıyordu ama bununla beraber o “diğerleri”yle ne kadar ileri gittiklerini de merak ediyordu. Onu öptüğü gibi diğerlerini de öpmüş müydü? Onları duvara yaslayıp her yerini okşamış mıydı?

Merdivenleri çıkarken Quinn de kanıt toplama aletlerini hazırlıyordu. “Çok yorucuydu,” dedi. Utanmadan bir centilmen gibi ona kapıyı açıyordu.

“Tabii, tahmin ederim.” Centilmen falan değildi. “Zavallı adam. On beş on altı kadınla devamlı içtin, yemek yedin. Hepimize de yalan söyledin.”

“Bazılarıyla sadece kahve içtim ve bir daha görmedim.” Öptüğü kadınlar da istediğini tam olarak alamadıklarıydı. Kendisi gibi olanlar. Bütün bu olanlardan sonra kahretsin ki yüzünü bile görmediği bu kadınlardan onu çok fazla kıskanmıştı. Bunu ölse bile sesli olarak itiraf söyleyemezdi.

Eski posta binasına girdiler. Kutuların yanından geçerek masanın önünde durdular. Lucy çantasını masanın üzerine koydu. Onu öptüğü, ona dokunduğu gibi daha kaç kişiyi öpüp okşadığını soramazdı. Bu onu

öldürürdü. “Ama bu on beş on altı kişi içerisinde seri katil olarak en uygun gördüğün kişi bendim.” Çantasından cüzdanını çıkardı. “Çok parlak bir çalışma.” Pirinç muşta, şok kalemi, elini daha dibe batırıyordu. Düşüncelerini diğer kadınlardan alamıyordu. Çok kızgındı. “Sende ters giden bir şeyler olduğunu biliyordum ama umursadım mı? Yok, umursamadım. Sohbet odalarına girişlerine sürekli bahaneler uydurdum. Gönderdiğin o dokunaklı maillerine başka anlamlar yükledim.” Her zaman çantanın en dip yerine saklanmayı başaran anahtarlarını buldu. “Ateş kıvılcımları çok saçmaydı. Ama yine dedim kendi kendime, bir ipucu Lucy, bir ipucu.” Başını kaldırdı. Quinn birkaç adım geri gitti. “Ne yapıyorsun sen?”

“Elinde ne var senin?” diye sordu Quinn. Öyle bir bakıyordu ki sanki elinde kobra vardı.

“Anahtar. Başka ne olacak?” Quinn’in bakışları elindeki şok kalemine dikilmişti. Baştan çıkarıcıydı. Lucy gülümsedi. “Seni saldıracığımdan mı korkuyorsun?”

“Hayır. O kadar yakın değilsin.”

“Hı-hı.” Ehlidekileri Quinn’in eline bırakırken dişleriyle şok sesi yaptı.

“Çok komik. Numaran ne?”

Söyledi. Sonra her şeyi çantasına geri koymuş mu diye kontrol etti.

“O maillerden tek şikâyet eden kadın sensin.” Topukları üzerinde geri sallandı. “Diğerleri onlardan hoşlanmıştı.”

“Diğer kadınlar kibar olmak istemişler. İnan bana yazdıkların hayatımda okuduğum en zırva şeylerdi. Hem de çok abartılıydı.”

Quinn kıkırdadı. Omzunun üzerinden Lucy'ye baktı. "Kurt o mailleri yazdığında aynı şeyi ben de söylemiştim. Ama ben bile tüm o zirvalıklarının abartılı olduğunu söylememiştim."

Gönderdiği maillerini bile kendisi yazmamıştı. Halbuki Lucy ona bir bahane uydurmak, durumunu haklı göstermek, onu kırmamak için ne çok çaba göstermişti. Anlıyordu. Quinn posta kutusuna ilerlerken o da kalçasını masaya dayamış onu izliyordu. Nedenini bilmiyordu ama Quinn'in kutuyu açmasını beklerken boynu, bacakları titriyordu. Bir yanı onu durdurmak istiyordu. Açmasın, kutunun içindekileri görmesin istiyordu. Bir katilin yaptığı iş için takdir dolu sözler söylemesi hastalıklı bir şeydi. Hiçbir suçu olmadığını bilse de bu durumdan kendisini sorumlu hissediyordu. Bir kadın katil üzerine yazdığı bu roman artık kurgu olmaktan çıkmıştı. Gerçek ile kurgu arasındaki ayrım bulanıklaşmış ve şimdi her şey hakikate dönüşmüştü. İşini hep sevmişti ama şimdi oturup bir şeyler yazmak korkunç geliyordu. Yazmama düşüncesi ise içine farklı korkular sokuyordu. Lucy sadece sevdiği için yazmıyordu. Yazıyordu çünkü geçimini yazarlıktan sağlıyordu. Aksi takdirde "fast food" endüstrisine kalifiye eleman olurdu.

Üç saat içinde tüm hayatı değişmişti. Hisleri altüst olmuş, beyni olanların ağırlığıyla uyuşmuştu. Hepsinden öte yolunu şaşırmış biri gibi hissediyordu kendini. Quinn'in kasaya anahtarı sokuşunu izliyordu. Elleri titriyor, parmakları üşüyordu. Bakmak istemiyordu ama başını başka tarafa da çeviremiyordu. Küçük kapı yavaşça açıldı. O anda Lucy göğsünü biri eziyormuş gibi hissetti.

Kutu boştu. Gereksiz posta bile yoktu. Lucy derin bir oh çekti. Buna her gün katlanamazdı ama başa çare de göremiyordu. Belki o hasta ruhlu kadından aldığı son mektuptu. Belki hayatı yeniden eskisi gibi olabilirdi.

Quinn posta kutusunu kilitledi ve uzun bacaklarıyla Lucy'nin yanına geldi. Onu görünce hafif kaşlarını çattı. Anahtarı uzatırken, “Bayılacak mısın?” dedi.

Elini Lucy'ye dokunacakmış gibi uzatmıştı Lucy hemen geri çekildi. “Ben iyiyim.”

Eli yana düştü ama kaşları hâlâ endişeyle çatık haldeydi.

“Yarın tekrar kontrol edeceğiz.”

Hiçbir şey söylemeden anahtarı alıp çantasına attı. **Yarın**. Onu yarın tekrar görmek istemiyordu. Aynı zamanda kalbi sıkışmış bir halde kutunun açılmasını beklemek de istemiyordu.

Beraberce postaneden çıktılar. Merdivenlerden inerken birbirlerinden uzak duruyorlardı. Lucy aralarında kilometrelerce mesafe varmış gibi yalnız hissediyordu kendini.

Yolda hiç konuşmadılar. Bir önceki hafta sadece seri bir katil olduğunu düşündüğü için onunla çıkan bir adama âşık olmuştu. Hepsi bu kadar da değildi. Katil onunla iletişime geçmişti. Ve Lucy'nin her yazdığı onun işlediği cinayetlere birebir uyuyordu. Polis onun katili tanıyabileceğini ya da en azından katille karşılaşmış olabileceğini düşünüyordu. Haklıydılar. Her zaman kendisini çok güçlü biri olarak görürdü ama bu son birkaç saat içinde olanlar, mektuplar, her an ka-fasının içinde dolanması, katilin imzası, yazdıkları, tüm bunlar onun

dayanma gücünü zorluyordu. Çıldırıktan korkuyordu ve aklını yitirmeden önce tutunacak bir şeyler bulmak için dua ediyordu. Birinin onu sımsıkı tutup güvende olduğunu hissettirmesine ihtiyacı vardı. Yalan olsa da her şeyin düzeleceğine dair sözler duymaya ihtiyacı vardı.

Ama kimse yoktu. Özellikle de Quinn. Ona güvende olduğunu hissettirecek, aynı zamanda sebep olduğu boşluğu dolduracak son kişi de oydu.

Lucy arabayı garaja soktu. Eve giderken Quinn de onu takip etti. “Yarın tekrar bakacağız,” dedi çantasına uzanırken.

Postaneye tekrar gitmek istemiyordu. Ortalıkta durup olanları seyretmek, ne olacak diye beklemek istemiyordu. Mutfağa yürüdü. Camdan Bayan Riley’in yapma lalelerine baktı. Bazıları maviydi. Mavi lale gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Ama neredeyse aklını tamamen kaybettiğini hissederken bir başkasına “gerçeğin” ne olduğunu sorması garip değil miydi? “Şimdi ne olacak?” diye sordu. Gerçi bundan sonraki aşama için iyi tahminler yürütecek kadar kitap yazmıştı. Polis onu seri katille aralarındaki bir bağ olarak görüyordu. İşlerin tam ortasındaydı. Bundan kaçamazdı.

“Mektuplar parmak izleri ve DNA için kriminal laboratuvarına gönderildi. Kurt ve ben ipucunu yakalamak için mektupta yazarları kelimesi kelimesine inceleyeceğiz. Bence mektuplar onu bulmamıza yardım edecek.” Lucy ona bakmadan kendisine doğru geldiğini hissetti.

“Ev ve cep numaram hâlâ duruyor mu?”

“Bir yerlerde vardır. Muhtemelen.”

“Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni arayacak mısın?”

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ben iyiyim.”

“İyi gözükmüyorsun.”

“Teşekkürler.” Yapmacık bir kahkaha attı. Sonra tezgâha dayadığı bembeyaz ellerine baktı.

“Ben sadece çok sarsılmış gözüküyorsun demek istedim. Bu mektuplar başka herhangi birine de gelebilirdi.”

“Gerçekten onun tekrar yazacağını düşünüyor musun?” Tek cevap istiyordu: Hayır.

“Evet. Bu yüzden anahtarını bana vermen daha iyi olur.

“Posta kutuna ben bakarım. O mektupları görmek zorunda değilsin. Bunu bir düşün.”

Lucy her zaman kendini çok cesur, çok zeki biri olarak düşünmüştü. Şimdi ise ne olduğunu bilemiyordu. Bildiği tek şey yalnız başına devam edemeyeceğiydi.

“Tamam.” Çantası hâlâ omzundaydı. Elini içine daldırdı ve posta kutusunun anahtarını buldu. Anahtarı halkasından çıkardı ve Quinn’e döndü. “Bana bir iyilik yapar mısın? Düzenli olarak postalarımı bana getirir misin?”

“Tabii.”

Anahtarı onun avucuna koyduğunda Quinn Lucy’nin parmaklarını içine alarak elini kapattı. Elleri sıcacıktı. Başını kaldırıp Quinn’e baktı. Quinn’in bakışları Lucy’nin alnında, yanaklarında gezindi ve ağzında durdu. Quinn ona önceden nasıl bakıyorsa yine öyle bakıyordu. O arzuyu

gözlerinde gördüğünde yazıldığını düşündü.

Daha fazla bakmadan, kendini bu yanılgıya kaptırmadan elini çekti. “Sence benim yaşadığım yeri biliyor mu?”

Bakışları yukarı çıktı. Kahverengi gözleri gözlerinin içine bakıyordu. “Numaran listede yok. İnternette de yeterli bilgi yok. Mektupları da evine göndermek yerine posta kutuna yollamış. Bence bilmiyordur.” Anahtarı ceketinin üst cebine koydu. “Ama bunu şansa bırakmayacağım.”

Onu umursuyor gibiydi. Ellerini göğsünde kovuşturdu ve parmak arası sandaletlerine baktı. Lucy de işini şansa bırakma taraftarı değildi. Quinn’in kendisini neden umursadığını biliyordu. Şu an soruşturmasında önemli bir pozisyondaydı.

“Bu bölgedeki polis devriyelerini artıracacağız. Ben de elimden geldiği kadar seni kontrol edeceğim. Güvenlik sistemi kurabiliriz. Şu an çalışmayan güvenlikçi polisler tanıyorum. Eğer istersen seninle kalabilirler.”

Başını iki yana salladı. Gözleri sandaletlerinden onun mokasen ayakkabılarına kaydı. Çevrede hem ailesinden hem de arkadaşlarından bir sürü insan vardı. Evde tanımadığı adamların olmasını istemiyordu.

Quinn parmak uçlarıyla Lucy’nin çenesine hafifçe dokundu ve başını yukarı kaldırdı. Sıcak dokunuşu Lucy’nin ta içine değiyordu. Kendisiyle yine mücadele ediyordu. Quinn’e dayanmamak, hızlıca çöküntüye uğrayan hayatında ona tutunmamak için gayret sarf ediyordu.

“Bana ne istediğini söyle.”

Aslında bir sürü şey. Ama hiçbirini Quinn veremezdi. Bir tek şey

dışında. “Güvenlik alarmı iyi olabilir.”

“Çıkar çıkmaz halledeceğim. Ancak yarın yaparlar.” Elini yana indirdi. “Bugün ne olacak?”

“Annemin yanına giderim. Yarın yanımda kalması için bir arkadaşımı ararım.”

“Şu yazarlardan birini mi?”

“Evet.” Hatırlamıştı. Birkaç gün önce bu söylediği bir şey ifade edebilirdi. Ama şimdi her şey farklıydı.

“Onu yakalayacağız, Lucy. Söz veriyorum. Ama o zamana kadar elinden geldiğince yalnız kalmamaya özen göster.”

Ona bütün bunların ne zaman sona ereceğini sormak istedi. Fakat onun da buna cevap veremeyeceğini biliyordu.

“Şok kalemini ve biber gazını yanında tut.” Dudağının kenarı hafif kalktı. Belli belirsiz gülümsedi.

Annesinin evinde eski yatağında yatarken neden sonra düşünmeye başladı. Quinn biber gazı taşıdığını nereden biliyordu?

ON İKİNCİ BÖLÜM

İŞ DİŞİRİCİ:
GÜÇLÜ, KASLI BİR ERKEK ARIYOR...

“Aman Tanrım!”

“Lucy, şuna bir bak!”

“Ne oldu?” Lucy buzlu çay sürahisini yerine bırakıp arka kapıya ilerledi. Parmak uçlarına basarak arkadaşlarının arkasından geçti. Hepsi eve doluşmuş evinin arka bahçesindeki elektrikçileri izliyorlardı.

“Hiçbir erkek Carhartts’i bu kadar güzel taşıyamaz,” dedi Maddie. Bardak suratına yapışmıştı.

Sözü edilen adam eğilmiş, kamyonetin arkasından bir şeyler çekiyordu. Carhartt iş pantolonu kalçalarının şeklini almıştı. Adı Randy’ydi. Güvenlik tesisatı için bu sabah Quinn göndermişti onu.

“Çok özel kas hareketleri yapıyor olmalı,” dedi Adele. “Çömelse,” dedi Clare. “Umarım iyice eğilir.”

Maddie başını salladı. “Evet, belki de yere para atıp eğilmesini sağlayabiliriz.”

Lucy parmak uçlarının üzerine çıktı. “Hepiniz sapıksınız.” O anda üçü birden dönüp ona baktı. Sanki alnında boynuz çıkmış gibi bakıyorlardı. Lucy ellerini yukarı kaldırdı ve geri çekildi. “Bir şey demedim. Sadece çok genç.”

“Ve?”

Aman Tanrım. Quinn gibi konuşmaya başlamıştı. “Bilmiyorum.” Avucunun içiyle yanağına dokundu ve başını iki yana salladı. “Sanırım aklımı kaçıyorum.” Dönüp mutfığa yürüdü. Bütün olanlara rağmen Quinn’in arkasından bakmayı tercih ederdi. Evet, aklını yitiriyordu. Kesin.

Endişeyle arkadaşları da onu takip ettiler. “Üzerinde çok baskı var,” dedi Clare. Mutfak dolabına uzanıp dört tane bardak çıkardı. “Ve bizim çalışanı seyretnmek yerine sana yardımcı olmamız lazım.”

Adele buz parçalarını bardaklara bölüştürdü. Dört arkadaş masaya, çay sürahisinin etrafına oturup Lucy’nin konuşmaya başladılar. Gece annesinde kalmıştı ve bu kâbus bitene kadar da tekrar onda kalacak gibi gözükiyordu. Fakat ne zaman annesinin yanında kalsa kendini çocuk gibi hissediyordu. Bu yüzden orada kalmak istemiyordu.

“Korkmaktan nefret ediyorum.” Çayından bir yudum aldı. “Her zaman kendimi çok güçlü bir kadın olarak görürdüm. Her koşulda başının çaresine bakabilen biri olarak.” Bardağını masaya bıraktı. “Batan bir gemide ya da köpekbalığı saldırısı karşısında bile korkmayan biri gibi.

Ama bu psikopat kadın beni korkutuyor.” Başını iki yana salladı. Sanki azından çıkanlarla bir kez daha sarsılmıştı. “Tehdit altında değilim. Bu kadın erkekleri öldürüyor, gizem romancılarını değil.”

“Henüz,” dedi Maddie. Bardağını masaya koydu ve dirseklerini dayadı. “Seri bir katil seninle bağlantıya geçti. Çok dikkatli olmalısın.” Maddie ne konuştuğunu biliyordu. Uzun zaman seri katillerle röportajlar yapmıştı.

“Bunu çok fazla ciddiye alıyorum, iyice paranoyak birine mi dönüşüyorum, bilmiyorum.”

“Hiçbir şey paranoyakça bir kuruntu değil,” dedi Adele parmağıyla buzları karıştırırken. “Bazen tuhaf şeyler olabiliyor.”

“Dwayne yakın zamanda bir şeyler bıraktı mı?” diye sordu Clare.

“Bir çorap ve ‘tavşanlar seni seviyor’ yazılı fincanımı.”

“Bir garip iş daha.”

“Ürpertici.”

“Gerçekten o fincandan var mıydı sende?”

Sürahideki çay bitmişti. Dört arkadaş aralarında konuşup, bu olay sonlanana kadar Lucy’yi dönüşümlü olarak evlerine almaya karar verdiler. Ya da isterse aynı şekilde dönüşümlü olarak Lucy’nin yanında da kalabilirlerdi. Bunu dayatmak istemiyorlardı ama bilmesi gerekiyordu.

Lucy ise bir an önce Nefessiz’in bulunmasını umut ediyordu.

Adele sürahiyi kapıp masadan kalktı. “İlk gitmeye gönüllüyüm,” dedi ve lavaboya yürüdü. Arka kapıyı geçer geçmez gözü dışarıya takıldı. Ayakları olduğu yerde duruverdi. Birkaç adım geri çekildi. “Çüş!”

“Randy ne yapıyor?” diye sordu Lucy.

“Randy değil. Oyun oynamaya yeni birisi gelmiş.” Clare de kalkıp Adele’nin yanına geldi. “Göz kamaştırıcı yakışıklı bir adam.”

Lucy ve Maddie de kalkıp arkadaşlarına katıldılar. “Bu bir polis,” dedi Maddie. “Şişkinliğinden belli.”

“Şişkinliğini görebiliyor musun? Hem de bu kadar uzaktan? Gerçekten iyisin.”

“Silahının şişkinliği. Tabancası süet ceketinin altından belli oluyor.”

Lucy’nin Quinn’in tabanca ya da başka şişkinliğini fark etmesi için bakışlarını aşağıya indirmesine ihtiyacı yoktu. Randy ile konuşurken bir yandan da Lucy’nin evinin saçaklarını gösteriyordu. Çikolata rengi bir takım giymiş, içine de bej rengi bir gömlek uydurmuştu. Saçları rüzgârdan karışıyordu. Gözünde yine güneş gözlükleri vardı. “O Quinn.”
“Sertaşkadamı?”

“Evet.”

“Vay canına!” dedi Clare. “Yani pislik.”

Quinn ellerini indirdi ve kapıya doğru ilerledi. Kapıyı iki sefer çaldı ve Lucy’den bir cevap beklemeden açtı. Karşısında onu izleyen dört kadın gördü. Güneş gözlüklerini çıkardı. “A, merhaba.” Lucy arkadaşlarının eridiğini duyabiliyordu. Ya da kendisi eriyordu. Gözlüklerini üst cebine koydu. “Siz Lucy’nin yazar arkadaşları olmalısınız. Çalışma odasında fotoğraflarınızı görmüştüm.”

Lucy Quinn’e yüz vermeden arkadaşlarıyla tanıştırdı. Ta ki Quinn’in gözleri onun gözlerini yakalayana kadar.

“Nasıl gidiyor günüşiği?”

Günüşiği mi? Böyle hitap etmemesi için onu uyarmıştı. “İyi.”

“Postalarını getirdim.” Elini ceketinin cebine sokup bir restoran ilanı çıkardı.

“Bu mu?”

“Evet.” Başını yana eğdi ve gözlerinin içine bakarak, “Seninle konuşmam lazım,” dedi.

Yalnız demek istiyordu. Lucy arka bahçeye yürüdü, o da Lucy’yi takip etti. Yaşlı bir meşe ağacının gölgesinde konuşmaya başladılar. “Nefessiz’in mektuplarında parmak izi yok.” Yüzü hafiften gölgelenmişti. “Zarf ve mektuplar DNA analizi için laboratuara gönderildi ama birkaç günden önce bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Tabii şanslıysak.”

Hayal kırıklığı. Polis hiç de kitaplarında ya da televizyonda olduğu gibi çalışmıyordu. Hiç iyi ve düzenli değillerdi.

“Gerçekten nasılsın?”

Korku dolu. Kalası karışık. Şokta. “Gerçekten iyiyim. Arkadaşlarım dönüşümlü olarak bana bakıcılık yapacak.”

Quinn yüzüne bakarken gözleri yine ağzına takılı kaldı. Rüzgâr Lucy’nin saçlarını dudaklarına çarpıyordu. Quinn elini onları kulağının arkasına almak ister gibi kaldırdı. Lucy sırtını pürüzlü ağaç gövdesine dayadı ve onun dokunuşunu bekledi.

Kaşlarında bir hoşnutsuzluk belirdi aniden ve Quinn geri çekildi. “Bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara,” dedi. Döndü ve yürüdü gitti.

Takip eden üç gün boyunca Quinn söz verdiği gibi Lucy'nin postalarını getirdi. Ama hepsi gereksiz postalardı. Diğer yandan işler Lucy için hiç de iyi gitmiyordu. Her gün bir öncekinden daha gergin, sınıra daha yakın duruyordu. Lucy bunu saklamaya çalışsa da Quinn olanlar sebebiyle büyük bir stres yaşadığının farkındaydı. Bunu gözlerinden okuyabiliyor ve bu iş bitmeden dağılacağından korkuyordu. Buna rağmen beklemekten, izlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Aynı zamanda Lucy onun hakkındaki hislerine açıklık getirmişti. Quinn'in ona uzanmaya çalıştığı zamanlar kendisini hemen geri çekmişti. Sanki onun dokunmasına dayanamıyordu.

Arka bahçede kendisi çekip ağaca yaslandığı gün her şeyi anlamıştı. Elini kendine saklamalıydı. Postalarını da Kurt'a vermeliydi. Evet, kesinlikle yapması gereken buydu ama yapmayacaktı. Lucy her gün onun yüzünü görmek istemiyor olabilirdi ama o görmek istiyordu. Nedenini kendisine bile açıklayamıyordu. Bu arzu ya da şehvet değildi, bundan fazlası vardı. Onunla yakınlaşmak istiyordu ama bu seksle alakalı. Onunla ilgili her şeye yakın olmak istiyordu. Hayatının kariyeri ve köpeğiyle son bulacağını düşünüyordu. Bu düşüncelerin bir sonu yoktu. Hiçbir şey de kazandırmıyordu ama bunu her düşündüğünde göğsü acıyordu.

Çavuş Mitchell ve diğer dedektifler Nefessiz'i konuşturmak için

Lucy'yi kullanmak konusunda üzerine tartışıyordlardı. Videoya kaydetme fikri ortaya atılmıştı. Quinn bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Yine de önceki gün önce Lucy'ye önemsiz postalarını götürmeye gittiğinde bu fikri ona anlatmıştı. Kesin bir dille reddetmesi onu rahatlatmıştı.

Şu an Lucy için gerçekten yapabileceği tek şey katili yakalamaktı. Cumartesi akşamıydı. Saat dokuzu geçiyordu. Çalışmak için ofise geldi.

Kurt ile beraber Devekuşu Topluluğu'nun yöneticilerinin yarısıyla görüşmüşlerdi. Geriye demek başkanlarından sadece beş üye ve görev listesi kalmıştı. Şanssızlık, verilen bilgiler bazı üyelerle eşleşmemişti. Bu yüzden onlara telefon açıp yeniden görüşme talep etmesi gerekiyordu. Beklerken elindeki listede yazan isimleri Gizemli Kadınlar'ın üyeleriyle karşılaştırdı. Devekuşu'ndakilerden hiçbirisi Gizemli Kadınlar'a üye değildi. Ama derneğin bazı şubeleri toplantılarını onların kitapçılarında düzenlemişlerdi. İçinden bir ses Nefessiz'in bu toplantı listelerinden birinde olduğunu söylüyordu. Quinn sandalyesini daha da yaklaştıırıp masaya eğildi. Masanın üzerindeki kâğıt yığının içinden Gizemli Kadınlar'ın toplantı katılım listelerinin bulunduğu kâğıdı çıkardı. Otuz beş adı dikkatlice okudu. Buradaydı, hissediyordu.

Son laboratuvar sonuçlarını eline aldı ve tekrar okudu. Çok da iyi haberler yoktu. Sadece Robert Patterson'un kamyonunun deri koltuğundan alınan parmak izleri vardı. Başka ciddi kanıt yoktu. Sol koltuğun arka kısmında bir avuç içi ve dört parmak izi vardı. Bu şekilde kurban sıkıca kavranmış olmalıydı. Parmak izleri Patterson'un ne ailesine ne de arkadaşlarına uyuyordu. Kurbanı da ait değildi. Arabadan çıkan

parmak izleri oteldekilerle eşleşmemiştir. Bu Quinn'i şaşırtmamıştır. Lanet olasınca oda bir sürü DNA izleriyle kaynıyordu ama bir şey çıkmayacağından emindi.

Dört parmağın her türlü kavis, damar, büküm yer analizlerinin olduğu kopyayı inceledi. Veriler parmak izlerinin kayıtlı olduğu sisteme girildi ama buradan da bir şey çıkmadı. Yazar listesindeydi sanki. Quinn parmağını onun adının üzerinde gezdirdiğini hissediyordu.

Cep telefonu çalınca düşüncelerinden koptu. Telefonu belindeki kılıftan çıkardı, arayan numaraya bakmadan otomatik bir sesle cevap verdi.

“Dedektif McIntyre.”

“Quinn. Burada.”

Quinn sandalyesinden zıplayıp elindekileri masaya attı. “Lucy?”

“Evet.” Durdu. Yutkunmaya çalışıyor gibiydi. “Burada.”

“Ne orada?”

“Mektup. Evime gelmiş. Nerede yaşadığını biliyor.”

Kahretsin. “Açtın mı?” Masanın üzerindeki kâğıtları not defterinin arasına sıkıştırdı.

“Hayır.” Boğazına bir hıçkırık takılmıştı.

“Yalnız değilsin, değil mi?”

“Değilim. Gece Adele bende kaldı ama şimdi çıkmak zorunda. Tek başıma da durabilirim diye düşünmüştüm. Gün aydınlandı. Ben sanmıştım ki...”

“Camlar ve kapılar kilitli mi?” Not defterini, bilgisayarını kapıldığı gibi

kapıya koştu.

“Evet.”

“Tamam, ben yoldayım.” Dış kapıya çıktı. Hemen sivil aracına bindi.

“On dakikaya oradayım.”

“Arabayla yirmi dakikalık yol orası.”

Koltuğa, pembe gül demetinin yanına eşyalarını attı. “Benim için değil.” Muhtemelen Lucy için de değildi.

Quinn Çavuş Mitchell ile Kurt’u aradı. İkisi de cevap vermiyordu. Mesaj bırakmak yerine eline daha fazla bilgi geçer geçmez tekrar aramaya karar verdi. Nefessiz mektubu Lucy’nin evine göndermişti. Her şey değişmişti.

On beş dakikada eve geldi. Arabayı kaldırıma park etti. Alet çantasını hızlıca bagajdan aldı. Bir elinde çanta, diğer elinde de bilgisayarını eve koştu. Kapı hemen açıldı. Lucy perdeleri kapalı karanlık evin girişinde duruyordu. Güneşten karanlığa girince gözleri kamaştı. Yalnız Lucy’nin beyaz pijamalarını ve kırmızı dudaklarını görebiliyordu. Elini ağzına götürmüş hıçkırıklarını tutmaya çalışıyordu. Sonunda Quinn’in kollarındaydı, Tam olarak ne olduğunu anlamamıştı. Bir an girişte durmuş onun kendisini içeri almasını bekliyordu. Sonra bir bakmıştı ki içeride arkasından kapı kapanmıştı ve çantası da ayaklarının dibindeydi.

Lucy yüzünü onun boynuna gömmüştü. “Bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm,” diye ağlıyordu. Elleri polo tişörtünün önünü sıkı sıkı tutuyordu.

“şşşş... Her şey yolunda.” Bir eliyle onun sırtını sıvazlıyordu. “Ben

buradayım. Bunu halledeceğim.” Başını yavaşça öptü, elini omurgasını okşayarak omzuna getirdi. “Endişelenme. Her şeyi halledeceğim.” Yumuşak pijama kumaşının altında onun sutyenini hissetmiyordu. Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyordu.

“Her zaman her işin üstesinden gelebileceğimi düşünürdüm.” Başını iki yana salladı. Tişörtünü daha da sıktı. Sanki Quinn’in bedenine saklanmak istiyordu. “Her zaman tsunamiden veya ayıdan hızlı koşup saldırıdan kurtulan insanlar gibi korkusuz olduğumu düşünürdüm. Hep kendimi zeki sanırdım. Gemi batsa bile ben cankurtaran sandalına atlayıp kurtulurum. Fakat şimdi çok korkuyorum ve sağlıklı düşünemiyorum.”

Lucy’nin saçlarının arasından gülümsedi. “Tatlım, kimse ayıdan hızlı koşamaz.”

“Biliyorum ama her zaman bunu yapmak zorunda olduğumu, yapabildiğimi düşünürdüm. Hep en zeki, en güçlü olduğumu düşünürdüm. Bu olanlar bana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdi. Ne cesurum, ne güçlüyüm, ne de kendimi kontrol edebiliyorum.”

Quinn’in gözleri sehpanın üzerinde duran beyaz zarfa ilişti. Bu zarfla uğraşacak çok zamanı olacaktı. “Sana yardım edeceğim.”

“Nasıl?”

Evet, nasıl? Lucy’nin yüzünü görebilmek için biraz geri çekildi. Gözlerinin altında siyah şişlikler vardı. Çok bitkin gözüküyordu. “En son ne zaman bir şeyler yedin?”

“Dün akşam. Adele burada kaldı. Dışarıdan bir şeyler söyledik.”

Başparmağıyla Lucy’nin yanağındaki yaşı sildi. “Gerçek bir yemekten

bahsediyorum.”

Düşünürken aim kırıştı. Quinn onu alnından öpmemek için kendini zor tutuyordu. “Pişirilmiş bir şeyler mi?”

“Evet.”

“Çarşamba günü. Maddie lazanya yapmıştı ama ben pek aç değildim.”

“Kendini hasta edeceksin.” Bilgisayarını ve dosyalarını masanın üzerine bıraktı. Onun elinden tutup mutfığa götürdü. Işığı yaktı. Elini ondan yavaşça çekip ve buzdolabını açıp yiyecek bir şeyler bakındı. Ot ve çiçek karışımına benzer bir tavuk salatası gördü. Bir de yarım şişe süt, biraz sosis ve bir kalıp da kaşar peyniri vardı. “Pek bir şey yok.”

“Dün gece dışında evde çok durmuyordum zaten. Birkaç saat evde çalışmaya çalışıyor, bana postalarımı getirmeni bekliyordum, o.”

Buzdolabını kapadı. Şansını mutfak dolaplarında denedi. “Arkadaşların seni bugün yalnız bırakmamalı.”

“Adele bir yazar ve çok meşgul. Arkadaşlarım son teslim tarihi yüzünden şu sıra çok meşguller. Yedi yirmi dört benimle olamazlar.”

Et suyu ve sebze konserveleri, zeytinler, makarnalar ve peynir. “Beni aramalıydın.” Makarna ve peyniri çıkardı, Lucy’ye döndü.

Omzunu silkti ama cevap vermedi. İhtiyacı olmamasını umuyordu. Gerçi ikisi de Lucy’nin neden onu aramadığını biliyordu. “Yemek mi pişireceksin?”

“Tabii. Hasta olup da okula gidemediğim zamanlar annemin bana yaptığından yapacağım. Kap kaçığın nerede?” Yürüdükçe terliklerinden yumuşak sesler çıkıyordu. Mutfak dolabına yürüdü. Tencerelerin olduğu

dolabın önünde eğildi. Quinn'in bakışları ona takılmıştı. Şimdi onu sıkıca kavrasa ve her yerini öpse ne yapardı acaba?

“Sanırım bu işini görür.” Ona bir tencere uzatıyordu. Quinn'e yaklaştı. Quinn'in gözleri onun dudaklarından göğsüne kaydı. Şükürler olsun ki akıl okuyamıyordu ya da ona tesisatçı olmadığını söylediği günkü gibi yüzüne bir tokat indirmemişti.

Quinn tencereyi alıp musluğun altına koydu. Suyun dolmasını bekliyordu. “Eski moda sağlıklı bir yiyecek.”

Makarnalar haşlanırken bir yandan kaşar peynirini dilimleyip sosisleri kesti. Lucy tezgâha yaslanmış elleri göğsünde onu izliyordu. Quinn zaman geçsin, dikkati mektuptan uzaklaşsın diye Deluca davasını anlattı. Dün Bay Deluca karısını ve üç çocuğu öldürmekten suçlu bulunmuş ve mahkûm edilmişti. Quinn Lucy'ye bulduğu kanıtları, onunla nasıl ilişkilendirdiğini anlattı “Böyle bir şey hatırlıyorum” dedi Lucy. Quinn'in makarnayı süzüşünü izliyordu. “Gazetedeki o çocukların yüzleri...”

Quinn peynir sosunu hazırladığı harçla beraber tencereye boşalttı. Bir süre kısık ateşte pişirdi. O arada Lucy tabakları sofraya çıkardı, ikisine birer bardak süt koydu. “Aslında normalde ekstra peynir ve üzerine koymak için kızarmış ekmek parçaları da olur,” dedi Quinn. Servisi yaptı. “Ama sen bekleyemeyecek kadar aç gözüküyorsun.”

“Düşündüğümden de açım sanırım,” diye itiraf etti, Quinn sandalyesini tutarken. Sonra Quinn karşısına geçip oturdu. Birkaç dakika sessizlik içinde yemeklerini yediler.

Lucy sütüne uzandı. “Tahmin ettiğimden de iyi olmuş.” Quinn kalan

makarna ve sosislerini çatalıyla aldı. “Hiç yemediğini söyleme sakın. Bu McIntyre’lerde bir ritüeldir.” Bardağını indirdikten sonra Lucy’nin üstdudağında süt kaldı. Küçük, pembe dilinin ucuyla üstdudağını yaladı. “Evde çoğunlukla yemeği ben yapardım. Annem çalışıyor, eve geç geliyordu. O yüzden akşam yemeklerini kardeşimle beraber yedik. Zamanla iyi bir aşçı oldum.”

Quinn Lucy’nin yaptığı çikolatalı turtayı hatırladı. Çikolatanın seksten daha iyi olduğunu söylemişti. Turta güzeldi ama o kadar da değil.

Lucy eliyle ağzını kapayıp gözleri yaşarana kadar esnedi.

“Seni sıkıyor muyum?” diye sordu Quinn.

Başını iki yana salladı. “Yorgunum.”

“Uyku problemin mi var?”

“Geç saatlere kadar bir şeyler yazmaya çalışıyorum. Kitabın teslimine dört hafta var ve ben mektupları bulduğumdan beri tek kelime yazamadım. Teslim tarihinin yaklaşmış olmasının yarattığı stres uykusuzluğumu da tetikliyor. Darmadağınığım.”

Evet öyleydi. Saçlarının taranması gerekiyordu. Gerçi Quinn bu haliyle de onu istiyordu. Düzgün ya da dağınık, umurunda değildi. “Neden biraz kestirmiyorsun? Sen uyurken ben burada kalıp çalışabilirim.” İkisi de neyin üzerine çalışacağını biliyor, ama bunun hakkında konuşmak istemiyorlardı.

“Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama sen buradayken düş alabilirim.”

Quinn’in zihninde anında Lucy’nin çıplak, ıslak ve sabunlu vücudu canlandı. “Olur,” dedi elindeki tabağı kaldırıp lavaboya giderken. Onun

çıplaklığını hayal etmesine gerek yoktu, zaten biliyordu. Belinden yukarısını görmüştü ve bu onu mahvetmişti. Aklını yitirecek gibi olmuştu.

Quinn bulaşıkları sudan geçiriyor, Lucy de makineye yerleştiriyordu. Öğle güneşi camdan geçip Lucy'nin altın sarısı saçlarına vuruyordu. Oradan kirpiklerine, yanaklarına ve dudaklarına geliyordu. Amanda'yla birlikte yaşamıştı. Hayatının kalan zamanını onunla harcayacağını düşünmüştü Ama onunla beraber bulaşık yıkadıklarını hatırlamıyordu.

Lucy'ye ıslak bir tabak uzattı. Tabağın kenarından akan bir damla avucundan bileğine, oradan da uzun kollu pijamasının içine süzüldü. İş çok uzun sürmedi. Sıra ikisinin de savuşturmaya çalıştığı meseleye gelmişti.

“Mektubu okumak ister misin?” diye sordu Quinn ellerini kurularken.

“Emin değilim.” Havlunun ucundan tutup ellerini kuruladı. “Bir yanım istiyor. Çok merak ediyorum ama biliyorum sonunda pişman olacağım.O yüzden hayır.”Parmakları Quinn'inkilere değdi. Bir şeylerden süpheleniyormuş gibi kaşları çatıldı. “Yemek için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

“Ha, unutmadan... Eğer Snookie gelip sana mırlamaya başlarsa sakın ona yemek verme. Diyetle.” Mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru yöneldi. “Ve eğer gitmek zorundaysan...”

“Gitmiyorum.”

Ona son bir defa daha baktı ve kayboldu.

Quinn havluyu kenara atıp oturma odasına gitti. Işığı yakmak yerine

güneş içeri girsin diye perdeleri çekti. Alet çantasını girişten alıp kanepenin üzerine koydu. İçinden lastik eldivenler çıkarıp giydi. Mektup için hazırdı. Zarfı eline aldı ve ön cebinden çıkardığı bıçakla bir kenarından düzgün şekilde açtı. Kanepeye oturdu, mektubu zarfından çıkardı. Bu sefer gazete küpürü yoktu.

Mektubu okurken banyodan gelen su sesini duyabiliyordu.

Büyük hayal kırıklığına uğradım Lucy. Seni onunla gördüm, bir polisle. Koyu renkli saçları ve gözleri vardı. Seni çıplak hayal ediyormuş gibi bakıyordu. Pislik adam.

Birbirimizi anladığımızı düşünmüştüm. Sana güvenebileceğimi sanıyordum. Kitaplarından ötürü seninle aramızda derin bir iletişim olduğunu, senin de bunu hissettiğini düşünüyordum. Senin yazdıklarınla kendimi anlamaya başlamıştım. Kelimelerin benimle konuşuyor, bana güç veriyordu. Kısasa kısas... Hatırladın mı? Bana ihanet ettin. Benim sana yazdığım o özel mektupları ona gösterdiğini biliyorum.

Şimdi ne olacak? Bilmiyorum. Düşünmem gerekecek. Sana çok kırdım. Beni sırtımdan bıçakladın.

Bu iyiliğe karşılık vermeli miyim?

Ensesindeki tüyler ürperdi ve hızla ayağa kalktı. Mektubu zarfa, zarfı kanıt torbasının içine yerleştirdi. Kapattı, mühürledi. Eldivenlerini çıkarıp

sehpanın üzerine attı. Mektuba bir kez daha baktı. Mektupta yazarları Lucy'ye söylemesi lazımdı. Ondan saklayamazdı. Nefessiz'in onu açık bir dille tehdit ettiğini bilmesi gerekiyordu.

Lucy gelen son mektup için Quinn'i aradığında vaziyetin değiştiğini anlamış, ama bu kadarını tahmin etmemişti. Şimdi biliyordu. Lucy ya taşınmalı ya da ona göz kulak olacak en az iki polisin evinde kalmasını kabul etmeliydi. Seçenekler bunlardı ve birinden birini kabul etmesini umut ediyordu.

Not defterini açtı, dizüstü bilgisayarını çıkardı. Nefessiz Lucy ile ikisini beraber görmüştü. Quinn'in polis olduğunu biliyordu. Onu haberlere konu olan basın toplantısında görmüş olabilirdi ya da onunla görüştüğünde. İçinden bir ses ikinci şikkın doğru olduğunu söylüyordu.

Öncelikle Lucy'yle beraber görüldüğü yerlerin bir listesini çıkardı. Liste Starbucks ile başlıyor, ardından restoran ve Barnes ve Noble geliyordu. Listenin sonundaysa onun Lucy'nin evinde olduğu zaman vardı.

Daha sonra ilk cinayetin ardından konuyla ilgili görüştüğü kişileri not ettiği sayfalara baktı. İsimleri yazdı. Gizemli Kadınlar'ın yazarlarını kontrol etti. Topluluğun üyelerine göz attı ve Barnes ve Noble'de çalışan, katille de muhtemelen tanışmış olan üç kadının isimlerini yuvarlak içine aldı. Sonra kitapçada toplantı düzenleyen dört Devekuşu şubesini ve görüşme yaptığı başkanları yuvarlak içine aldı. Kurbanların cep telefonlarında ve mail kayıtlarında olanlarla üç çalışan ve Devekuşu üyelerini karşılaştırdı. Sonuç koca bir sıfırdı.

Su sesi kesildi. Quinn diğerk üç mektubu da sehpanın üzerine yaydı. Bütüne bakarak gözünden kaçan bir şey var mı diye kontrol ediyordu. Yoktu. İyice gerilmeye başlamıştı. Lanet olsun! İpucu çok basit bir şey çıkacaktı kesinlikle. Defterindeki sayfaları karıştırıyordu. Kurbanların kitaplarını aldıkları kitapçılarda çalışanlarla yaptığı görüşmenin notlarını buldu.

Kitapçılardan alınan makbuzlar şu anda kurbanların dördünü de birbirine bağlayan tek veriydi. Tabii başka bağlantılar da vardı ama makbuzlar yapbozun büyük parçasını oluştuyordu. Eğer Nefessiz kurbanlarıyla internet üzerinden tanışıyorsa muhtemelen kitapçılarda buluşuyordu. Kurbanlarını buraya çekiyordu.

Quinn Devekuşu kadınlarının kişisel profillerini eğer varsa hangilerinin kitapçada çalıştığını bilmiyordu. Bazılarını geçen hafta Lucy'nin söyleşi için Bames ve Noble'de görmüştü. Onun polis olduğunu öğrenmiş olmaları mümkündü. Eğer Devekuşu Topluluğu'ndan hiç kimse kitapçada çalışmıyorsa, hepsi orada takılıyordu.

“Lanet!” Elleriyle gözlerini kapadı. Bir kısır döngünün içindeydi. Sanki diğerleri cevaplanmış gibi yeni sorular ekleniyordu. Yalnızca bir şüpheliyi silebilmiş, onun yerine yaklaşık on isim daha eklenmişti. Nefessiz önündeki bu listelerin birindeydi. Bunu biliyordu. Eğer fazlalıkları yontup atabilirse onu bulacaktı. Ama bu işin üstesinden gelmek çok zamanını alacaktı ve maalesef zaman, sahip olmadığı tek şeydi. Son mektuba yeniden baktı. Çavuş Lucy'yi yem olarak kullanmakta daha da ısrar edecekti.

Kahretsin! Nefessiz ile bağlantı kurmak için biri gerekiyorsa, o kişiyi kullanmak için elinden geleni ilk önce Quinn yapardı. Ama Lucy... Katilin kendisini gösterecek aptalca bir şey yapmasını sağlamak için medyayı kullanmak ya da onu yüzleşme için zorlamak olası yöntemlerdi. Fakat Lucy'yi daha da tehlikeli bir duruma sokmak, isteyeceği son şeydi.

Lucy'ye bir şeyler oluyordu. Quinn'in kafası karışmıştı. Kendini garip hissediyordu. Merry'yi ve arabasındaki pembe gülleri düşündü. Otuzuydu. Nisanın otuzunda Merry'nin mezarına pembe güller koyardı.

Ölen iki kadını hep ruhunda taşıyacaktı, başka yolu yoktu. O yüzden bir tanesine daha dayanamazdı. Lucy'ye bir şey olmasına izin vermeyecekti. Onun elini kolunu bağlayıp dolaba, kendi dolabına kilitlemek zorunda kalsa da umurunda değildi. Yatak odası oldukça genişti.

Bu su götürmez bir gerçektir, Mitchell küplere binecekti. Diğer taraftan Lucy'nin evinde olduğunu bilmek Quinn'i çılgına çevirecekti. Ona sahip olamayacak ama ona dokunmadan da duramayacaktı. Evet, ellerini kendisine saklamak için çok çaba gösterecek fakat yine bir şey olacak ve Lucy'yi kollarında bulacaktı. Lucy ona sarılacak, dayanacak, ondan güç almaya çalışacaktı. O da onun sutyenini hissetmesine rağmen kendini tutmaya çalışacaktı. Yanacak, Lucy'nin vücudunun her yerini aklından çıkarmaya çabalayacak ama diğer yandan onu öpmek isteyecekti. Her yerini. Öte yandan Lucy kendisi hakkındaki düşüncelerini hatırlayacak, bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Otuz yedi yaşında, yetişkin bir adamdı. Gerçekten dikkatini toplarsa

ellerini nereye koyacağını kestirebilirdi. Yalnız asıl problem vücudunu kontrol altına alamayacak gibi durmasıydı. Evde sertleşmiş bir halde oradan oraya dolanmak isteyebileceği en son şeydi.

Açıkçası bu çeşit bir istismara pek de hevesli değildi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SERBEST DÜŞÜŞ:
İNMEK İÇİN SERT BİR YER ARIYOR...

Lucy, banyonun aynasına bakarak ıslak saçlarını taradı. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, Quinn'in varlığı ona güven veriyordu. Özellikle bu son günlerde hissettiğinden çok daha fazla. Bir adam var ve onun varlığı güven veriyor. Rahatsız edici. Ama bu herhangi bir adam değildi ki. Ona daha önce ne söylediyse hepsi doğrudu. Her zaman güçlü biri olduğunu düşünürdü, ne olursa olsun başının çaresine bakan biri. Yılan ısırığı da mı? Evet, o bile. Ne olacak? Isırılan yere bir turnike bağlayacak, sonra da zehri emip dışarı atacaktı. Arıların istilasına uğradığında? Çok basit. Ya bir nehre atlayacak ya da kapalı bir mekâna girip hemen eline bir Raid alacaktı. Birinden berbat bir mektup mu? Bebek gibi ağlayacak ve güçlü birini yanına çağıracaktı.

Dişlerini fırçaladı. Saçlarını yana atarak kuruttu. Quinn'in içerde ne yaptığını merak ediyordu. Sonra ona hazırladığı öğle yemeğini düşündü. Hiç kimse aşçılıktaki hünerini yadsıyacak değildi ama sadece ihtiyacı olan bir şey yapmıştı. Sıcak, tabak dolusu, sağlıklı bir yemek. Diğer taraftan bunu Quinn'in yapmış olması çok ayrı bir şeydi.

Bu sefer Quinn'in jest ve mimiklerini çok fazla okumuyordu. Hele kapıyı Quinn'e daha erken açıp onun kendini tutuşu ve kollarında kayboluşundan sonra. Quinn'in kendisine dokunuşunu, başını öpüşünü de okumayacaktı. Aynı zamanda ona yemek yapma teklifini, banyo yaparken evinde kalmasını da başka türlü okumayacaktı. Quinn'e göre şu an o tehlikeli bir durumdaydı ve daha fazla düşmesine izin vermemek için yanındaydı. O kadar.

Saçlarını kuruttuktan sonra önce yatak odasına geçip beyaz üzeri mavi puantiyeli bir iç çamaşırı giyip beyaz bir sutyen taktı. Sonra altına kot pantolon, üstüne de beyaz bir bluz giydi. Penguen terliklerini ayaklarına geçirdi ve mutfaktan geçerek oturma odasına ilerledi. Gizlice odaya bir göz gezdirdi. Quinn kanepede oturuyordu. Elleri dizlerinin üzerinde kavuşturulmuş haldeydi. Not defteri, kâğıtlar sehpanın üzerine ve kanepeye yayılmıştı. Quinn'in gözleri bilgisayarının ekranındaydı.

Quinn'in bu hali uygunsuz olabilirdi. Yabancı bir evdeydi, her tarafı dağıtmıştı ve eşyaları Lucy'nin antika sehpasının üzerinde duruyordu. Ama değildi. Lucy'nin gözünde sadece sığınılacak güvenli bir liman gibiydi. Lucy'yi tüm tehlikelerden tek başına koruyabilirdi sanki. Onu gördüğünde içi bir tuhaf olmuştu. Bu hiçbir anlama gelmiyor, sadece gü-

ven veriyordu. Ya da Lucy kendisine böyle söylüyordu.

Quinn Lucy'nin gelişini hissetmiş gibi birden başını çevirdi. Göz göze geldiler. Yerinde doğruldu. Koyu saçları hafifçe alnına döküldü. “Biraz daha iyi misin?”

“Evet,” dedi ve içeri girdi.

Quinn'in bakışları Lucy'yi takip ediyordu. “İyi görünüyorsun.”

Quinn'in onu incittiğini, aldattığını hatırladı. Eğer bu pis iş gelip ona bulaşmasaydı şu an evinde oturuyor olmayacaktı. Umursuyormuş gibi yapıyordu. Asıl şüpheliyi bulmak için can atıyordu. Kaldırımın önünden oyuncak bebeklerini sepetlerinde taşıyan pembe bisikletli iki kız geçti. Bugün cumartesiydi. Annesinde kalacağı akşam.

“Lucy?”

Omzunun üzerinden Quinn'e baktı. “Ne?”

Konuşmadan önce uzun bir süre yalnızca Lucy'ye baktı. “Bugün gelen mektup hakkında konuşmamız lazım. Biliyorum okumak istemediğini söylemiştin ama okuman gerekiyor.”

Döndü. “Çok mu kötü?”

Kahverengi gözleri hâlâ Lucy'nin üzerindeydi. Mektubu koyduğu şeffaf kanıt torbasını eline aldı. “Sanırım.”

Yürüdü, Quinn'in elinden mektubu aldı. Okurken sehpanın etrafında dolanıyordu. Geldi, kanepeye oturdu. Bitirdiğinde şansına oturuyordu. Midesi burulmaya, yanmaya başladı. Hasta olmaktan korkuyordu.

“Evinin adresi kimde var?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Olanları listelemedim.” Bir süre düşündü ve birkaç

olasılık söyledi. “Gizemli Kadınlar Topluluğu’nda ya da postanedeki binlerinde. Tüm fişlerimde yazar. Yani... Kim bilir?” mektubu sehpanın üzerine koydu ve parmaklarıyla şakaklarını ovalamaya başladı.

“Peki kitapçılar?” Kitapçılar?

“Amazon’da vardır. Bana kitaplarım hep oradan gönderilir.”

Başını iki yana salladı. “Yerel kitapçılar.”

“Bilmiyorum.” Tüm kitapçıları düşündü. Onlar adresini niye alsınlardı ki? “Hastings kartım var. Almak için başvuru formu doldurmuştum. Bu yüzden adresim kesin onlarda vardır.”

Hemen eline bir kalem aldı. “Hangisi?” Lucy ona söyledi o da kalın harflerle mektupların başına yazdı. “Biraz Gizemli Kadınlar hakkında konuşalım.”

“Dedektif Weber’e tüm bildiklerimi anlattım.”

“Düşündüğünden daha fazlasını biliyor olmalısın.” Bir sayfa çıkarıp uzattı. Bu Gizemli Kadınlar’ın üye listesi idi. “Bu sayfadaki isimlerden sana tuhaf gelen, mesela hayrandan öte biri var mı?”

“Aslında bu topluluktaki birçok kadın tuhaftır.” Listede bir isim gösterdi. “Betty onu tanıdığımdan beri babasını öldürme sahnesi üzerine bir şeyler yazıyor. Ama onun bir seri katil olabileceğini düşünmüyorum.”

“Ayın yirmi üçünde Bames ve Noble’deki söyleşiye katılan beyaz saçlı, gözlüklü kadın değil mi?”

Lanet olsun, adam her şeyi hatırlıyordu. Tabii, o bir polisti. “Evet, o.”

“Cynthia Pool ve Jan Bright’ten bahset biraz.”

Lucy omzunu silkti. “Anlatılacak pek bir şey yok. Jan Gizemli

Kadınlar'ın şimdiki başkanı. Aynı zamanda Bames ve Noble'deki etkinliklerden sorumlu. Cynthia Gizemli Kadınlar'ın bir üyesi, ama kimin yazma işini ciddiye aldığını, kimin sadece laf olsun diye ilgilendiğini bilmiyorum. Onlar hakkında tek bildiğim yerel yazarları destekledikleri.”

“Nasıl bir destek bu?”

“Kitaplarımızın stoklarda bulunup bulunmadığından emin oluyolar. Bu tarz işler işte.”

“Laf olsun diye ilgilenenler kim?”

“Bunlar devamlı yazmaktan konuşurlar ama birkaç bölümü bile zor tamamlarlar.”

Lucy'ye döndü. “Sana bu mektupları gönderen Nefessiz'in özentisi bir yazar olduğunu biliyoruz. Gizemli kitaplar okuyor, özellikle de seninkileri.” İkinci mektubu en üste çıkardı. “Bu satırın anlamı ne, ‘Ne derler bilirsiniz: Ne biliyorsan onu yaz.’ Onlar kim?”

“Onlar herhangi biri olabilir. Cezalandırılmış biri olabilir ya da yazdığı kitapta geçen birileri olabilir. Genel bir kullanım.”

“Jan senin internet üzerinden tanıştığı adamları öldüren bir kadın katili yazdığını biliyordu.” Defterindeki sayfaları karıştırıyor, bir şeyler arıyordu. Pantolonunun arkasına sıkıştırdığı gömleğinin ucu çıkmış, beyaz-mavi çizgili bokseri görünüyordu.

Lucy öne eğilip elindekini sehpaye bıraktı. O anda omuzları birbirine değdi. Quinn'in parmakları hâlâ hızlıca sayfaların üzerinde geziniyordu. Hain bir ürperti omzundan koluna, oradan da göğsüne indi. Bir anlığına psikopatın ona gönderdiği mektubun dışında bir şeyler düşündü. Bu tatlı

ürperti istekle doluydu. Kalbine dokunuyordu. Bu hissi tanıyordu. Bir-birlerine yalan söyledikleri zamanlarda aynı şekilde hissetmişti. Kanepeye yaslandı. Kalbinin yarattığı tehlikeden kaçmaya çalışıyordu. “Ya diğer buluşmalarımızdan birinde ya da çevrimiçi sohbette bundan bahsetmiş olmalıyım.”

“Ne demek istiyorsun?” Sayfaları öylesine çeviriyordu sanki. “Ne çeşit bir çevrimiçi sohbet?”

“Topluluklar internet üzerinden onların konuk konuşmacıları olmamı istemişti,” diye cevap verdi. Hisleriyle mücadele ediyordu. Onlarla daha sonra başa çıkabilirdi. Belkide öyle sanıyordu. “Bu gerçekten çok değişik. Bir gece gizemli romanlar seven bir grup oluyor bu, başka bir gece ise işkadınlarından oluşan bir grup.” Eliyle saçlarını gözünün önünden alıp arkaya attı. “Bana sürekli ne üzerine çalıştığını ne zaman ortaya çıkacağı sorulmuştu. Bu insanların bana sürekli sorduğu bir sorudur. Erotik bir boğulmadan ve seri bir katilin internet üzerinden bulduğu avlardan bahsettiğimi hatırlıyorum. Onlarca defa bahsettim, sayısını bile hatırlamıyorum. Bu kadının kim olduğunu öğrenmek için neler vermedim.” Elleri bacaklarının üzerine koydu ve gözlerini son mektuba dikti. “Bizi beraber gördüğü kesin ve senin kim olduğunu biliyor.”

“Evet. Muhtemelen onunla soruşturma gereği görüştüm.”

“Ya da seni basın konferansından tanıdı.”

“Bu ihtimali ben de düşündüm ama birebir yaptığımız bir görüşmeyi daha iyi hatırlayacağını düşünüyorum.”

“Basın konferansıyla bağlantısı yok.” Derin bir nefes aldı ve korktuğu

soruyu sormaya hazırlandı: “Sence benim peşimden gelecek mi?”

Quinn dönüp ona baktı. Yüzünde acımasız bir ifade vardı. “Sana hayır demek isterdim ama diyemiyorum. Büyük ihtimalle evet.”

Lucy’nin korktuğu şey buydu. Geçen beş gün boyunca sinirlerine hâkim olmaya, korkunun kendini yiyip bitirmesine engel olmaya çabalamıştı. Artık bu mümkün değildi. Duyduğu dehşet soluğunu kesiyor, beynine zıplıyordu. Ve maalesef bunu def edemiyordu. Gözleri acıyor, zor nefes alıyordu. Birden ayağa kalktı. Camın önünde durdu. Üç ağacın kaldırıma düşen gölgelerini izledi. Şimdi ne yapacaktı? Gittikçe kötüleşen bu duruma ailesini, arkadaşlarını daha bulaştıramazdı.

“Ne yapacağım?” Elini ipek bluzunun boynuna getirdi. Akli ihtimallerle çalkalanıyordu. “Otele yerleşebilirim. Dizüstü bilgisayarımı da yanıma alırım. En azından biraz çalışabilirim belki.” Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Otel fikri bir yerlere kapatılmış gibi hissettirdi. Güvenli ama kapatılmış. “Ya da bir silah alabilirim. Nasıl ateş edilir bilmiyorum ama ne kadar zor olabilir ki? Sadece nişan alıyorsun tetiği çekiyorsun.” Sesi titriyordu. “Değil mi? Ya da... Ya da Snookie ile beraber Cancun’a gideriz.”

Quinn ellerini omzuna koydu ve onu göğsüne çekti. “Silah almana gerek yok, Meksika’ya kaçmak zorunda da değilsin.” Çok sağladı. Sıcak güvenli. Lucy orada öylece durdu dağılmaktan iyiydi. “Ben varım.”

Söylediklerinin doğru olmasını isterdi. “Ne yapacaksın?” Yapmacık bir şekilde güldü “Misafir odama mı taşınacaksın?” İyice patavatsızlaşmaya başlamıştı. Diğer taraftan evinde sağlam ve güvenilir

bir polisin olması cennete düşmek gibi bir şeydi.

“Hayır. Sadece bir süreliğine başka bir yere taşınmana yardım edebilirim.” Ellerini indirdi ve Lucy’nin belini tuttu.

“Nereye?”

“Benim evime.”

Quinn’in kahverengi gözlerine baktı. Çıldırırışa benzemiyordu. Ciddiydi. “Ne içtin sen?”

“Bence en iyi çözüm bu.” Lucy ondan sıyrılmaya çalıştı ama Quinn elini daha da sıktı. “Fazladan bir odam var. Orada kalabilirsin.”

“Başka polis kuralları?”

“Hayır. Artık şüpheli değilsin. Bununla birlikte kimsenin senin nerede kaldığını bilmesine gerek yok. Aynı zamanda biri öğrense bile bu senin güvenliğinin için en doğru yol.” Teklif kesinlikle baştan çıkarıcıydı ama Quinn ile aynı evde kalmak söz konusu bile olamazdı. Özellikle de son yakınlaşmalarının ardından. Tüm bu olanlardan sonra o gece başladığı şeyi bitirmesini hâlâ delicesine arzu ederken. “Pek de iyi bir fikir değil.”

“Yanlış düşünüyorsun.”

Kollarını göğsünde kovuşturdu ve hiçbir şey söylemedi. Suskunluğu onun adına cevap veriyordu.

Quinn biraz gerileyip Lucy’ye baktı. “Ah, sen evime yeniden geldiğinde olabileceklerden endişeleniyorsun, anladım. Kendini kontrol edemeyeceğini düşünüyorsun.”

“İleri gidiyorsun.” Quinn’in belindeki ellerine vurarak savurdu, bir iki adım geri çekildi. “Kendimi kontrol edebilirim. Kendimi çok iyi kontrol

edebilirim. Benim kıyafetlerimi çıkaran sendin.”

“Hiç şikâyetçi görünmüyordun.”

“Şikâyet edemedim çünkü dilini boğazıma sokmuştun.”

Quinn gülümsedi. “Senin elin bundan önce mi sonra mı pantolonumdan içeri girdi?”

Gözleri kısıklaştı. Başı fırıl fırıl dönüyordu sanki. “Neden bu kadar delirdin anlamadım,” dedi Quinn. Ellerini göğsüne kavuşturdu. “Çok da önemli değil.”

Lucy havayı tokatlayarak elini onun burnunun önüne kaldırdı. “Benim bir seri katil olduğumu düşündün.” *Ve bana aslında istemeyerek benimle bir ilişkiye başladığını söyledin. Beni bıçakladın, defalarca.* “Senin gerçek yüzünü bilseydim o gece hiç yaşanmazdı.” *Ve sana âşık olmama neden oldun ama dediğin gibi sadece işini yapıyordun.*

Quinn başını geriye attı. Lucy’nin elini yanına aldı. “Evet, doğru. Benim gerçek yüzümü öğrendiğine göre hafta sonu evimde kalmanda bir sakınca yok. Sonra sana güvenli bir yer buluruz. Teklifimi geri çevirme. Bu şu an için en iyi çözüm. Sen güvende olacaksın ve ben de senin güvende olup olmadığından endişe duymayacağım.”

Başını yana devirdi. Quinn’in umurunda olup olmadığını bilmiyordu ama dediklerinde haklıydı. Onun evinde kendisini güvende hissedecekti ve ne arkadaşlarını ne de zavallı, yaşlı annesini tehlikeye sokmuş olacaktı. Quinn’i elleriyle boğmak istiyordu ama bu son hafta boyunca yaşadığı korku kızgınlığına üstün gelmişti. “Tamam, evinde kalacağım ama ellerini kendine saklayacaksın.”

Güldü. Lucy'nin söylediklerini gerçekten komik bulmuş gibiydi. “Sadece ellerimi mi?”

“Tüm bedenini.”

“Hiç de komik değil.” Dudağını büktü. “Ben kendimi kontrol edebilirim. Peki sen edebilecek misin?”

“Herhalde.” Odanın içinde dolanıyordu. Ekledi: “Kendimi gayet iyi kontrol edebilirim.” Merdivenleri çıktı, ofisine gitti. Dizüstü bilgisayarını ve ihtiyacı olan birkaç şeyi daha yanına aldı. Valize birkaç parça eşya koydu. Bay Snookums’a da bir kâse yemek bıraktı.

Her şey hazırды. Quinn Lucy'nin eşyalarını alıp arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Lucy muhtemelen büyük bir hata yapıyordu. Bu yaptığı kırık kalbini onarmak için hiç de iyi bir yöntem değildi. Fakat Quinn kendini güvende hissettiriyordu. Nedenini bilmiyordu ama olan buydu. Sanki psikopat bir katille arasındaki tek kaçış yolu oydu.

Yolda devamlı arabayı inceledi. Türlü aletler, siren, kontrol panelindeki polis radyosu epey ilgisini çekmişti. Yolcu koltuğundaki kırmızı beyaz ışığa baktı. Anlamaya çalışıyordu. Hep neler olduğunu hayal etmişti ama hiç polis arabasına binmemişti. Ardından gözleri yanında duran pembe güllere takıldı. Arabanın içini incelemeyi bıraktı.

“Ateşli bir buluşma mı?” diye sordu. Umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. Onun bir başkasıyla olması kalbini yaralamıyordu sanki.

Kahverengi gözleriyle baktı. Arabada yalnız olmadığını yeni fark ediyor gibiydi. “Ne?”

“Çiçekler. Bu akşam ateşli bir buluşman mı var?”

Gözlerini yola çevirdi. Broadway Caddesi’ne döndüler. “Buluşma falan yok. Sadece sen varsın günüşiği.”

Aklını yitirmişti. Kesinlikle. Lucy’ye evinde kalmasını teklif etmesinin başka açıklaması olamazdı. Çok pişman olacaktı. Sonunda onu fena benzetecekti. Ama Lucy’nin gözleri... Orada öylece duruyordu, dehşete düşmüştü. Ne yapacağına karar vermeden önce onu arkasından sarmış, kendisine çekmişti. O kadar yakındı ki... Saçlarının, teninin kokusunu duyuyor ve yüzü onun boynuna gömülmüş öylece duruyordu. Yapacağı hiçbir şey yoktu. Ona dokunduğunda son kez dokunduğu zamanı hatırlamıştı. Midesindeki bu ağrı onun psikopat bir katil olduğunu düşünürken bile onu ne kadar istediğini, arzuladığını tekrar tekrar hatırlatıyordu. Ona kapılmıştı.

Öğle güneşi arabanın ön camından içeri giriyordu. Güneşliği indirdi. Ona ne söylediyse hepsi doğrudu. Onun için endişeleniyordu. Güvenliğini sağlamıştı ama endişesi dinmemişti. Yapılacak bir işi vardı ve dikkati dağılırsa katili yakalayamazdı.

Lucy’nin evinde oluşu ayrı bir dikkat dağıtıcı sebep tabii ama o ve Millie yanındayken daha rahatlamış hissediyordu. Gözü her an onun üzerinde olabilecekti. Millie küçük ve toydu ama her yeri inletecek bir çığırtkandı.

Broadway’i geçip kendi sokağına girdi. Öncelikle Çavuş Mitchell Lucy’yi kendi evinde sakladığını öğrenecekti. Yeni dava tanığı-eski bir

   helinin evinde kalmasını yasaklayan katı, resmi bir kural yoktu ama   vu   bu durumdan hiç de ho lanmayacaktı. Son mektuptan sonra   vu  'un Lucy'nin nerede olduğu ve nasıl bir güvenlik önlemi alındı ıyla ilgili sorular sormamasının imk nı yoktu. Quinn her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı.

Garaj kapısını açtı ve Crown Victoria marka arabasını cipinin yanına park etti. En iyi şey kısa sürede   vu  u bilgilendirmektir. Doğru olan buydu.

Motoru kapattı. Dizüstü bilgisayarını ve not defterini koltuktan aldı. Diğer eline de Lucy'nin evrak çantasını taktı. Lucy onu takip ediyordu. Kendi eşyalarını mutfak masasına bıraktı, misafir odasına ilerlerken koridorun ı ı ını yaktı. Lucy'nin çantasını büyük yatağın yanına koydu. Yata ın üzerinde kırmızı bir yorgan vardı. Costco'dan Millie'nin yatağını alırken almıştı. Yorgan yumu aktı ama süslü değildi. BMW' si olan bir kadının evine bu tür bir şey almazdı.

  Parkelerin sistiresini yeni bitirdim,   dedi. Omzunu kapıya dayadı.

  G zel olmuş,   diye mırıldandı. Dizüstü bilgisayarını  ifonyerin üzerine koydu. Pencereye yürüdü, panjurları açtı. Nedenini bilmiyor ama Lucy'nin oda hakkındaki düşüncelerini merak ediyordu. Birden kafasına dank etti, deh ete d   t . Aslında Lucy'nin evini be enmesini istiyordu. Kendisini be enmesini istiyordu. Sanki zamanla olacakmı  gibi. Lucy buradaydı çünkü Nefessiz'in gönderdiği mektuplar onu kendisine duyduğu nefretten daha fazla korkutmu tu.

  E er burada kalma kararından vazge ersen seni başka bir güvenli

yere götürebilirim,” dedi zoraki.

Lucy mavi gözleriyle bir süre cevap vermeden baktı. Bir yanı güvenli başka bir yerde olmayı istiyordu. Çünkü o koridora da yürümek orada yaşadıklarını hatırlatacak ve ona acı verecekti.

“Burada kalacağım,” diye cevap verdi.

“Köpeğimi almam lazım,” deyip kapıdan uzaklaştı.

“Şu meşhur Millie mi?” Gözleri şaşkınlıkla bakıyordu.

“Evet.” Bu gözleri hatırlıyordu. “Kendini evinde hisset.”

Geriye dönüp bakmadan evden çıktı, annesine gitti. Arabada Kurt’u aradı. Ona kısaca mektuptan ve Lucy’yi sakladığı yerden bahsetti.

“Senden hoşlanmadığını sanıyordum,” dedi Kurt.

“Hoşlanmıyor ama bazı sebeplerden ötürü benim yanımda kendini daha güvende hissediyor.”

“Çavuş bu durumdan hiç hoşlanmayacak. Belki sabaha başka bir çözüm bulursun.” İki polis ajanın Lucy’nin evinde kalıp onu korumalarının daha iyi bir fikir olduğu üzerine konuştular. Ama Quinn iki adamın Lucy’nin yanında kalması fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Dedektiflik yapmadan önce güvenlik ajanı olarak çalışmıştı ve sorunun çözümü için iki yol vardı: Ya tanığı öldürmek istemiş ya da tanıktan çok fazla hoşlanmıştı. Bu yüzden gelecek iki genç polisin Lucy hakkında ne düşüneceklerini merak etmesine gerek yoktu.

Annesinin evine yaklaşıncaya telefonu kapattı. Kurt’un haklı olduğunu biliyordu ama Lucy’yi yanında tutacaktı. Yetişkin bir adamdı ve on altı senedir polislik yapıyordu. Bu yıllar ona çok önemli bir şey öğretmişti;

kontrol. Lucy'nin yanında kendini kontrol edebilirdi. Ellerini ondan uzak tutabilirdi. Sorun yoktu.

Millie'yi aceleyle arabaya alıp annesinin soracağı soruların hepsinden kaçtı. Yolda sadece bir kez durdu.

Morris Hill Cenaze İşleri, Julia Davis ve Katheryn Albertson'un garajına girmişti. Kadim ağaçların dalları mezarların üzerine eğilmişti. Demir parmaklıkları ve dar sokakları geçti. Basit beyaz bir mezarın önünde durdu. Gülleri Merry'nin mezar taşının üzerine koydu, güneş gözlüklerini taktı. Merry'nin yüzü iyice silikleşmeye başlamıştı, buna karşın onun ölümüyle ilgili duyduğu suçluluk duygusu yoğun bir şekilde kendini hissettiriyordu. Merry ondan daha fazlasını hak ediyordu. Bu düşüncelerle arabasına bindi. Korumayı başaramadığı genç kızın yanından ayrıldı ve korumaya niyetli olduğu kadına doğru sürdü arabasını.

Geldiğinde Lucy'yi yatağında uyur buldu. Duvar tarafına doğru kıvrılıp yatmıştı. Güneş ışıkları panjurlardan geçip Lucy'nin yüzüne, sarı saçlarına vuruyordu. Bir eli burnunun altında, diğeri de karnının üzerindeydi. Ayakları çıplaktı, ışık kırmızı ojelerini aydınlatıyordu.

Millie Quinn ile kapı arasında kalmıştı. Odaya girmeye yeltenince Quinn onu tasmaından çekti. Beraber Lucy'nin uyumasını seyrettiler. Hafif aralık dudaklarının arasından aldığı nefesin ağır ağır göğsünde inip çıkmasını izlediler.

“Evde bir kadının olmasıyla ilgili ne düşünüyorsun?” diye sordu köpeğine.

Millie yüksek sesle sızlandı, tasmaına asıldı. Bu durumla ilgili bazı şikâyetleri vardı sanki. Quinn Millie'nin ne istediğini biliyordu. Muhtemelen Lucy'nin üzerine sinen kedi kokusunu almıştı ve araştırma yapmak için ölüyordu. O an kafasına dank etti. Şu an Lucy'nin ihtiyacı olan son şey bir köpek sesiyle uyanmaktı. “Onunla yarın tanışabilirsin,” dedi ve yatak odasına gitmek için köpeğini koridora çekti. Onu odaya kapattığında Millie daha fazla homurdanmaya başladı. “Kes şunu,” diye emretti. Dolaba yürüdü ve battaniye çıkardı. Quinn misafir odasına giderken Millie daha sert inlemeler çıkardı. Lucy'nin bacaklarını örttü. Battaniyeyi kalçasına doğru çekerken Lucy adeta zıplayarak Quinn'in kolunu yakaladı. Aniden doğruldu. Neredeyse Quinn'in nefesini kesecekti. “Yüce İsa. Her şey yolunda, Lucy. Benim.”

“Quinn?” Güneş ağzına ve yanaklarına vuruyordu. Kocaman gözlerini Quinn'e dikmişti.

“Evet.”

“Ne yapıyorsun?”

Saçları omuzlarının arkasında kalmıştı. Quinn onun boynundaki damarların hızla attığını görebiliyordu. Beyaz ipek bluzunun altındaki göğüsleri sık nefes alıp verişlerle inip kalkıyordu. “Ben gittikten sonra uyuyakalmışsın. Sadece üzerini örtüyordum.”

“Ah.” Quinn'in bileğini serbest bıraktı. Saçlarını kulaklarının arkasına ilıştirdi. “Saat kaç?”

Saatine baktı. “Beşi geçiyor.”

Kaşlarını çattı. “Sen gideli olmuş biraz.”

“Yapmam gereken önemli bir iş vardı.”

“Nefessiz soruşturmasıyla mı ilgili?”

Başını salladı. “Millie’yi aldıktan sonra mezarlığa çiçek bıraktım.”

“Kim öldü?”

“Bir kız.” Ağırlığını bir ayağının üzerine verdi, ellerini göğsünde kavuşturdu. Lucy ona bakıyor, anlatmasını bekliyordu. “Bu kız bir istihbaratçıydı. Öldürüldü, benimle çalışıyordu.”

Lucy yatakta dizlerinin üzerine kalktı. Güneş omuzlarına ve boynuna vuruyordu. “Üzuldüm. Katili yakaladın mı?”

“Evet. Cezasını çekiyor.”

“Sen de onun mezarına çiçek bırakıyorsun.” Başını salladı. “Bu çok hoş bir şey.”

“Hayır, değil.” Bakışlarını bluzuna indirdi. Lucy her nefes alışta bluzu hafifçe geriliyordu. Hayır, hiç de hoş bir adam değildi ama onurlu biri olabilirdi. Eğer onu öldürseydi. “Ben yapmazsam kimse yapmayacak.” Gözlerini onunkilere dikti. “Bunu yapıyorum çünkü vicdanen suçlu hissediyorum. Çünkü ben işini yapmadım ve bir kız öldürüldü. Uyuşturucu bağımlısı bir fahişeydi ama diğer taraftan çok iyi bir insandı. Öldürüldüğünde düşündüğüm tek şey bu ölümün soruşturmamı ne şekilde etkileyeceğiydi. Sadece işimi umursuyordum.”

Lucy dizlerini kendisine çekerek ayaklarını yatağa yapıştırdı. “Bu yüzden mi buradayım? O mektupları göreceğinden emin olmak için mi beni koruyorsun?”

Ona yalan söylemeli ve evet demeliydi. Umurunda değildi. Onunla

internette tanıştıkları günden beri ona yalan söylüyordu ve belki de bu yüzden şimdi yalan söylemekte zorlanıyordu. “Seni koruyorum, güvende olmanı istiyorum, evet ama tek neden bu değil. Öte yandan amirim bunu öğrendiğinde icabıma bakacak.”

“Peki niçin?”

Koridordan güm diye bir ses duyuldu.

“Bu ses ne?”

Quinn kapıya doğru baktı, sonra Lucy’ye döndü. “Millie kendini yatak odamın kapsına çarpıyor. Burada olduğunu biliyor. Evde başka bir kadının olmasına alışık değil.”

Lucy başını hafifçe arkaya eğdi. “Buraya kaç kadın geldi?”

“Buraya mı? Kız kardeşim ve yeğenlerim dışında mı? Sadece Amanda. O da Millie daha bebekken gitti. Millie’nin onu hatırladığını bile sanmıyorum.”

“Amanda kim?”

Ellerini yana indirdi. “Evlenmeyi düşündüğüm kadındı.”

“Peki, ne oldu?”

Omzunu silkti. “En yakın arkadaşımı benden daha fazla sevdiğine karar verdi.”

Lucy irkildi. “Oh.”

“Evet. Onları benim yatağımda beraber yakaladım.”

“Beni de aldatanlar oldu. Ama en azından gözümle görmek zorunda kalmadım. Ne kadar iğrenç. Felaket bir şey olmalı.”

O an Lucy’yi kendine çekip dudaklarına yapışabilirdi. Fakat ona söz

vermişti. Ellerini ve vücudunun diğer tüm kısımlarını kendine saklayacaktı. Sözünün eri bir insandı ve sözünü tutacaktı. Yalnız ondan bu kadar etkilenirken gevşememek hiç de kolay olmayacaktı. “Evet. Özellikle de yatağında çırılçıplak bir halde otururken suçun bende olduğunu söylemesi...”

“Vay! Ne cesaret ama.” Gülümsedi. Dudaklarını hareketlendiren bu gülüşü nedense kasıklarında hissediyordu. Odadan çıkmalıydı. Hemen arkasını dönüp çıkmalıydı.

“Sanırım bir sebebi vardı.” Evinde, yatağında uykudan yeni uyanmış, saçları karışık, mahmur gözlerle bakan sıcak, tatlı bir sarışın oturuyordu. “Bir bakıma haklıydı. Bazen saatlerce çalışmak zorunda kalıyordum.”

Lucy başını iki yana salladı. “Bu saçmalık Quinn. Kimi zaman hepimiz saatlerce çalışmak zorunda kalıyoruz. Bu ihanet için mazeret olamaz.”

Tekrar. Dudaklarını öpmemek için kendini zor tutuyordu.

“Dolandırıcı erkek arkadaşlarım oldu,” diye devam etti. “Ve her zaman iğneyi bana batırmaya kalkıştılar ama benim suçum yoktu.” Parmağıyla kendini işaret etti. “Çoğuna fazlasıyla iyi seks yaşattım. Gerçekten iyi. Ama hepsi başarısızdı. Ve ben evlenmeden önce bu tarz insanlarla beraber olmanın çok iyi bir şey olduğunu düşünürüm. Şöyle de olabilirdi. Sen ona üç çocuk doğurmuşsun ve kocan barlarda başka kadınlar arıyor. Onu eve getirdiğini düşün. Ne felaket.”

Quinn zor yutkundu. “Çoğu?”

Eli bacağına düştü. “Ne?”

“Çoğuna iyi seks yaşatmak?”

“Yani, aslında birbirinden farklı bir sürü insanla değil. Çok fazla erkek arkadaşım olmadı ama olduğunda... Evet.” Bir omzunu silkti. “Başka bir şey mi demek istemiştin?”

Odayı terk etmeliydi. Bu işin onur duyulacak bir tarafının kalmasını istiyorsa gitmeliydi. Daha henüz yürümeyi beceriyorken lanet olası odadan çıkmalıydı.

“Yanında soyunmaktan çekineceğim bir adamla iyi vakit geçireceğimi düşünmüştüm her zaman.”

Yutkundu. Zor. Onu koridorda duvara yasladığında çıplak göğsünü öpüşünü hatırladı. “Yüce İsa” dökülecekti ağzından. Kendini zor tuttu. Ellerini ve bedeninin kalan kısımlarını ondan uzak tutma çabası hayatındaki en zor işti.

“Sorun ne?”

“Bana işkence ediyorsun.”

O birkaç saniye geçmek bilmemişti. Lucy’nin dudaklarının kenarında hafif bir hareketlenme oldu. Gülümsedi. Quinn’in dediğini anlamamış gibi davranıyordu. “Beni durdurmak mı istiyorsun Quinn?”

“Lanet olsun, hayır.” Fısıldıyordu. Bir mazoşistti adeta. “Bana iyi seksi anlatmanı istiyorum.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RAHAT İŞ:
ONURSUZ BİR ADAM ARIYOR...

Lucy gardını düşürmüştü. Quinn de sinsice ilerliyordu. Tek sıkıntısı yorgun olmaktı. Korkmaktan ve yaralanmaktan yorgundu. Quinn'e karşı hissettikleriyle mücadele etmek için çok yorgundu.

Quinn'in gözlerinin içine baktı. Gözleri şehvetle, arzuyla doluydu. Günaha çağırıyordu. Quinn'in gözlerinde bu arzuyu göremese de sesinden bu isteği duyuyordu. Nefesi yüzüne çarptı. Sıcak, hisli bir dokunuştı bu. Tüm beynini bulandırıyor. Midesinden geçerek tüm vücuduna sıcaklık yayılıyordu. "İyi bir seks her zaman ne yapacağını bilen bir adamla başlar. Kendisi gibi beni de mutlu eder. Hangi noktaya atış yapacağını iyi bilir ve bütün bir gece devam edebilir." Saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Şimdi sen benim soruma cevap vereceksin."

"Peki."

İleriye gitmeden bilmek zorundaydı. “Ben sadece senin işin miydim?”

“Bazı zamanlar.” Lucy’nin kaşları çatıldı. Quinn’in gülüşü aradaki boşluğu doldurdu. “İşimi ne kadar zorlaştırdığını bilseydin şu an kaşlarını böyle çatmazdın. Starbucks’ta buluştuğumuz akşam senin çok güzel ve zeki bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Ve oraya seni öpmek için geldiğimi düşündürecek kadar işimi unutturmuştun. Sadece seni öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Lucy’nin bundan haberi yoktu. “Hayır. Seni öptüm ve sonra senin tüm bedenini öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Baştan ayağa. Tüm ilgi çekici yerlerinde dura dura.”

Midesi ağrımaya başlamış ve ağzı kurumuştı. “Sonra seni öldürebileceğimi düşündün.”

Kıkırdadı. “Evet. Sen bunun durumu değiştirdiğini düşündün ama hiçbir şeyi değiştirmemişti. Senin yüzde yüz katil olduğundan emin olduğumuzda bile ben seni istiyordum Lucy. Senin içindeyken ölmeye bile değerdin.” Kahverengi bakışları onu yakıyor, fakat henüz ona dokunmuyordu. Onun yerine birkaç adım geri gitti.

Tanıdığı hiçbir erkek onun için ölme riskini göze almamıştı. Tüm mantıklı sebeplere rağmen Lucy bu adamı başka kimseyi sevmediği kadar seviyordu. Bedeni sıcak ve istekliydi. Yataktan kalkıp ona doğru ilerledi. Elini yanağına doğru kaldırdı. Quinn avucunu öptüğünde kolundan göğsüne bir ürperti indi.

Gözlerini kapadı ve bir adım daha geri gitti. “Seni hayatımda bugüne kadar istediğim her şeyden daha çok istedim.” Lucy’nin eli yana düştü,

Quinn gözünü açıp ona baktı. “Hâlâ istiyorum.”

Lucy bu hissi çok iyi biliyordu. “Peki, o zaman neden benden uzaklaşıyorsun?”

“Sana hiçbir şekilde dokunmayacağımı söylemiştim. Geçen hafta sana hep yalan söyledim, seni kırdım. Bu benim işimdi. Sözümü tutabilirim, bunu bilmeni istiyorum.”

Şimdi? Endişelendiği şey bu muydu şimdi? “Bu çok onurlu bir davranış.” Gülmemek için dudağını ısırıyordu.

“Bana mı gülüyorsun?” Şaşırmış bir hali vardı.

Ona doğru bir adım attı ve avucunu boynuna koydu. “Sadece senin bedenine dokunmama izin var mı diye merak ediyorum.”

“Lanet olsun, evet.”

“Benim sözümü tutamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. Çenesini Lucy’nin avucunun içinde gezdirdi. “Bedenimin her yerine dokunabilirsin. Başlayabileceğin yerler hakkında birkaç fikrim bile var.”

Çıplak ayaklarıyla parmak uçlarına kalktı ve çenesini öptü. “Aklımda bazı şeyler var ama önerilerine açık olduğumu söylemeliyim.” Lucy’nin aklı kalbiyle karışmıştı. Dudaklarını araladı ve Quinn’in boynunu öpmeye başladı. Solumalarını duyuyordu. Eliyle göğsünde dolanıyor, kalbinin atışını dinliyordu. Güm güm atıyordu. Sonra başını kaldırdı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları Lucy’ninkileri takip ediyordu. Daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Elini Lucy’nin boynuna götürdü ve dudaklarını kendininkilere yapıştırdı. Derinlere indi.

Bu sıcak ve ıslak öpüş Lucy’yi mahvediyordu.

Lucy geri çekildi. “Quinn bana dokunuyorsun.”

“Ne?” Lucy’yi kendisine çekti bir kez daha.

“Sözüm ona bana dokunmayacaktın.” O anda dudakları bir kez daha buluştu. Lucy elini gömleğinden içeri soktu ve göğsüne çıktı. “Şerefini tehlikeye atmanı istemem.”

“Günüşiği, o cepheyi ben on altımda kaybettim.”

“Böbürleniyorsun gibi.” Quinn’in gömleğini çıkarıp yere attı.

“Sadece belirtmek istedim.”

Topuklarının üzerine indi. Parmaklarını göğsünde gezdirmeye devam ediyordu. “Kaç yaşındasın?”

“Otuz yedi.”

“Yani yirmi yıldır pratik yapıyorsun.”

“Tek başıma yaptıklarımı da sayarsan daha fazla.” Güldü ve Quinn’in boynunu hafifçe ısırdı. “Ben otuz dört yaşındayım.”

“Kaç yaşında olduğunu biliyorum,” diye fısıldadı. “Senin hakkındaki her şeyi biliyorum.” Lucy’nin elleri yerinde duruyordu ama Quinn eskisinden de hızlı nefes alıyordu.

Lucy de onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Diğer yandan onu çıplak görünce her şeye başlamak için iyi bir yer diye düşündü. O gece birbirlerinin kıyafetlerini çekiştirirken ona iyice bakamamıştı. Şimdi bakıyordu. Bir adım geri çekildi ve işe ayakkabılarıyla başladı. Sonra gözleri uzun bacakların saklayan pantolonuna ve ciddi şekilde şişkin kasiğine takıldı. Zorla yukarı çıkıp mükemmel kavisli göbeğine baktı.

Karnı dümdüzdü. Göğsünde kısa, koyu renkli tüyler vardı. Geniş omuzları kavisli boynuyla buluşuyordu. Çenesi ve ağzı hafif gölgelenmişti.

Quinn dokunmasa bile gözleri bunu ne kadar istediğini itiraf ediyordu. Bakışları bu arzuyla yanıp tutuşuyordu. Elini bluzuna kaldırırken gözleriyle Quinn'e kilitlenmişti. Yavaşça düğmeleri çözdü ve omuzlarından aşağı bıraktı. Lucy pantolonunun düğmesini açarken Quinn onu seyrediyordu. Kopçadan sonra dış dış fermuarını açmaya başladı. Pantolonunu aşağı indirirken iç çamaşırı da beraber geldi. Quinn'in gözlerindeki ateşi görebiliyordu. Pantolonu ayağından atarken çamaşırını yukarı çekti.

Quinn elini yumruk yapmıştı. "Beni öldürüyorsun." Gözlerindeki hüsrandan onu tutup yatağa atmamak için nasıl bir mücadele verdiğini görebiliyordu. "Henüz ölmemelisin." Arkadan sutyeninin kopçasını yakalayıp çözdü. "Daha bir şey yapmadık," dedi sutyeni göğsünde tutarken.

"Bir şey yapabilir miyim bilmiyorum."

Gülümsedi ve ellerini aşağı bıraktı. Beyaz askıların omzundan dökülmesine izin verdi. Sutyeni de bluzuna katıldı.

Ses Quinn'in genzinden geliyordu. "Harika göğüslerin var. Sana bütün bir gün bakabilirim. Her gün ve bakmaktan asla yorulmam." Ona uzandı. "Buraya gel Lucy."

Başını iki yana salladı. "Ellerini kendine saklayacağına söz vermiştin."

Arzu dolu gözlerle Lucy'ye bakıp ellerini yana bıraktı. “Şimdilik.”

Quinn'in etrafında dolanmaya başladı ve kendini onun pürüzsüz, kaslı sırtına dayadı. Göğüs uçları sıcacık sırtına, yumuşak pantolonu beline değiyordu. Yanağını omzuna dayadı ve elleriyle belini sardı. Parmaklarını kemerinin altına soktu, ensesini öptü. Eli pantolonuyla bokseri arasına girince ürperdi. Lucy onun ereksiyon halinden endişelenmiş gibi sordu. “Bu ne?”

Konuşmaya çalıştı ama yapabildiği tek şey inlemek oldu.

Quinn'in karşısına geçti. Pantolonunun düğmelerini açtı. Aniden elini pantolonuna sokup aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Nemli penisinin başına kan hücum etmişti. Bir yandan da Quinn'i öpüyordu. Aniden Quinn kendini geri çekti. “Dikkatli ol. Dolu.”

“Polis tavsiyesi mi?”

“Hayır, uyarı. Eline boşalabilirim.”

“Böyle harcayamayız,” deyip önünde dizlerinin üzerine çöktü. Başını kaldırıp ona baktı ve dudaklarını arayarak ağzına aldı.

Nefesi kesildi. “Lucy.” Lucy'nin saçlarını yavaşça arkaya atıyordu. Sonra kendi başını geriye attı.

Onu diliyle okşadı ve boğazına kadar aldı, emdi. Quinn inledi. Lucy onun pantolonunu ve çamaşırını aşağı çekti. Eliyle onu tuttu.

Bir an dizlerinin üzerindeydi, sonra kendisini yukarı çekti. “Ağzına boşalmak istemiyorum, bu sefer değil.” Büyük bir tutkuyla onu öptü. Lucy'yi göğsünde adeta ezdi. Onu öpmüyor sanki içine çekiyordu. Göğsündeki kıllar göğüs uçlarına değiyor, sert kasığı göbeğine

dayanıyordu.

Geriye çekildi ve pantolonuyla çamaşırını ayaklarından sıyırdı. Eğilip arka cebinden cüzdanını aldı. Önce cüzdanı sonra da Lucy’i kucaklayıp onu yastıkların yanına attı.

“Ne yapıyorsun?” dedi gülerek. “Ellerini kendine saklayacağını düşünüyordum.”

“Boşver.” Dizlerini Lucy’nin bacaklarının yanına koyarak üstüne atladı. Yastığa elini koydu. “Sıra bende.”

“Ne planlıyorsun?”

Lucy’nin külotunu hızla bacaklarından çekti. Yere fırlattı. Elini bacaklarının arasına soktu. “Seni bir porno yıldızı gibi bağırtacağım.”

Ağzını onunkinin üzerine kapatıp elini içine sokmasa kahkaha atacaktı. Ona öyle dokunuyor, mıncıklıyordu ki durmazsa öleceğini sandı. Tek başına boşalmak istemiyordu. Bu sefer değil.

“Dur,” dedi. Quinn dizlerinin üzerine kalktı, cüzdanına uzandı. Arkasındaydı. Lucy cüzdanı açıp ve bir prezervatif çıkardı.

“Ben yaparım,” dedi Lucy. Prezervatifi açıp taktı. Duruşunu ayarlamak için ağırlığını dirseğine verdi. İçine girdi. Lucy zevkle inliyordu. “İşte,” dedi nefes almaya çalışırken. “Bu gerçekten iyi.”

Quinn geri çekildi. Bacaklarının arasından onu hissediyordu. “Çok güzel bir duygu.” Geri çıktı ve daha sert girdi. “Sıcacıksın. Harikası.”

Tanrım, konuşuyordu. Söyledikleri yerine... Nasıl konsantre olacaktı? Bu son düşüncesiydi. Quinn onun kalçasını yukarıya kaldırdı ve daha derine girdi. “Aman Tanrım!” diye inledi Lucy.

İçinden çıktı ve penisinin başıyla onun hassas noktasına vurdu. “Güzel hissettiriyor mu?”

Bacağının birini Quinn’e sardı.

“Daha.” Çok hızlı soluk alıp veriyordu. “İşte orası.”

“Burası?”

“Evet.”

Tekrar vurdu. “Evet?”

“Durma.”

Quinn kıkırdadı. “Bu saatten sonra durmak imkânsız.” Onun yüzünü okşuyor onunla beraber hareket ediyordu. Ağır bir ritimle sallanıyordu. Yüzleri karşılıklıydı. Gözlerini Lucy’ye dikti. Girip çıkıyordu. Lucy onun nazik ya da kontrollü olmaya uğraştığını hissediyordu. İsteddiği bu değildi.

“Daha hızlı,” demeyi başardı. Onunla beraber hareket ediyordu. Hızını artırdı; daha hızlı ve daha sert olmaya başladı. Her defasında daha da ileri gidiyordu. Doyuma ulaşana kadar onun gibi kendisi de aklını yitirecekti sanki. Önce Lucy geldi, yoğun bir boşalma geliyordu. Quinn’in adıyla inledi. Quinn’in tekrar, tekrar içinde gezinmesiyle bedeni sarsıldı, ta ki Quinn’in çok kuvvetli darbeleri bitene kadar. Göğsünden gelen inilti çıkardı. Son bir kez itti ve sonra Lucy’nin üzerine çöktü. Uzun süren birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadı. “Quinn?”

“Evet?”

“İyi misin?”

“İyi?” diye sordu. İçten bir gülüşle. “Bu,” dedi nefesini düzeltmeye çalışırken. “Bu yaşadığım en iyi beraberlikti.” Quinn’in beline doladığı

bacağını çözmeden yan döndü. Gülümsüyordu, kendisine engel olamıyordu. Haklıydı, bu gerçekten iyiydi.

Quinn ağırlığını dirseğine verip Lucy'yi seyretmeye başladı. Lucy korkuyordu. Gözlerinden ona olan hislerini anlamasından korkuyordu. Dudaklarından öptü ve bedenlerini ayırdı. “Hemen döneceğim, hiçbir yere gitme.”

Kendi yatak odasındaki banyoya gitti. Lucy de yatakta doğrulmuştu. Bluzunu aldı, valizinden temiz bir iç çamaşırı çıkardı. Zamanı fırsat bilerek koridordaki banyoya gitti. İşini bitirdikten sonra bluzunu çıplak göğsünün üzerinde düğmeledi ve altına pembe, ipeksi külotunu giydi. Lavaboya dayanıp aynada kendisini izlemeye başladı. Quinn'in evinde olduğu son sefer de aynaya böyle bakmıştı. Aynada yeni seks yapmış bir kadın görüyordu; kızarmış yanaklar, dağınık saçlar ama asıl korktuğu şey karşısındaydı; âşık bir kadın. Çılgıncasına, tüm varlığıyla, tamamen âşık. Quinn'in bunu fark etmemiş olmasını umuyordu. İsteddiği son şey hislerini bilmesiydi. Quinn onu sevmiyor ve onu korkutup kaçırmak istemiyordu.

Saçlarını yüzünden çekti. Çenesinde kırmızı bir leke vardı. Quinn'in sakalı çenesini çizmiş olmalıydı. Onu istemişti. Düşüncelerinde yanılmamıştı. Bu konuda hiçbir zaman yanılmamıştı ama bu aşk değildi.

Quinn onu sevmiyor, bu onun içini acıtıyordu. Sanki kalbine kızgın bir demir saplıyorlardı. Quinn onunla beraber olmak, onu güldürmek ve dokunuşlarıyla çıldırtmak istiyordu. Burada kalma nedenini unutturmak istiyordu. Bugün için bu kadar yeterliydi. Yarın endişelenecekti. Evet,

yarın.-

Banyo kapısını açtığında Quinn'i sırtını duvara dayamış onu beklerken buldu. Üstünde bir şey yoktu. Altında bir kol pantolon vardı ama düşük kasıklarından içine çamaşır giymediği belli oluyordu. Bir İrlanda av köpeği ayaklarının dibinde duruyordu. Kapı açılınca tasmaını çekti.

“Bu Millie,” dedi.

Güzel bir köpekti. Koyu kestane tüyleri ve bakır-kahve parlak gözleri vardı. Dili ağzının kenarından sarkık bir halde başını kaldırmış Lucy'ye bakıyordu. “Şu meşhur Millie sensin demek.” Lucy eğildi ve köpeğin başını okşamaya başladı “En azından Quinn saçlarının rengi hakkında yalan söylememiş.”

“Onu serbest bırakmaktan korkuyorum. Hemen gelip seni koklamaya başlayacak.” Lucy elini köpeğin burnuna dokundurdu. “Sadece koklamak istemiyor.”

Quinn'e baktı. “Kedi almamın sebebi bu.”

“Kediler attığın çubuğu gidip getiremez ya da bir kuş sürüsünün içine dalamaz.”

“Bu da sana ne kadar zeki olduklarını gösteriyor.” Başını salladı. “Gel ve şuna bak.” Koridorda onu takip etti. Pürüzsüz bir sırtı vardı. Mutfak dolabından bir bisküvi çıkardı. “Otur Millie,” diye emretti. Köpek emre itaat etti. Quinn bisküviyi yavaşça onun burnunun ucuna bıraktı. “Dur.” Zavallı Millie burnunun ucundaki şeye şaşı şaşı bakıyordu. “Tamam.” Sonra köpek bisküviyi havaya fırlattı ve yere düşmeden ağzıyla yakaladı.

“Bir kedi bunu yapamaz.”

“Snookie isterse yapar.”

Quinn kuşkulu gözlerle ona bakıp köpeğinin kulağını okşadı. “Senin kedin muhtemelen bu kadar hızlı hareket edemez.”

Bir bakıma haklıydı. “Sen Bay Snookums’u küçümsüyor musun?”

“Çok şişman.”

“İri.”

“Aynı şey.” Millie kalkıp Lucy’nin etrafında dolanmaya başladı. Dizini kokluyordu. “Hayır. Otur Millie,” dedi Quinn ve köpek itiraz etmeden itaat etti. Lucy ellerini bacaklarının yanına indirdi. “Snookie düzensiz yiyor. Bu onun suçu değil.”

Quinn kıkırdadı. Kollarını Lucy’nin beline dolayıp onu kendine çekti. “Şişman kedini savunurken çok tatlı oluyorsun.”

“Hey...” Bay Snookums’un savunulması gerekiyordu, onun da bir gururu vardı. Konuşmasına devam edemeden kalçasında ıslak bir burun hissetti. “Vay.” Parmaklarının ucunda hafifçe zıpladı. “Köpeğin popoma vurdu.”

“İyi bir son sanırım.” Elini indirdi ve arka kapıya yürüdü. “Dışarı.”

Millie önce Quinn’e doğru ilerledi, sonra Lucy’ye suçlayıcı bakışlarla bakıp çıktı. “Üşümeyecek mi?”

“Hayır.” Kapıyı köpeğin arkasından kapattı. “Onun garajda bir evi var. Aynı zamanda arka bahçeye açılan bir köpek çıkışı var. Sorun yok.” Işık omzuna vuruyordu. Buzdolabına giderken tüm sırtını görebiliyordu. Tekrar tekrar izliyordu onu. “Aç mısın?”

“Teklife göre değişir.” Midesini yine yüksek karbonhidratlı yiyeceklerle doldurmak istemiyordu.

Buzluğu açtı. “Ben ahududulu dondurma yiyeceğim.”

“Meyveli dondurmaya asla hayır demem.”

Paketi dolaptan çıkardı ve kapağı kapadı. “ok yok o yüzden paylaşacağız.” Bir kâse ve dondurma kepçesi olarak dondurmayı doldurmaya başladı.

Quinn hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Mesela işini, nasıl çalıştığını, erkeklerin peşine düşen bu seri katili nasıl yakalayacağını... Ama en çok da özel hayatını. “Bana Amanda’dan bahset.”

Başını dondurmadan kaldırdı. “Niçin?”

“Sohbet olsun diye.” Tezgâha yürüyüp yaslandı. “Biliyorsun, ben hayatımdakileri anlattım. şimdi sıra sende.”

“Amanda kahverengi, kısa saçlıydı. Yeşil gözleri ve büyük göğüs uçları... Göğüsleri vardı.”

“Doğal olarak,” dedi Lucy kuru bir şekilde.

Quinn bir kahkaha attı ve son kepeyi de kâseye koydu. “Uzun saçlarını her yere bırakma konusunda sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.” ne yürüdü ve dondurmadan büyük bir ısırık aldı.

Soğuktu. Ama bu keskin ısırığı sevmişti. “Nasıl bir insan her yere saçını bırakır?”

“Sorma, berbattı.” Bir ısırık daha aldı. “ok gr saçları vardı ve evi dağıtmaya bayılıyordu.”

Büyük göğüslü, gr saçlı bir kadın. Lucy’nin nefret etmesi için bu

kadarı yeterliydi. “Amanda’dan sonra kız arkadaşın oldu mu?”

“Hayır.”

“İlişki?”

“Hatırlamıyorum”

Harika. Onun geçmişiyile alakalı her şeyi biliyordu ama kendisinininkini anlatma konusunda hiç de gönüllü değildi. “Acaba ben gittikten sonra beni hatırlayacak mısın?”

Bir kez daha ısırdı ve ardından kaşığını yaladı. “Sen hiçbir yere gitmiyorsun.” Kaşığı onun sağ göğsüne dayadı. Teni soğuktan büzüştü.

Lucy başını eğip baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Göğüslerini hareketlendiriyorum. Gerçekten çok seksi.”

İlgilenmemiş gibi bakmaya çalıştı. “Ne kadardır bunu düşünüyorsun sen?” Gözlerini Quinn’e çevirmişti ama onunkiler bluzunun önündeydi.

“Banyodan çıktığından beri.”

“Bu sapıkça. Bütün o köpeğinden, kedimden, eski nişanlından konuşurken?”

“Evet, buna çoklu görev deniliyor.” Başını kaldırdı ve çıplak omzunu silkti. “Seninle bir şey üzerine konuşurken aslında tamamen çok farklı şeyler düşünebiliyorum.”

“Dedektiflere özgü bir şey sanırım.”

Gülümsedi ve kaşığı dondurmaya batırdı. “Daha çok erkeklere özgü bir şey. Sorduğun sorulara cevap veriyordum ama aslında seni yatağa atmaya uğraşıyordum. Tekrar.”

“Eski ilişkilerini önemsemiyor musun?”

Kâsedden kaşığı çıkarıp arkasındaki masaya koydu. “Sadece seni önemsiyorum.” Pembe renkli dondurma kaşığını alıp sol göğsünde kaydırdı. “Ve bu çamaşırlarından nasıl kurtulacağımı düşünüyorum.”

Nefesi kesilmişti. “Bluzuma dondurma bulaştırdın.”

Yüzünde bütünüyle şehvet dolu bir gülümseme belirdi. “Ne ayıp değil mi? Sanırım temizlemem lazım.” Başını eğdi ve bluzunun üstünden göğüslerini öptü. Soğuk dondurma ve ateşli ağzı göğsünden karnına doğru bir karıncalanma hissi yarattı. Belini eğdi ve o diliyle bluzunu temizlerken saçlarını kavradı. Devam ederken eliyle bluzunun birkaç düğmesini açtı ve çıplak göğsünü öptü. Onu kalçasından kaldırdı ve masaya, dondurma kâsesinin kenarına oturttu. Kâse üstüne devrildi ve dondurma bacaklarının arasından akmaya başladı. “Lanet!” Lucy kâseye uzandı ve kaldırdı. “Çok soğuk.”

“Sanırım bir sakarlık daha yaptım. Bu sefer de çamaşırına.” Kâseyi aldı ve ileri itti. Bacağıyla yakınındaki sandalyeyi çekti.

“Ben seni temizlerken ayaklarını omzuma koy.” Sandalyeye oturdu ve onu kendine daha yaklaştırdı.

“Mm” ıslak diliyle onu yalamaya başladı. “Çok lezzetlisin. Ahududulu ılık bir ten.” Çamaşırının kenarından onu öptü. “İşimi bitirdikten sonra bunu tekrarlayacağım.”

Lucy arkaya yaslandı ve ağırlığını dirseklerine verdi. “Beni porno yıldızı gibi bağırtacağını söylemiştin.”

Gülümsedi ve başını bacak arasına gömdü. Çoklu görevlere alışkın bir adam ikisini de halledebilirdi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İYİKADIN:
KÖTÜ ADAMI ARİYOR..

Ertesi gün Lucy yüzünde ıslak bir şeyle uyandı. Gözlerini açtığıında kırmızı suratlı, kahverengi gözlerle dip dibeydi. Millie yanağını yalayınca kaçmak için geri çekildi. “İğrenç,” dedi yüzünü silerken. Gözü yanındaki boş yastığa ilişti ve ayağa kalktı. Üzerini örtmek için mavi-beyaz çizgili örtüyü aldı.

Quinn ile mutfakta seviştikten sonra dışarıdan yiyecek bir şeyler söyleyip **Cold Case**’i seyretiler. Quinn’in NYPD’nin tekrarlarından hoşlandığını fark etti. Buna rağmen televizyonu gösterip, “Bu hiçbir zaman olmaz” ya da “Hiç kimse bir cesedin başında ifade alamaz” benzeri şeyler söylüyordu.

On haberlerini izledikten sonra birlikte banyoya girdiler.

Birbirlerini sabunladılar, dokundular, masaj yaptılar, duş kabininde beraber oldular. Sonra Quinn’in yatağına yatıp deliksiz bir uyku

uyudular. En azından Lucy. Gece üç gibi Quinn tekrar sevişmek için onu uyandırdı. Quinn çok tatlı ve kibardı. Lucy'nin hisleri öylesine kalabalıktı ki o küçücük kalbine sığmayacak, patlayacak gibiydi. Dört kez beraber oldular. Hepsi de harikaydı çünkü Lucy onu seviyordu. Hem de çok.

Quinn'i seviyordu evet ama onun kendisini sevdiğine dair elle tutulur bir kanıt yoktu. Ondan çok etkileniyor, çok hoşlanıyordu, bunu biliyordu. Ancak zaman geçtikçe ne olacak bilmiyordu. Evine döndüğünde ne olacağını da bilmiyordu. Şunu söyleyebilirdi; dün gece tamamen seksle ilgiliydi.

Uzaklardan bir nakliye aracının sesine benzer bir ses duydu. Kıyafetlerini aramaya başladı. En son banyoya bıraktığı kıyafetleri orada değildi. Yataktan çırilçıplak çıkmıştı. Büyük banyoya giderken Millie ona yanaşır gibi olunca, "Aklından bile geçirme," diye uyardı. Kıyafetleri yoktu. Üzerine bir havlu alıp misafir odasına gitti. Havluyu üzerinden attı, havlu kumaşından sabahlığını giyip diğer odadan gelen gürültüye ilerledi. İçeride iPod'unu koluna sarmış, kulağında kulaklık koşu bandında koşan Quinn'i gördü. Bol, gri bir şort giymişti. Saçları ensesine yapışmıştı ve her adımında şortu hafifçe kalkıp iniyordu.

Lucy odaya girip antrenman bankosunda bir yere oturdu. Yanında değişik kilolarda ağırlıklar vardı. Bir bacağını altına alıp Quinn'in vücudunu seyretmeye başladı. Tam anlamasa da sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Tüm dikkatini oraya verdi.

Aman Tanrım. Şarkı söylüyordu. Gülümsedi. Hiç iyi söyleyemiyordu, hatta berbattı. O kadar ki hangi şarkıyı söylediğini bile anlayamıyordu.

Bir şeylerin üzerine düşmek diyordu sanki. Kendini tutamadı, güldü.

Omzunun üstünden dönüp bakınca iPod'unun kabloları sallandı. “Hey!” Hemen kolları tutup banttan dışarı çıktı. Bant dönmeye devam ediyordu. Kulaklıklarını kulağından çıkardı. “Ne zamandır burada oturuyorsun sen?”

“Yeteri kadar.”

Bandı durdurdu, asılı havluyu alıp yüzünü sildi. “Tamam, berbattı.”

Gülmemeye çalışıyordu. “En azından yakışıklısın.” Havluyu başına sardı, sonra boynunu, ensesini kuruladı. “Sesimin kötü olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.” Quinn’in kaslarına bakarken bir ileri bir geri sallanıyordu. “Ne dinliyordun?”

Quinn’in gözleri Lucy’nin yüzünden sabahlığın V şeklinde ayrıldığı yere odaklanmıştı. “Velvet Revolver. Birkaç aya kadar buraya çalmaya gelecekler.” Başını kaldırdı. “Gitmek ister misin?”

“Seninle mi?”

“Hayır.” Yüzünü astı. “Millie ile. Tabii ki benimle.”

“Gerçek bir randevu gibi yani?”

Çıplak omuzlarını silkti. “Evet, neden olmasın?” Konser yaklaşık üç ay sonraydı. Yani Quinn birlikteliklerinin üç ay boyunca devam edeceğine inanıyordu. Demek ki dün gece sadece seksten ibaret değildi. “Tabii. En son ne zaman gerçek bir randevun oldu?”

Göğsünü kuruladı. “İnternettekileri saymazsak sanırım yaklaşık dört ay önce Kurt’un beni biriyle tanıştırmak için buluşturduğu kız vardı.”

“Görücü usulünden nefret ederim.”

Havluyu ağırlıkların üzerine attı. “Kötü bir kız değildi. Yalnızca anlaşılmadık.” iPod’unu kancadan çıkardı, bilgisayar ve dosyalarını koyduğu masaya geçti.

“Giyinip kuşanıp buluşmaya gitmekten nefret ederim. Zaman kaybı.”

iPod’unu yere koydu. Kahve fincanını aldı. “Onun kedisi seninkinden de sinir bozucuydu.”

Tam ağzını açmış Bay Snookums’u korumaya başlayacaktı ki vazgeçti. “Onun evinde ne kadar kaldın?”

Fincanı dudaklarına götürmüştü. “Bir süre.”

“Anlaşılmadığını söylemiştin.”

Kahvesinden bir yudum aldı. “Anlaşılmadık. Buluşmadan sonra onu eve bıraktım. Beni kahve içmeye davet edince girdim.”

Lucy ayağa kalktı. “Ben seni kahveye çağırdığımda beni geri çevirmiştin.”

“Çünkü her şey kaydediliyordu.” Fincanını kenara bıraktı ve ona doğru yürüdü. “Üzerimde bir kayıt cihazı vardı ve bana dokunursan bunu anlayacaktın.”

“Ne?” Elini trafik polisi gibi kaldırdı. “Kablo mu? Ne zaman?”

“Biz beraberken.”

“Her buluşmamızda?” Elini indirdi.

Quinn ona bir iki adım kalmışken durdu. “Utanmanı gerektirecek hiçbir konuşma yapmadın, eğer endişelendiğin buysa.”

Tüm buluşmalar aklında gidip geliyor ve hepsi o gece koridorda

yaptıklarına bağlanıyordu. Elleri tüm vücudunu gezmişti. Aman Tanrım!
“Seni öldüreceğimi düşündüğün gece kablolar neredeydi?”

Ellerini çıplak göğsünde kavuşturdu. Gözleri sorunun cevabını veriyordu. Ama Lucy de ellerini kavuşturdu ve onun ağzından çıkacakları bekledi. “O gece üzerimde kablo yoktu.”

“Neredeydi öyleyse?” diye sordu. Gerçi tahmin edebiliyordu. Olamazdı. Bütün evi kablolar, dinleme cihazlarıyla döşemiş olamazdı. Bundan bir an bile şüphe duymamıştı, niye? Aslında çok açıktı. Belki de aklında başka şeyler olduğundandı.

“Mutfakta, oturma odasında ve yatak odamda dijital kayıt cihazı saklıydı.”

Quinn’e o akşam neler söylediğini hatırlamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Dönüp başka tarafa yürüdü. Eli alnındaydı. Kalbi çok hızlı atmaya başlamıştı ve yüzünün yandığını hissediyordu. Polis ne duymuştu? “Aman Tanrım! O gece... Benim eteğim kalktığında ve senin elin... Tüm konuştuklarımız... Tüm...”

“Kimse bizi duymadı.” Quinn Lucy’yi kolundan yakalayıp yüzünü kendine çevirdi. “O yüzden seni koridora götürdüm. Kimsenin bizi duymasını istemiyordum. Bizi kimse izlemesin istiyordum. Seni sadece kendime istiyordum.”

Lucy kalbi durmuş gibi hissediyordu. “İzleme mi?”

Elleriyle yüzünü kapadı. “Kahretsin!”

“Kameralar da mı vardı?”

“Evet.” Ellerini yana indirdi.

“Aman Tanrım! Hayır!” sabahlığının yakasını iyice boynuna sardı.
“Kameralar neredeydi?”

“Ses ve görüntü kaydediciler mutfaktaki havalandırmada, oturma odasında, şöminenin üzerindeki sahte saatte ve yatağımın yanındaki saatli radyoda.”

O geceye döndü. Yatak odasına hiç gitmemişlerdi. Yemeklerini mutfakta yemişler ve Quinn onun kazağını oturma odasında çıkarmıştı. Onun çıplak göğsüne yapıştı ve onu sertçe itti. “Bunu bana nasıl yapabildin?”

“Lucy.” Omuzlarından tuttu. “Üzgünüm. Biz... Ben senin Nefessiz olduğunu düşünmüştüm. Kalkışırsan diye...”

“Kaç kişi seyrediyordu?”

“İki. Dışarıda arabada bekleyen Kurt ve Anita.”

O gün evinin karşısında karavan tipi bir arabanın durduğunu hatırladı. İçindeki o iki kişi Quinn’in onu soyup çıplak göğüslerine dokunmasını seyretmişti. Dehşet içindeydi. “Tanrım, Tanrım! Bir de kaset var ha?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Kanıt odasındadır.”

“Kaç kişi seyretti?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.” Quinn’den uzaklaşmaya çalışıyordu ama o daha da sıkı tutuyordu. “O kadar kötü değil.”

“Sen de seyrettin mi?”

“Hayır. Ama kameralar koridoru göremiyordu.”

Bu seferki kurtulma çabasına engel olmadı. Ellerinden kurtulmasına izin verdi. Lucy onun yakışıklı suratına baktı. Bakışlarının ardında tarifi imkânsız bir acı vardı. Ağlamayacaktı. Ta derinlerde ihanetin verdiği kızgınlık ve utanç onu bitiriyordu. Quinn’in başka şansı olmamasının bir önemi yoktu. Ona tuzak kurmuştu. Bir de onu soyup çıplak göğüslerine dokunduğu bir kaset vardı. Dışarıda bir yerlerdeydi. Tanımadığı, yabancı adamların ellerinde. “Buradan gitmem lazım,” dedi. Quinn’in etrafından dolaştı. Duyduğu ıstıraba rağmen düşüncesizce davranmadı. “Evime polis gönderilmesi teklifini kabul ediyorum.” Birkaç saniyede odayı terk etti. Belki o banda ulaşabilirdi. Belki de bir avukatla konuşabilirdi.

Misafir odasına gitti. Boş valizi yatağın üzerine attı. Yarın ilk işi avukatı arayacaktı.

“Lucy.”

Dönüp kapıda dikilen Quinn’e baktı. Gözlerini dikmiş Lucy’ye bakarken kahverengi bukleleri alnına düşmüştü. Tüm olanlara rağmen bir yanı Quinn’in yaptıklarını unutup başını göğsüne gömmek istiyordu. Lucy’ye sıkıca sarılması yeterdi. Onu seviyordu ama onu bir daha asla görmemeyi umut ediyordu.

“Ben dönene katlar hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver.”

Bir kez daha gururu incinmiş ve kalbi kırılmıştı. Quinn’i sevmekle ne kadar büyük bir hata yaptığını bir kez daha anlamıştı.

“Bana söz ver,” diye tekrar etti.

Quinn o eve gitmeden önce güvenlikçileri ayarlamaya çalışacaktı.

“Peki.”

“Söz ver,” diye ısrar etti.

“Yemin ederim.” Koca bir aptaldı.

Arkasını döndü ve valizini açtı. Bir gece önce çıkardığı kıyafetlerini yerleştirmeye başladı. Quinn’in koridorda ilerlediğini işitiyordu. Birkaç dakika sonra su sesi geldi. Kapısını kapatıp yatağa oturdu. Gözleri doldu, yaşlar sabahlığına birer birer dökülmeye başladı. Ağlamak istemiyordu. Quinn’in onu ağlarken görmesini istemiyordu.

Bir gece öncesini düşündü. Ona dokunuşunu, dün geceki ve şimdiki hislerini... Hâlâ çözemiyordu. Bir uçta Quinn’e duyduğu sevgi, tam zıttında da acı vardı. Bu karmaşayı çözemiyordu.

Su sesi kesilince kalkıp küçük gardroba yöneldi. İlk çekmeceye aradığı beyaz bluzunu ve pembe çamaşırını gördü. Yıkanmış ve düzgünce çekmeceye yerleştirilmişti. Bluzu eline aldı, kokladı. Quinn’in gömlekleri gibi kokuyordu. Gözleri yeniden doldu, hemen elinin tersiyle sildi. Şu an hayatında en ön sırada Quinn ve yaralı kalbi duruyordu. Çılgıncaydı belki ama bunu inkâr edecek değildi.

Kapının önünde Quinn’in ayak seslerini işitti. Birkaç dakika zor bir bekleyişle geçti. Ancak sonra garaj kapısının açıldığını ve cipiyle oradan çıkışını duydu. Döndüğünde gitmek için hazır olacaktı.

Yatağın üzerine siyah iç çamaşır takımı, haki rengi etek ve siyah bir tişört koydu. Geriye kalan tüm kıyafetlerini de valize yerleştirdi. Kapıyı açtı. Millie karşısındaydı. Banyoya kadar onu takip etti.

“Dışarı,” diye bağırdı. Millie yere uzandı ve üzgün gözlerle Lucy’ye baktı. “İyi,” diye mırıldandı. Kabine girip yıkandı. Çıkınca Millie’nin

üzerinden geçti. Dişini fırçaladı, saçlarını kurutup topladı. Quinn'in geldiğini duyduğunda onun deri koltuğunda oturmuş hazır şekilde bekliyordu.

Quinn'in yüzü sertti. O an içinden onun çenesini kırmak geçiyordu. Altında kot pantolon, üzerinde de Guinness yazılı beyaz bir tişört vardı. Ayağa kalktı. Yeni güvenlik düzenlemeleriyle alakalı bilgi vermesini bekliyordu. Onun yerine Lucy'nin elini tutup avucunun içine iki küçük kaset koydu. "Bu ne?"

"Evin dinlendiği akşam kaydedilen kasetler."

Quinn'e baktı. Yüzü görev başındaki bir polis gibi donuk, tepkisiz ve sertti. Kahverengi gözleri dışında. Gözlerindeki ifadeyi silememişti. Sert çenesi gibi kontrol edemediği sıcak, canlı bir şeyler vardı o gözlerde. "Nasıl aldın?"

"Sorma." Elini aşağı indirdi.

"Bunlarla herhangi bir işin var mı?"

Cevap vermeden uzunca baktı. "Hayır."

"Quinn?" Quinn tepkisizce başını kaldırdı. Bu bakışlardan soracağı sorulara cevap alamayacağını anlayabiliyordu.

Cevaplamasını bekleyemezdi ama sorması gerekiyordu. Sessizliği onun yerine konuştu. O kasetleri kanıt odasından çalmıştı. Onun için. "Ya alındıkları anlaşılırsa? Başın belaya girmez mi? Kovulabilirsin bile."

Sadece Lucy'ye bakmaya devam ediyordu. "Çalındıklarını fark etmeyecekler mi?"

"Muhtemelen. Ama bu konuda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

“Ne yapacağım bunları?”

“Ne istersen. Yine de benim tavsiyem bunları imha et ve gördüğünü unut.”

“Bu imha edilebilen bir kanıt, değil mi?”

Omzunu silkti. “Teknik olarak evet.”

Elindeki kasetlere bir kez daha baktı. “Doğru kayıtlar olduğundan emin misin?”

“Etiketleniyorlar. Evet, gayet eminim.”

“Ama kesin diyemiyorsun.”

“Seyretmek mi istiyorsun?”

Hiç de seyretmek istemiyordu. Sadece elindekilerin o kasetler olduğundan emin olmak istiyordu. Ona geri verdi. “Evet.”

Kanepeyi işaret etti. “Otur.” Odadan çıktı. Döndüğünde elinde bir video kamera vardı. Kamerayı televizyona bağladı ve ilk kaseti koydu.

Kovulup kovulmayacağını bilmek istiyordu. Cevap kesinlikle evetti. Eğer yakalanırsa hırsızlıkla suçlanacaktı. Ama bu soruşturmanın gereksiz diğer tüm kanıtları gibi bu da bir kenara atılacaktı.

Quinn düğmeye basıp kanepeye, Lucy’nin yanına oturdu. Ekranda ikisinin siyah beyaz görüntüleri belirdi. Masada akşam yemeklerini yerken politikadan konuşuyorlardı.

Geçmişte kuralları gevşetip esnettiği olmuştu ama hiçbir zaman onları çiğnememişti. İşini seviyordu. Biri bir gün kanıt çalacağını iddia etse ona

ahmağın teki olduğunu söylerdi. Hele o kanıtları bir kadın için çalacağını söylese küfreder geçerdi. Ama şimdi işi eline yüzüne bulaştırmıştı. Lucy'ye kayıtlardan bahsetmişti ve kedisini öldürmüş bir katil gibi bakmıştı ona. Bir süre üzerine atlayıp onu haklamak ister gibi hemen ardından da sanki kalbine bıçak saplamış gibi, bakmıştı. Oysaki bir dakika önceki bakışlarıyla bakması için her şeyini verirdi.

Evden çıktığında yanına aldığı üçüncü mektubu kriminal laboratuardaki teknisyenlere bırakmıştı. Gün içinde bir şekilde onlardan almayı planlıyordu. Planlamadığı şey ise onun yaş dolu gözlerini gördükten sonrasındı. Ne yapacağını biliyordu.

Salak herifin tekiydi. Kendisini gizli kameranın önünde soyduğunu asla unutmayacak bir kadın için her şeyini riske atmıştı. Yanında süngü gibi sert duran bu kadın için işini riske atmıştı. Uzun zaman önce vazgeçtiği şeyleri yeniden filizlendiren bir kadındı bu. Hayatı boyunca bir kez daha böyle biriyle karşılaşamayacağına emin olduğu bir kadındı.

Quinn sofradaki görüntülerini izliyordu. Sanki birbirlerini yeni tanımaya başlayan insanlar gibiydiler. Yemeği pek hatırlayamıyordu. Yemekle aklında olan tek şey kazağı ve eteği idi. Sonra turta üzerine konuşmalarını ve çatalı ağzına götürdüğünde hissettiklerini anımsadı.

“Çikolata kimi zaman seksten daha iyidir,” diyordu televizyondaki ses.

“Tatlım, hiçbir şey seksten daha iyi değildir,” diyordu diğer ses.

Elindeki çatalı kenara koydu. “Bakış açısına göre değişir.”

Quinn ayağa kalkmış ve şimdi anca fark edebildiği eksi bir ses

tonuyla, “Buraya gel,” demişti. Lucy’yi saran kendisini izliyordu. “Karşılaştırmam için sana güzel bir şeyler verelim.” Onu öpmüştü. Şimdi bile ne kadar ateşli olduğunu anımsayabiliyordu. Bu ateşli öpücük ekrandan çıkıp odanın içine, ta Quinn’in bedenine çarpıyordu. Lucy’ye döndü. Lucy bunu hissetmişti. Bakışlarını ona diktiğinde ilgilenmekten ziyade sinirlendiğini fark etti.

“Tuvaletini kullanmam lazım,” dedi kasetteki ses. Quinn ekrana daha da dikkatle bakıyordu. Lucy görüntüden çıktı. Quinn onu izliyordu. İlk kaset bitti. Quinn kalkıp ikinci kasedi yerleştirdi. Başlatma düğmesine basıp yerine geçti.

Görüntü Quinn’in odaya girip Lucy’nin çantasına uzanmasıyla başlıyordu. Çantayı alıyor ve içindekileri kanepenin üzerine boşaltıyordu.

“Çantamı mı karıştırdın?”

Bakışlarını ona çevirdi. “Evet. Çok fazla gereksiz şey taşıyorsun.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Biber gazı taşıdığımı nereden bildiğin anlaşıldı.”

Kayıtta Quinn çıkardıklarını Lucy’nin çantasına geri koyuyor ve odanın ortasına yürüyordu. Lucy içeri girdiğinde bakışlarını ona dikmişti. Kayıt siyah-beyaz olmasına rağmen Quinn kendi gözlerindeki arzuyu görebiliyordu. Onun seri katil olduğunu düşünüyordu ama yine de onu istiyordu.

Kayıt devam ediyordu. Tam kameranın karşısında Lucy ona beraber olamayacaklarını söylüyordu. Arkasında da Quinn gözlerini aynı yere dikmişti. İkisi de aynaya bakıyordu ama aslında kameraya dönüklerdi.

Kendi ellerinin Lucy'nin kollarında gezinip belinde kavuşmasını izliyordu. “Ne zaman duracağımızı söyle.” Lucy'nin sırtını bedenine dayıyordu. “Seni burandan öptüğümde rahatsız oluyor musun?” Boynundan öpüyor, Lucy de başını iki yana sallıyordu.

“Güzel. Seni buradan öpmekten çok hoşlanıyorum. Tenin çok yumuşak, çiçek gibi kokuyor ve günüşiğine benziyor.” Parmaklarını Lucy'nin eteğinin belinden içeri sokuyordu. Lucy başını sağa yatırıyor, o da boynunu öpüyordu. Parmaklarını kazağının altından göğüslerine kaydırıyordu. Gözleri şiddetli bir arzuyla bakıyordu. Kayıtta hiçbir hata yoktu.

Quinn o an tam olarak neler hissettiğini bilmiyordu. Utanmış mıydı yoksa arzusu daha mı kamçılanmıştı. Söylediklerinden utanıyordu ama onun sert göğüs uçlarına başparmağıyla dokunması yaptığı en erotik şeydi. Porno film seyretmekten çok, çok daha fazla erotikti. Göğüslerini okşadığında Lucy'nin gözkapaklarının kapandığını görebiliyordu.

“Uçları çok sert,” diye fısıldıyordu. “Sevişmek isteyen bir kadın gibi.”

Dönmüş ve kollarını Quinn'in boynuna dolamıştı. Quinn de bir elini onun eteğinin altına sokuyor, diğer eliyle de onu kendine çekiyordu. Eli sırtında dolaşüyor ve Lucy'nin kazağını yavaşça çıkarıyordu.

“Dantel giyen kadınlara bayılırım.” Parmaklarını Lucy'nin sutyeninin kenarından içeri sokup gezdiriyordu. “O kadar güzelsin ki bana unutturuyorsun.”

“Neyi unutturuyorum?”

“Bu işi ağırdan alacağımı. Acele etmekle ilgili kararımı.”

Parmaklarıyla göğsünü sıktı. “Ama bu daha önceydi.” Göğsünü avuçladı, eğildi ve dekoltesinden ateşli bir şekilde öptü. “Neden böyle görünmek zorundasın? Bu kadar güzel olmasaydın her şey daha kolay olabilirdi. Seni bu kadar istemez, seni soymak için kendimden geçmezdim.”

Lucy’yi öptü ve ellerini kalçasının altına koydu. Onu kaldırdı, Lucy’nin bacakları beline sarmalandı. Yürüyerek görüntüden çıktılar. Kayıt bomboş odada devam ediyordu. Ses kaydı ise küçük iniltiler halindeydi. Quinn şaşkındı. “Kahretsin. Kaydedicinin koridordaki sesleri alabileceğini düşünmüyordum.”

Lucy yorum yapmadı. Teypteki sesleri dinlerken ellerini bacaklarına koymuş, öylece oturuyordu. “Burada bir şey yok Lucy,” diyordu teypteki ses. “Beni istiyorsun. Ben de seni bir hafta yürüyemeyecek hale gelinceye kadar becermek istiyorum. Ta ki hareket edemeyinceye kadar. Düşünecek, bir şey yapacak halin kalmayana kadar. Sadece inlemeni istiyorum. Bunu istiyor musun Lucy?”

Tamam, bunları duymak biraz can sıkıcıydı. “Evet.” Uzun süre bir sessizlik oldu. Sonra Quinn’in iniltisi duyuldu. “Sana yardım edeceğim Lucy.” Lucy’nin söylediği anlaşılmıyordu. Konuşmaya Quinn devam ediyordu. “Evet, aynen böyle dokun. Yalnız olmayacaksın. Tanrım, bu harika. Sana yardım edeceğim. Sana yardım edeceğim.”

Yüce İsa, bu utanmaktan daha fazla bir şeydi. Ensesi yanmaya başladı. Ona yardım edeceğini söylediğini hatırlamıyordu. Öylesine onun içindeydi, öylesine sarmalanmışlardı ki üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Öldürücü dürtülerle başa çıkmak mümkün gibi

gözüküyordu.

Burada telefonun sesiyle, koridordan gelen iniltiler birbirine karışıyordu.

Quinn o anda oturduğu yerde zaten sertleşmişti, neredeyse boşalacaktı. Dönüp Lucy'ye baktı ama Lucy sadece televizyona bakıyordu.

“Özür dilerim,” diyordu kayıttı. “Bu kadar erken geleceğini düşünmemiştim.”

“Telafl etmen gerekecek.” Telefon susmuş, hemen ardından ikinci defa çalmaya başlamıştı. “Kahretsin! Hemen döneceğim.” Kanepenin yanındaki telsiz telefonu alıp omzuyla çenesi arasında sıkıştırmıştı. “Evet?”

“Çünkü meşguldüm.” Pantolonunu ilikliyordu. “Ne?” Aniden ahizeye yapışmıştı. “Lanet olsun dalga mı geçiyorsun?” Koridora dönmüştü. “Bana şaka yaptığını söyle.”

Birkaç dakika sonra Quinn aceleyle Lucy'yi evden çıkarmıştı. Kayıt da orada sona eriyordu.

Kaşını çatarak Quinn'e döndü. “Neden bunu yaptın Quinn?”

Onu anladığını düşünmüştü ama anlamamıştı işte. “Senin Nefessiz olduğuna dair kanıtlar vardı ve biz...”

“Hayır,” diye sözünü kesti Lucy. “Neden bana yardım edeceğini söyledin?”

Uzağa baktı.

“Seri katile yardım edilmez,” dedi Lucy.

“Biliyorum.” Kulaklarının yandığını hissediyordu. “Diğer buluştuğun şüphelilere de yardım teklif ettin mi?”

“Hayır. Hiçbiriyle işler bu kadar ileri gitmedi.” Lucy’nin yüzüne baktı. “Sana dokunduğum gibi dokunmadım hiçbirine.” Ne önemi vardı şimdi? Muhtemelen Lucy onu tekmeleyip kanepeden atmaktan daha çok onu küçük düşürmek istiyordu. Çok geçmeden kasetleri alıp Çavuş Mitchell’e verecek ve onu kovduracaktı.

Onun yerine çok şaşırtıcı bir şey yaptı. Kucağına atlayıp sert uzvunun üzerine oturdu. Bacaklarını yana açmıştı. Ellerini Quinn’in yüzüne koydu. “Sanırım seni öldüreceğimi düşündüğünde bile benden hoşlanıyordun.”

Masmavi gözlerine baktı. “Biraz.”

Lucy gülümsedi. Ellerini göğsüne doğru indirdi. “Artık bana yalan söylemeyeceğini düşünüyorum.”

Lucy’nin bacaklarını sıkıca tuttu ve parmaklarını iyice bastırdı. Lucy’nin duymak istediği şeyi biliyordu ama ona yalan söyleyemezdi. Kucağındayken, hayır. “Senden hoşlanıyorum Lucy. Hem de çok. Senden uzaktayken seninle olmayı düşünüyorum. Etrafımda olmandan hoşlanıyorum. İnanılmaz bir birlikteliğimiz var. Ateşli bir beraberlik yaşıyoruz. Öyle ki, hayatımda isteyeceğimi düşünmediğim şeyleri düşündürüyorsun bana.”

“Ne tür şeyler?”

“Sen.” Gözlerinin içine bakarak itiraf etti. “İşim dışında bir hayat.”

Ellerini boynuna kaydırды. “Neden bunlara sahip olamadın? Dün gece

hiçbir yere gitmeyeceğimi söylemiştin.”

“Bunu söylememeliydim. Bunları söylediğime inanamıyorum. Burada yaşamıyorsun çünkü başka bir sürü seçeneğin var. Trajedilerin ve streslerin zarar veremediği ilişkiler gördüm. Ve onlar mahkemede sonlanmadı.”

Quinn’in tişörtünü pantolonundan çıkarıp yukarı çekti. “Eğer normal şartlar altında tanışsaydık bitmeyebilirdi.” Lucy’nin ellerini yakaladı. Biraz daha devanı ederse durduramayacağını biliyordu. “Doğru ama bu durum normalin çok ötesinde.”

“Yeniden onurlu biri olmaya çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Yapma.” Quinn’in tişörtünü çıkarıp yere attı. “Galiba ben en çok senin fazla erdemli olmadığın zamanlardan hoşlanıyorum. Kontrolünü kaybettiğin zamanlardan. Seni öldüreceğini düşündüğün bir kadın için her şeyi riske atarken. Kötü olmama konusunda elinden bir şey gelmediği zamanları seviyorum.”

Güldü ve Lucy’nin eteğini yukarı çekti. En çok onun doğru olanı yapmaya çalışmadığı zamanları mı seviyordu?

İyi olmak çok zordur, kötü olmaksa basit.

ON ALTINCI BÖLÜM

BÜYÜK HAYRAN: TAKINTILI OLDUĞU OBJEYİ ARIYOR...

Ertesi sabah yatak odasının aynasında dört senedir her sabah olduğu gibi kendine çekidüzen veriyordu. Yalnız bu sabah bir seyircisi vardı. Bağdaş kurmuş, elinde kahvesi yatağın ortasında oturuyordu. Quinn'in tişörtünü giymişti. Dünkü beraberliklerinden sonra Lucy kasetleri geri vermiş ve kayıtlar kanıt odasındaki yerlerine konmuştu.

Bir saat önce yanında onunla uyanmıştı. Göğüslerini okşuyordu. Hiç de fena bir uyanma değildi. Hele hele pazartesi sabahı için. Her hafta başı homurdanarak işe giderdi.

Mavi gömleğini gri pantolonunun içine soktu. Aynadan Lucy'ye bakıyordu. Lucy gözlerini fermuarına dikmişti. "Sana söylemem gereken şeyler var," dedi Quinn. Son mektuptan sonra konuşmaları korku dolu bir hale gelmişti.

Lucy başını kaldırdı. Göz göze geldiler. “Ne oldu?”

“Çavuş Mitchell ve diğer dedektifler son mektubu okudu ve şüpheliyi ortaya çıkarmak için seni kullanmak istiyorlar. Biliyorum seninle bu konuyu geçen hafta konuştuk. Söz konusu başka biri olsaydı onlarla aynı fikirde olurdu. Bir basın toplantısı ya da bir imza günü mesela. Fakat sen herhangi biri değilsin. Benim için değil. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, bunu bilmeni istiyorum.

Lucy bağdaşını bozdu. O yataktan inene kadar Quinn’in gözleri, Lucy’nin bacaklarını açıkta bırakan tişörtün altında gezindi. Fincanını komodinin üzerine koyup Quinn’in yanına gitti. “Aslında bunun üzerine ben de düşündüm,” dedi Quinn’in gömleğini iliklerken. “Hayatımın normale dönmesi için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum.” Quinn’in gözlerine baktı, sonra tekrar düğmelere döndü. Başı çenesinin altındaydı. “Burada seninle olmaktan çok hoşlansam da normal hayatımı da geri istiyorum. Sen ve ben normal insanlar gibi olalım istiyorum.”

“Nasıl normal?”

“Beni dışarı davet ettin. Amacın sadece benimle olmaktı. O gün beni almaya geldiğinde seni bekleteceğim birazcık. Mesela ayakkabılarımla uğraşacağım bir süre.” Ona baktı. “Normal insanlar ilk buluşmalarında böyle şeyler yaparlar.

Biz bunların hepsini geçtik. Kulağa eski moda gelebilir. Özellikle de seninle bu kadar çabuk yatağa girmemiz bana ters geliyor. Bilmiyorum. Böyle şeyler istiyorum işte; beni kazanmaya çalış. Bana kur yap.”

Kıkırdadı. “Kur? Dün geceden bir şeyler hatırlıyorum.” Lucy kaşlarını

çattı. “Tamam.” Kollarını beline dolayıp Lucy’yi göğsüne çekti, alnına bir öpücük kondurdu. “Merak etme, tüm bunlar bittiğinde seninle dışarı çıkacağız, gezeceğiz. Seni almaya geleceğim. İstersen ayakkabılarını milyon kere değiştir, seni bekleyeceğim. Sonra, hiçbir önemi olmamasına rağmen bir sürü kıyafet değiştirip her seferinde fikrimi sorarak bana sonuna kadar eziyet edebilirsin. Seni yatağa atmak için yalan söylememe gerek yok zaten. Ayrıca sana iyi bir şoför olduğunu da söyleyeceğim.”

Gülümsememeye çalıştı. “Snookie’ye de iyi davranacaksın?”

Dün Lucy ile beraber kedisine yemek vermeye gittiklerinde o şişko kedinin kuyruğuna basmıştı. Tamamen kazaydı ama Lucy’nin buna inandığını pek sanmıyordu. “Yemin ederim kazaydı,” diye hatırlattı. “Onu görmedim.”

“Yirmi kiloluk kedinin yolun ortasında oturduğunu nasıl görmedin?”

Çünkü o sırada kedisine yemek verirken Lucy’nin göğüslerine bakıyordu. Onu daha da kendine çekti. “Bastığım yere dikkat edeceğim.”

Başını Quinn’in omzuna koydu. “Hayatımı geri istiyorum, Quinn. Normal biri olmak istiyorum. Yani basın toplantısı, imza günü, her neyse bir an önce yapalım.”

“Emin misin?”

Başını salladı ve bir adım geri çekildi. “Korkmaktan öte kızgınlım.” Gözleri Linda Blair’in gözleri gibi öfke kıvılcımları saçıyordu. Ona Millie’nin köpeği olduğunu itiraf ettiği günkü gibiydi. “Onu alt edeceğiz.”

Direk ona bakmadığı için memnundu.

Ofise on dakika erken geldi. Çavuş Mitchell'e iletmek üzere son gelişmeleri gözden geçirdi. Ancak çavuşun dışarıda bir görüşmesi vardı ve ofise öğleden sonra gelecekti.

Dokuzu on geçte bir parmak izi uzmanı geldi toplantı odasına. Sırıtiyordu. “Son mektuptan bir parmak izi çıkardık,” dedi. “Robert Patterson’un kamyonetinden aldığımız parmak izine birebir uyuyor.”

Quinn başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. “Şükürler olsun, Yüce İsa.” Sonunda Nefessiz ile kurbanları arasında sağlam bir bağlantı kurmuşlardı. Diğer taraftan katil Lucy ile Quinn’i beraber gördüğünü, Quinn’in polis olduğunu bildiğini yazmıştı. Hata yapmaya başlamıştı.

Kurt ile birbirlerine baktılar. İkisi de bunun büyük bir şey olduğunun farkındaydı. Bir açık yakalamışlardı. Lucy’yi kullanmak zorunda kalmayacaktı. En azından şimdilik. Evinde Millie ile beraber güvendeydi.

“Biz onunla daha önceden görüştük, Kurt,” dedi Nefessiz’i kastederek.

“Muhtemelen haklısın,” dedi diğer dedektif. Elindeki son mektubun fotokopisine bakıyordu.

Quinn not defterini açtı ve şüpheliler listesini aramaya başladı. “Yarısını temize çıkardık. Lanet olası pislik!” Şüphelilerin fotoğraflarının fotokopilerine bakıyordu. Sonra teknisyen dikkatini çekti. Hâlâ odadaydı. Defterinin sayfalarını göstererek: “Sana ihtiyacım var. Bunları işlemeni

istiyorum,” dedi. “Şanslıysak buradan bir eşleşme çıkacak.”

“Yirmi - otuz insana bakmak demek bu,” dedi Kurt.

“Yarısı temize çıktı zaten.”

Teknisyen Quinn’in şüpheli fotoğraflarının fotokopilerini aldı. Odadan çıktı. Quinn de beklemek için kendi ofisine gitti. Kriminal laboratuvarını aradı ama konuyla ilgili olay yerinden alman saç ya da elyaf benzeri, herhangi yeni bir şey yoktu. Kurbanların ailelerinin bilgi girişlerini yaptı ve parmak izi bölümüne yolladı. Ardından evden Lucy’yi aradı.

“McIntyre rezidans,” diye açtı telefonu Lucy. “Evcimen, çatlak ve seksi erkek dedektif Quinn’in dairesi.”

Sesi Quinn’in göğsünü sıkıştırıyordu. “Ya annem aramış olsaydı?”

“Açmadan önce arayan numaraya bakmıştım.”

Ama sadece göğsünde değil, sol tarafında, kalbinde hissediyordu bu sıkışmayı. Bir tıkanıklık gibiydi. “Sıkıldın mı?”

“Yo. Çalışmaya çabalıyorum.”

“Yazıyor musun?” Geçen gece Nefessiz soruşturmasıyla ilgili dosyalara bakmasına izin vermişti. Burnunun üzerine kondurmadan önce onun altın sarısı çerçeveli bir gözlük taktığından, gözlük kullandığından haberi yoktu. Bu haliyle çok seksi görünüyordu. Gerçi onu her haliyle seksi buluyordu.

“Yazmaya çalışıyorum diyelim. Pek iyi gitmiyor ama uğraşırsam işlerin yoluna gireceğini düşünüyorum.” Arkada Millie havlıyordu. Sanki birileri eve girmeye çalışıyormuş gibi. “Millie’nin nesi var?”

“Bir saniye.” Çok kısa bir sessizlik oldu. “Çimlerin üzerinde bir kedi gördü.”

“Ah, bak seni çevredeki kedilerden koruyor.”

Lucy güldü. Bu gülüş Quinn’in kalbinin ta ortasına bir ağırlık saplamıştı. “Pek bekçi köpeği gibi durmuyor, Quinn. Hırsızın biri içeri girse ganimetini nerede saklandığını geçip kendi gösterecek.”

Kıkırdadı. Evet, Lucy onun ganimetiydi. “Belki ama yolu gösterirken çok fazla havlar merak etme.” Arkasına yaslandı, saatine baktı. Bir saati geçmişti. “Son mektuptan bir parmak izine ulaştık,” dedi. Bunun ne kadar önemli olduğunu söylemesine gerek yoktu. Soruşturmanın seyrinden, bu akşam ne yapacaklarından, ne yiyeceklerinden konuştular. Evleneli çok olmuş çiftler gibi. “İşten çıkınca önce senin tüy yumağını doyurmaya gideceğim.”

“Onun adı Bay Snookums.”

“Evet. Biliyorum.”

Lucy’nin derince iç geçirmesi çok net duyuluyordu. “Ben de seninle gelmek istiyorum. Evden almam gereken çok önemli bir dosya var ama nereye koyduğumu hatırlamıyorum.”

“Aramana yardım ederim,” dedi. O esnada parmak izi teknisyeni de ofisine girmişti. Gülümseyişinden büyük bir vurgun daha yaptıklarını anladı. “Kapatmam gerek,” deyip telefonu kapattı.

“Evet?”

“Elimizdeki parmak izlerinden bir eşleşme var.”

Quinn bir hafta boyunca kamyonetten alınan parmak izlerine bakıp

durmuştu. Gidip kendisi bakmak istemişti ama vakti olmamıştı. Ayağa kalktı, ellerini silahının üzerinden ceketine dayadı. Liste bir düzine şüpheliyle doluydu ama o gideceği ilk adresi biliyordu.

Lucy yanıp sönen imlece bakıyor ve kelimelerin parmaklarının ucundan dökülmesini umuyordu. Hiçbir gelişme olmayınca gözlüğünü çıkardı. Diğer kâğıtlarla beraber mutfak masasının üzerine bıraktı. Millie hemen Lucy'nin yanında yerde duruyordu. Eğildi, köpeğin kulağını okşadı.

Bugün kendisini daha güvende hissediyordu. Esin perisi de başına konacak ve kelimeler yeniden parmaklarının ucuna geliverecekti.

Ama olmuyordu.

Derin bir nefes verip sandalyeye yaslandı. Maddie'nin yorumlarını not ettiği dosya yanında olsaydı onu gözden geçirebilirdi. Eski bölümler üzerine yapacağı bir çalışma belki ilhamı da beraberinde getirirdi. Kalktı, oturma odasına yürüdü. Millie de ayaklarının dibinde onu takip ediyordu. Televizyonu açıp haberlere baktı, gecedен beri neler olmuştu? Farklı bir şey yoktu, sadece iç bunalımcı haberler. Başka kanalı açtı. Sabah Quinn'e söylediklerinde ciddiymiş. Korkudan ziyade kızgındı. Kadının teki hayatına dalmıştı ve onu âciz duruma düşürerek kariyerinin mahvına sebep oluyordu.

Televizyonu kapattı, kumandayı da sehpanın üzerine bıraktı. Quinn'i,

onunla ilişkilerinin uygunsuz bir şekilde başladığı konusunda söylediklerini düşündü. Alışlagelmiş, geleneksel bir başlangıçtan biraz farklıydı. Tamam, epey farklıydı. Birbirlerine yalan söylemiş, sahtekârlık yapmışlardı. Ama Starbucks'ta buluştuklarında ikisi de birbirine karşı bir çekim hissetmişti. Numara yapmamışlardı. Quinn'in ona bakışı yalan değildi. Ne sonra ne de şimdi. Karşı konulmaz bir şeydi bu; Karşı konulmaz ve kendinden geçiren.

Quinn onu sevdiğini söylememişti. Yeniden aklına geldi. Ama adil olmak gerek, o da Quinn'e söylememişti. Sırf Lucy güvende olsun diye onu evine getirmişti, ayrıca kanıt odasından kayıtları almıştı. Almak kelimesi çalmaktan daha güzel bir kelimeydi. Hayır, ona sevdiğini söylememişti ama hayatındaki hiçbir erkek kendisi için bu kadar riske girmemişti.

Düşüncelere dalmışken birden telefonu çaldı. İrkildi.

“Alo.”

“Merhaba. Lucy Rothschild'le mi görüşüyorum?”

“Evet.”

“Size ait olduğunu düşündüğüm bir dosya buldum.”

Quinn Bames ve Noble'ye gelmişti. Depodaydı. Elleri pantolonunun ceplerinde, gayet rahat gözükiyordu. Diğer odada Kurt mağazanın yöneticisine tüm çalışanlarla bir kez daha görüşüleceğini haber veriyordu.

“Lucy Rothschild’e mektuplar gönderiliyor,” dedi Quinn beş dakikalık kısa bir konuşmanın ardından. Genelde şüphelilerle sıcak konuşur, onların rahatlamalarını sağlardı ama bu sefer farklıydı. Buz gibiydi. “Katilin gönderdiğini düşünüyoruz. Bir önceki görüşmemizde cinayeti konuşmuştuk sizinle.”

Jan Bright cevap vermiyor, sadece Quinn’in sol omzunun üzerinden kitap raflarına bakıyordu.

“Emniyete ifade vermeye gelebilir misin?”

“Ne zaman?”

“Şimdi.”

“Olabilir.” Bakışlarını Quinn’e çevirdi, ardından arkasında bir yerlere daldı. “Lucy Rothschild’e bir yardımım dokunursa çok mutlu olurum. Tüm yerel yazarlarımıza destek vermeye hazırım.”

“Bayan Rothschild çok minnettar olacaktır, eminim.” On dakikada emniyete vardılar. İlk önce Jan ile beraber sorgu odasına girdi. Kamera kayıttaydı. Jan’e su verdi, gülümsedi. Bir kez daha onu rahatlatmaya çalıştı. İlk soru Gizemli Kadınlar ile ilgiliydi. Topluluk arasında Lucy’ye kin besleyen birileri var mı diye sordu.

“Ah, hayır. Hepsi ona destek oluyordu.” Fincanındaki tüm suyu içti. Bir bardak daha teklif etti ve o bahaneyle odadan çıktı. Parmak izi teknisyenleri dışarıda gelecek bardağı bekliyorlardı. Jan bir iki dakika odada yalnız kaldı. Quinn geri döndüğünde elinde daha fazla su vardı.

“Buyur,” dedi bardağı masaya bırakırken.

“Fincanla içiyordum.”

“Kazayla düşürdüm.”

Yüzünü buruşturdu. Hiç inanmışa benzemiyordu. Sonra Quinn’in başının üzerinde bir yerlere bakmaya başladı. “Sanırım onu parmak izi analizi için aldınız.”

Düşündüğünden de zekiymi. Nefessiz geri zekâlı biri değildi neticede. “Neden öyle düşündün?”

“Çünkü sorgu odasıdayım ve siz bardağımı değiştiriyorsunuz. Gizemli yazarların kitap kritiğini yapan gruptayım, bir sürü dedektif romanı okudum.”

Zırvalamak işe yaramıyordu. Parmak izleri ya eşleşecek ya da eşleşmeyecekti. “23 Nisan’da neredeydin?”

Kaşları aynı anda çatıldı. “Yirmi üçünde mi?”

“Gün içinde Bames ve Noble’deydim, sen de oradaydınız. Dükkânı terk ettiğinde nereye gittin?”

“Birkaç bayanla makarna ve ızgara yemeğe gittim. Şarabı biraz fazla kaçırmışım sersemlemiştim. O yüzden büyük oğlumu aradım, gelip beni aldı.”

Quinn doğru söylediğine pek ihtimal vermiyordu. Jan gergindi. Taşlarını dökecek gibi duruyordu. “Oğlunuz kaç yaşında?”

“On altı.”

O anda kapı açıldı. Teknisyen içeri girdi. Başını iki yana sallıyordu. **Kahretsin!** Tüm şüphelere rağmen Jan Bright katil değildi.

“Bana çalışma arkadaşlarından bahset. Dükkânda tanıştıkları müşterilerle çıkarlar mı?”

“Çok azı. Ama bence bu iğrenç bir şey.”

“Peki, Cynthia Pool?”

Başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Cynthia müşterilerle asla çıkmaz.”

Quinn önündeki not defterinde yazılı diğer şüphelilere göz gezdiriyordu. “Neden?”

“Erkeklerin pislik olduğunu düşünür.”

Quinn başını kaldırdı. “‘Pislik?’ Bu kelime sana mı ait ona mı?”

“Ona.”

“Sence erkekleri öldürecek kadar nefret ediyor mu onlardan?”

“Hayır. Cynthia çok kıbar bir insandır. Gerçekten çok zor bir evlilik yaşadı. Evliliği kadar boşanması da zor oldu. Eski kocası kötü bir adamdı, onu aldatıyordu. Ama Cynthia bir katil değil.” Zoraki bir kahkaha attı. “Ve eminim Lucy Rothschild’e o üzücü mektupları yazan da o değildi. Cynthia onun en büyük hayranıdır.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SERTAŞKADAMI:
GÜNEŞİÇİ'Nİ ARİYOR..

“Sizin en büyük hayranınızım.”

Lucy, Cynthia Pool’un sundurmasında ayakta duruyordu. Gülümsedi. “Teşekkür ederim,” dedi. Gözleri Cynthia’nın siyah streç pantolonunun üzerine giydiği Mickey Mouse’lu tişörtüne ve boş ellerine takılmıştı. “Dosyamı bulmana çok sevindim. Her yerde onu arıyordum.”

“İçeri gir de sana vereyim.”

Cynthia’nın evi Boise Meydan Alışveriş Merkezi’nin çok yakınındaydı. Karakola ve Quinn’in ofisine de yaklaşık bir kilometre uzaklıktaydı. Yolda Quinn’i aramış ve telefonuna sesli mesaj bırakmıştı. Cipini ödünç aldığı için kızmamasını umut ediyordu. Evi tekrar arayпта onu bulamazsa endişelenmesin diye aramıştı.

Parlak öğlen güneşinin altında Cynthia’nın evine girdi. Tüm perdeler çekilmişti. İçeri girer girmez güneş gözlüklerini çıkardı. Cynthia da

arkasından kapıyı kapatıp onun yanına yaklaştı. Kolunda asılı çantasına gözlüğünü koyarken bir yandan da içerisini inceliyordu. Köşedeki lamba odayı aydınlatıyordu. Mümkün olan her yer Disney karakterlerinin biblolarıyla doluydu. Mickey Mouse'dan Cruella De Vil'e kadar bir sürü karakter boyalı suratlarıyla ona bakıyordu. "Vay! Senin koleksiyoncu olduğunu bilmiyordum."

"Evet. Hayatımın büyük bölümünü Disney karakterlerini toplamakla geçirdim. İlk defa babam bana bir Mickey sakızı hediye etmişti. Onu hâlâ saklıyorum."

Lucy koleksiyoner değildi. Karşılık olarak ne söylenmesi gerektiğini bilmiyordu. "Vay canına!"

Cynthia gülümsedi ve parmaklarını birbirine kenetledi. "Otur lütfen. Ben de dosyanı getireyim."

Kanepeye oturdu. Yanında kısa pantolonlu, denizci şapkası takan bir Donald Duck duruyordu. Dosyasını bulmayı beklemiyordu. Şansına işler iyi gidiyordu, yeniden çalışabilecekti. O yüzden Quinn'in eve gelmesini bekleyemedi. Son kanıttan da haberi olmamıştı.

Cynthia elinde dosyayla geri döndü ama dosyayı Lucy'ye uzatmak yerine bir sandalye çekip oturdu. "Burada olmandan çok memnunum. Bu sayede seninle yazarlık üzerine konuşma fırsatımız olacak."

İçten bir şekilde karşılık verdi: "Sana yardım edebileceğim bir konu var mı?"

"Aslında hayır, yok." Dosyayı kaldırdı. "Yazığın bölümleri okudum."

Alnını kırıştırdı. Taslak halindeki yazılarını okumasına izin verdiği tek

kişi Maddie’ydi. “Gerçekten mi?”

“Telaşlanma.” Cynthia başını çevirip gülümsedi. “Her zamanki gibi harikalar.”

Ne halt ettiğini zannediyorsun diyecekti ki kendini tuttu. Zoraki gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Katilin kurbanlarıyla buluşmadan sonra ve onları öldürmeden önce yanlarına sessizce yaklaşmasını çok beğendim. Balayı gibi. Çok hoş bir dokunuş bu. Tüyley ürpertici.” Tamam. Cynthia taslaktan bir iki bölüm okumuştu. Çok meraklıydı. Üzerinde pek fazla düşünmek istemiyordu. “Beğenmene sevindim.”

“Sayfa kenarlarındaki yorumlar dikkatimi çekti. Küstahlık yaparak ben de kendi yorumlarımı ekledim. Umarım canını sıkmaz.”

Aman Tanrım. Kan beynine çıkıyordu, bunu hissedebiliyordu. Böyle bir şeye cesaret etmesi onu çok şaşırtmıştı. Ağzından birden çıkıverdi: “Ah.”

“Birkaç virgül hatası buldum. Devam eden cümlelere tekrar bakman gerek.”

Kibar ol Lucy. Sakin ol Lucy. “Bu bir taslak zaten.” Ayağā kalktı. Kabalaşmadan, onu aşağılamadan buradan çıkıp gitmeliydi.

“Zaten ben de bu yüzden -li, -ca gibi eklerde yaptığım hatalarla ilgili yorum yazmadım. Tabii buna dikkat etmen gerekecek.”

Cynthia’ya doğru ilerledi, sandalyenin önünde durdu. “Bunu hatırlarım.”

Cynthia hâlâ oturuyordu. Yeşil gözleriyle Lucy’ye bakıyordu. “Ve

müsveddene kim not almışsa ne yazdığını bilmeyen biri olduğu anlaşılıyor.”

İşte bu saçmalıktı. Çok ileri gidiyordu. Cesareten de fazlasıydı bu. “Madeline Dupree’ye söylerim.”

“Madeline Dupree mi? Gerçek suçlar yazarı mı?” Alnını kırıştırdı, duyduklarına inanamamıştı sanki. Başını iki yana salladı. “Hayır. Madeline olamaz.”

Bunu Madeline’e kesinlikle anlatmalıydı. Duyunca ne kadar güleceğini tahmin edebiliyordu. Özellikle virgüller için çok güleceklerdi ama şu an durum hiç de komik değildi. Dosyayı almak için elini kaldırdı. “Tavsiyelerin için teşekkür ederim ama eve gitmem gerekiyor.” Gülümsedi. Gerçekten bu lanet olası evden çıkmak istiyordu. Ancak Cynthia’nın pek umurunda değil gibiydi. “Çalışmaya oturmam lazım.”

“Göztaltındaki nokta şeklindeki kanamalar her zaman boğularak ölenlerde olmaz.”

Lucy bunu biliyordu. Maddie de biliyordu.

“Polis televizyondan erkekleri ne kadar uyarsa da,” Cynthia sonunda ayağa kalktı. “Kurban bulmak çok kolay oluyor.”

“Hı-hı.” Lucy Cynthia’nın elindeki dosyaya baktı. Kapıp kaçabilir mi diye düşünüyordu.

“Ama yine de uslanmadılar. Her cuma, cumartesi gecesi birileri tuzağa düştü. Bir köpekbalığı gibi her yeri çembere aldılar. Birkaçıyla biraz yüzdüğünde ne olduklarını anlıyorsun.”

Lucy başını kaldırdı. Beyni patinaj yapıyordu sanki.

“Ne?”

“Berbat ettin,” dedi. “Her şeyi berbat ettin.”

Kafa derisinin gerildiğini hissediyordu. Yanlış duymuş olmalıydı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Başta sana yazdım, çünkü yaptığım şeyde ne kadar iyi olduğumu görmeni istedim. Tıpkı senin yaptığın işte çok iyi olduğun gibi. Kitapların benim için her zaman büyük bir mutluluk kaynağı oldu. O yüzden ben de bu yolla sana teşekkür etmek istedim.” Öyle bir konuşuyordu ki sanki tüm dünyanın kirli çamaşırlarını o temizliyordu. Artık Lucy’nin hiç şüphesi kalmamıştı. Karşısında duran bu kadın bir seri katildi. “Pişirmek isteyip istemediğini bilmediğim yemek tarifleri yollamak gibiydi başta.”

“Yemek pişirmek güzeldir.” Lucy bir iki adım geriledi. Elini çantasında gezdiriyordu. Cynthia gitmesine izin vermeyecekti, bundan emindi. Cüzdanını, cep telefonunu, güneş gözlüğünü, rujunu hissetti.

“Sana gönderdiğim ilk mektubu polise vermeyince beni anladığını, pislik erkeklerin cezalandırılmasına hak verdiğini düşünmüştüm. Çok mutluydum çünkü uzun zamandır yalnızdım, arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm. Ama seni onunla gördüğümde tüm bunların yalan olduğunu anladım. Bana yalan söyledin.”

“Olanlar için üzgünüm,” dedi Lucy. Duvarın dibine gelmişti. Hâlâ çantasını karıştırıyordu. Kartvizitliği eline çarptı. “Hayır, değilsin. Seni affetmeyeceğim.”

“Üzgünüm.” Kızgınlığı giderek artıyordu ama akıllıca davranmak için kontrolünü kaybetmemesi lazımdı. Cynthia’nın silahı yok gibiydi. Lucy

ise o kadar çıldırmıştı ki iş kavga etmeye varırsa onu haklayacağını düşünüyordu.

“Bu kadar kolay değil.” Cynthia Lucy’yle beraber hareket ediyordu. “Geride bir şey bırakmamak için eldiven kullanmayı, peruk takmayı senin kitaplarından öğrendim. Chindon’daki motelde kırmızı-turkuvaz bir peruk taktım. O ara Devekuşu Topluluğu’nun etkinliği için herkes böyle giyiniyordu. Dışarıdaydım, birileri beni kesin görecekti.” Çenesini kaldırdı, elindeki dosyayı Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler’in rafına koydu. “Çok zekice davrandım.”

Lucy kalemini hissetti ama bu şok kalemi değildi. Cynthia’nın yüzüne bakıyordu. Elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak, “Çok zekice,” dedi.

“O evlere ve motel odasına girdim ama geride hiçbir şey bırakmadım. Sanki hiç orada yokmuşum gibi. Tüm bunları senden öğrendim.”

“Benim kitaplarım sadece kurgu.” Pirinç muştanın soğuk metalini hissetti. Parmaklarına geçirdi. “Rehber kitap değil.”

“Tüm o adamları öldürmemi bana sen söyledin. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi benden uzaklaşamazsın. Gitmene izin vermiyorum.”

“Yakalanacaksın,” deyip elindeki şok kalemine sarıldı.

Tüfeği tercih ederdi. “Robert Patterson’un arabasına parmak izlerini bırakmışsın.”

Cynthia’nın burun delikleri genişledi, gözleri kısıldı. “Bu da başka bir yalan. Hiçbir yere dokunmamaya çok dikkat ettim.” Arkasında bir yere uzanıp bir bıçak çıkardı.

Kahretsın. “Polis burada olduğumu biliyor,” dedi Lucy. Geri geri ilerleyip ondan kaçmaya çalışıyordu. Elindeki neredeyse on santimlik bir bıçaktı. Parlıyordu.

Cynthia başını iki yana sallayıp Lucy’e doğru ilerlemeye devam etti. “İyi bir yazar olabilirsin ama kötü bir yalancısın. Onlar için de senin için de fazla zekiyim.”

“Posta kutumda da parmak izi bırakmışsın.”

Cynthia bir kez daha durdu. Kaşlarını çatı. Olasılıklarla yüz yüze gelmek istemiyor gibiydi. “Yalan söylemeyi kes!” Ciğerlerine hava doldurdu. Lucy o anda elini çantasından çıkardı ve salladı. Pirinç muştası Cynthia’nın alnına isabet etti ve kadın öne doğru uzandı. Lucy Cynthia’yı devirip devirmediğine bakmadan kapıya fırladı. Ama daha bir iki adım atabilmişti ki Cynthia onu ayak bileğinden yakaladı. Lucy sertçe yana düştü.

Lucy’nin hareket etmesine fırsat vermeden üzerine çıktı. “Seni öldürürken kendimi kötü hissedeceğimi düşünmüştüm.”

Eliyle şok kalemini yakaladı. Cynthia’nın sıksa bacağına yapıştırdı ve düğmeye bastı. Hiçbir şey olmadı. “Kahretsın!”

“Artık durum değişti.” Cynthia bıçağı kaldırdı, Lucy’nin beyni bir kaçış yolu arıyordu. Bu şekilde ölemezdi. Hayır. Gözlerini bıçağa dikti, Cynthia’nın indirmesini bekliyordu. İndirdiği anda ne yapacağını biliyordu. Bir eliyle Cynthia’nın koluna yapışacak, diğer elini de ona doğru sallayacaktı. Tek sorun onun kendisine bu kadar yaklaşmasını beklemek zorunda kalmasıydı. Sonra muştayı bu psikopatın burnuna in-

direcekti.

“Sen de diğlereri gibisin,” dedi Cynthia. “Onlar da beni hafife almıştı.”

Lucy evin dışından gelen sert bir sesi duydu. Hemen ardından kapı patlarcasına açıldı ve içeriye güneş ışığı girdi. Işığın Cynthia’nın şaşkın gözlerinin ortasındaki 9mmlik kurşunla delinmiş soluk tenini aydınlattığını gördü. Kafası geriye düştü Lucy çırpınarak onu itti. Ayağa kalktı. Onu bekleyen göğse ve kollara bıraktı kendini. Nefes aldirmayacak kadar sıkı saran bu adamın Quinn olduğunu anlaması için bakmasına gerek yoktu. “Beni öldürmeye çalışıyordu,” dedi. Soluyarak konuşuyordu.

“Biliyorum.”

“Pirinç muştamla ona vurdum.”

“Akıllı kız.”

“Şok kalemim çalışmadı.” Başını omzunun üzerinden geriye çevirecekti ki Quinn onu engelledi.

“Bunu görmek istemezsin,” dedi.

Lucy, Quinn’in omzunun üzerinden dışarıdaki arabanın yanıp sönen kırmızı ışığını izliyordu. Kurt Weber kalanları temizliyordu.

“Öldü mü?” diye sordu Lucy.

“Yere düşmeden,” diye cevapladı Kurt.

Lucy titremeye başladı. “Oydu Qu...Quinn.”

“Biliyorum.” Bir eliyle Lucy’yi arkasından sıkıca kavramıştı, boşa kalan eliyle de silahını yerine yerleştiriyordu. “Yaralandın mı?”

Başını iki yana salladı. Dizleri öylesine titriyordu ki birbirine çarpacaklardı adeta.

Quinn, Lucy'yi alıp dışarı, öğle güneşine çıkardı. Arabanın ön koltuğuna doğru yürüdüler. Kapı açıktı. Quinn içeriye uzanıp ön koltuktan telsizi aldı. Geriye çekildi, siyah kablo da onunlaydı. Şifreli bir yeri aradı. Lucy kapıya tutunmuş onu izliyordu. Başını güneşe kaldırdı. Alnında, yanaklarında güneşi hissediyordu. Ama hâlâ titriyordu, yığılacaktı sanki. Nefes almaya çalışıyor fakat aldığı nefes yetmiyordu. Ağzı kurumuştı, boğazı acıyordu. Çok hızlı soluk alıp veriyordu.

Quinn telsizi kenara attı ve bagajdan bir battaniye çıkardı. Onu sardı, yüzünü kendisine çevirdi. “Lucy nefesini kontrol etmezsen bayılacaksın.” Lucy’nin kollarını sıvazlıyordu. “Bak, birazdan burası polislerle dolacak. Çok fazla vaktimiz yok. O yüzden kendine gelip söyleyeceklerimi yapman lazım.”

Quinn’in gözlerinin içine baktı. Derin bir nefes almaya çalıştı. “Tamam.”

“Ambulans yolda. Seni muayene edecekler. Eğer hastaneye sevk edilsen ifaden orada alınacak. Eğer hastaneye gitmene gerek yoksa biri senin ifadeni karakolda alacak. Kimin alacağını şu an bilmiyorum ama iyi olacaksın. Onlara bildiğin her şeyi anlat.”

“Orada ol...olmayacak mısın?” Kekeliyordu. Eğer konsantre olmayı başaramazsa nefesini kontrol edemeyecek ve battaniye de titremesine engel olamayacaktı.

“Orada olacağım ama yanında duramayacağım. Üzgünüm.”

Uzaktan siren sesleri duyuldu. “Ben hallederim. Suyun var mı?”

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Geciktim” Yüzünün bir tarafını eliyle kapattı. “Sesli mesajını aldığımda yoldaydım. O an kalbim durdu ve bir daha atmayacak sandım.”

“Cynthia Pool’un Nefessiz olduğundan şüphelenmemiştim.” Battaniyeye daha da sıkı sarındı. “O çok na...nazikti. Hatta yaptığı o korkunç şeyleri anlatırken bile. Çok sakindi. Ama bana yaklaştığında aklını kaç...kaçırmış gibiydi.”

Siren sesleri daha da yaklaştı. Quinn onu kucakladı. “Artık güvendesin,” dedi kulağına. “Her şey bitti. Çok iyi olacaksın.”

Polis arabaları ve sivil araçlar ani frenlerle sokağın ortasına park etti. Etraf siren sesleri ve ışıklarla kaplanmıştı. Bir dakika sonra da ambulans gelip Quinn’in cipinin önüne park etti.

Aceyle ambulansın arka tarafına oturtuldu. Koluna tansiyon ölçer, yüzüne de bir oksijen maskesi takıldı. Bunlar o kadar çabuk oldu ki ne olup bittiğini anlayamadı. Her şey yavaş yavaş kafasına dank ediyordu. Ölmüş olabilirdi. Cynthia yerine kendisi. Sonu bir psikopatın elinden olabilirdi.

Ama hayır. Direnmişti. Zehri dışarı püskürten bir kadındı. Üzerinden bir şeyi söküp atmak gerektiğinde bu bir köpekbalığı olsa bile onu yumruklayabilirdi. Hiç hissetmediği kadar canlı hissediyordu kendini.

Ambulansın kapısından dışarı baktı. Bir sürü polis, çelik yelekli dedektifler, kriminalden gelen polisler hepsi oradaydı. Quinn’i göremedi.

Dedektif Gonzalez onu sivil bir araca bindirdi. Yürürken gözü hep

Quinn’i arıyordu. Araba hareket ettiğinde bir anlığına onu gördü. Arabasının yanında ayakta Kurt Weber’le konuşuyordu. Başını kaldırdı, yanlarından araçla geçmeden bir saniyeliğine göz göze geldiler. Quinn’in gözlerindeki üzüntüyü gördü ve onun üzüntüsüyle kalbi acıdı.

Karakoldaki sorgu yaklaşık iki saat sürdü. Bittiğinde kendini çok yorgun ve uyuşmuş hissediyordu. Sadece eve gitmek istiyordu. Eve gitmek ve kedisine sarılıp yatmak istiyordu. Yarın ailesini ve arkadaşlarını çağırıp olan biteni anlatacaktı. Banyo yapmak, pijamalarını giyip çayını içmek istiyordu. Quinn’i beklemesi gerekiyorsa evde beklemeyi tercih ederdi. Dedektif onu eve bırakacaktı zaten.

Dedektif Gonzalez onu evine bıraktı. Arabadan inmeden dönüp en çok merak ettiği soruyu sordu. “Dedektif McIntyre nerede?”

“Şu an muhtemelen işişlerinden birileriyle konuşuyordur.”

“Beni bıraktığınız için teşekkürler,” deyip arabadan indi. Evine girip hemen ardından kapıyı kilitledi. Bay Snookums bağıra çağıra onu karşılamaya geliyordu. Lucy çantasını sehpanın üzerine koyup kedisini kucakladı. Sonra nedensiz bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı.

“Çok korktum Snook,” diye hıçkırıyordu. Mırıldayan kedisine sarılıp ne kadar süre ağladığını bilmiyordu. Sonra yaşları yavaş yavaş yumuşak hıçkırıklara dönüştü. Bay Snookums’un mamasını koydu, banyoya gitti. Sıcak suyun altına girip gözlerini kapattı. Vücudu iyice gerilmişti ve ağrısı vardı. Cynthia ile boğuşurken olmuştu.

Banyodan sonra önünde köpek olan pijamasını giydi. Sonra mutfığa

gidip kendisine tavuk orbası hazırladı ve Quinn’i beklemeye başladı. On haberlerini izlemeye koyuldu. Cynthia’nın evinin önündeki polis kalabalığını gösteriyordu. Quinn’i gördü. Arabasına yaslanmış, acımasız gözlerle önünde olanlara bakıyordu.

Haberde Cynthia’nın adı geçmiyordu. Sadece polisin bu kadının Boise’deki cinayetlerin faili olduğuna inandığı bilgisi veriliyordu. Lucy’nin adı “semtin yerlisi” olarak geçiyordu; Quinn’in adı da şüpheliyi vurarak öldüren polis memuru olarak.

Haberleri izledikten sonra kedisini de alıp yatağına gitti. Quinn onu görmek için belki de yarını bekliyordu. Vücudundaki gerginlik geçince bitap düşmüştü. Quinn’i düşünmek için fazla yorgundu.

Komodinin üzerindeki lambayı yaktı, yatağına girdi. Quinn bütün bunlar bittiğinde birbirlerini görmeye devam edeceklerini söylemişti. Uzun süre yatakta oturup onun ne demek istediğini düşündü. Onu sevdiğini söylememişti. Öyle bir kaos yaşamışlardı ki belki de ilişkilerine ara vermek isterdi. Lucy kesinlikle böyle bir şey istemiyordu ama eğer o bunu isterse yapacak bir şeyi yoktu.

Komodinden Clare’in son aşk romanını aldı. Okumaya başladı ama aynı sayfayı üçüncü kezdir dönüyordu. Bıraktı. Saat bir buçuktu. Telefonu aldı.

“Dışarıdayım,” dedi. “Kapıyı alacaktım ama korkuturum diye almadım.”

Gülümsedi, kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. “Hemen geliyorum.” Ne sabahlığını aldı ne de delikten baktı. Kapıyı açtı, oradaydı.

Verandanın soluk ışığının altında duruyordu. Işık saçlarına, bu sabah iliklediği gömleğine vuruyordu. Gerçekten daha bir gün mü olmuştu?

“Merhaba,” dedi Quinn. Aralarındaki tüm boşluğu doldurdu bu sözcük.

“Merhaba Quinn.”

Ona uzun süre baktı. Sonra, “Nasılsın?” dedi.

“İyi, idare ediyorum. Sorgu çok kötü değildi.”

“Güzel.”

Lucy’ye bakmaya devam ediyordu. Kararsız gibi bir hali vardı. “İçeri gelmek ister misin?” diye sordu Lucy.

“Henüz değil.” Başını iki yana salladı. “Bunun için bir süre beklemek istiyorum, biraz zamanım var.” Hâlâ öylece duruyordu. Lucy de kendini biraz kararsız hissediyordu.

“Ne kadar bekleyeceksin?”

“Pek emin değilim. Sonra ne olacağını konuşuruz ama şimdi sormam gereken çok önemli bir şey var.”

“Neymiş?”

Yutkundu. “Benimle dışarı çıkar mısın?”

“Nereye?”

“Buluşmaya?”

Gülümsedi. Midesi buruldu. “Şimdi mi?”

“Bence çıkmaya bu gece başlamalıyız.”

“Tamam.” Kenara çekildi, Quinn de içeri girdi. Kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. “Üzerimi değiştirmeli miyim?”

Başını iki yana salladı. “Ne giysen yakışıyor. Bence kedinin de alıp bana gitmeliyiz.”

“Snookie de mi davetli?”

“Evet, o da. Seni eve götürmek istiyorum. Gerçekten iyi olduğuna emin olmam lazım. Ve sanırım tüy yumağın etrafta olursa kendini daha rahat hissedersin.”

“Belki de sana göz kulak olmam lazım.”

“O zaman gidelim. Bence Bay Snookums ile Millie’nin tanışma vakti geldi.”

Dudağının kenarını hafifçe ısırdı. “Sen Bay Snookums mu dedin?”

Yumuşak bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Sana âşık oldum herhalde,” dedi. “Kedinin adı artık midemi bulandırmıyor.”

Kalbi ağrıyor, özünü göremiyordu. “Ben de sana âşık oldum herhalde çünkü mide bulantından bahsettiğinde bile seni can kulağıyla dinlemek istiyorum.”

Kıkırdadı. “Pek romantik değil sanırım.”

Lucy başını iki yana salladı, gözleri yaşlarla doldu. “Hayır.”

Kirpiklerinden ilk damla düşerken Quinn öne atıldı. Parmaklarıyla gözlerinin altını sildi. “Seni seviyorum. Eve girip de o kadını senin üzerine çullanmış gördüğümde mahvoldum. Dağıldım.”

Quinn’in elini dudaklarına yaklaştırdı, öptü. “Seni seviyorum, Quinn. Ölen karısının yasını tutan bir tesisatçı olduğunu zannettiğimde de sana âşıktım. Senin bir polis olduğunu, Millie’nin köpeğin olduğunu, bana yalan söylediğini öğrendiğimde seni sevmemek için çok uğraştım.

Kendimi çok aptal hissediyordum. Sana çok çabuk âşık olmuştum. O yüzden seni kalbimden çabucak atabileceğimi sandım. Ama olmadı. Sana tahmin edemeyeceğim kadar çok âşıktım.”

Kollarını Lucy’nin beline doladı. Lucy’nin çok sevdiği o kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. “Seni, başıma bir poşet geçirip beni öldüreceğini düşündüğüm zaman da istiyordum. Seni hayatımdaki her şeyden çok istiyordum. Seni hayatıma giren bütün insanlardan daha çok seviyorum. Hayatıma ışık saçtın ve yalnızlık dolu karanlığımı aydınlattın. Artık eskisi gibi yaşamak istemiyorum.” Saçlarına bir öpücük kondurdu. “Seni son nefesime kadar seveceğim.”

Lucy yutkundu. Yanaklarından bir damla yaş daha süzüldü. “Bu yaşadığım en güzel randevu.”

“Hayır. Bu daha ilk randevumuz.” Elini sırtından aşağılara kaydırdı. “En güzeli daha yaşanmadı.”

SÖNSÖZ

En güzel randevuları ağustosun on sekizinde yaşandı. Gelin baştan aşağı beyaz saten üzeri dantel işlemeli bir gelinlik, damat da siyah-beyaz bir smokin giymişti. Quinn McIntyre'yi hastalıkta ve sağlıkta seveceğine; iyi günde ve kötü günde yanında olacağına dair söz verdi. Quinn de Lucy Rothschild'i daima seveceğine saygı duyacağına onu ve Bay Snookums'u koruyup kollayacağına yemin etti.

Gelin ve damadın etrafında ailesi, arkadaşları ve binlerce beyaz pembe güller vardı. Annesi ve üç arkadaşı Lucy'ye bu büyük gün için aylarca yardım etmişlerdi. Yalnızca Maddie, Adele ve Clare'in nedime kıyafetleri sorun çıkmıştı. Onlar ne kadar karşı çıksalar da Lucy'nin isteğine göre pembe satenden kabarık bir tüllü elbise giymişlerdi.

Hararetli bir taş-kâğıt-makas oyunundan galip çıkan Clare başnedime olmaya hak kazanmıştı. Her zamanki Clare işte. Kendisini işine fazla kaptırmıştı. Çok güzel bir bekârlığa veda partisi düzenlemiş ve düğünde

büyük büyükannesinden kalma bir Tiffany inci kolyeyi takmasını istemişti. Ödünç olarak. Düğün günü incileri evde unuttuğu için hemen eve gitmişti. Arkadaşları inmeden on beş dakika içinde geri gelmişti. Sıra arkadaşının yeminine geldiğinde kaskatı bir haldeydi.

Davet Boise Nelıri'nin hemen yanındaki İkiz Ağaç Oteli'nde verildi. Davetliler biftek, tavuk ve diğer mezelerle tıka basa doydular. McIntyre ailesi hiçbir şeyden kaçınmamıştı. Gelin ve damat ilk danslarını yapmak için piste çıktığında Clare de kendisine barda bir yer bulup oturdu. İki kadeh şaraptan çok daha fazlasını içti. İçtikçe içiyordu. Sonunda kendini kaybetti ve ayakkabılarını yere atıp piste fırladı.

Etrafındaki her şeye çarpıyordu. Neredeyse düşecekti ki Maddie ile Adele onu içeri götürüp iyi olup olmadığını kontrol ettiler. Onlara o mükemmel gülümsemesiyle baktı ve "İyiym," diyebildi.

Fakat daha bir saat geçmişti ki Clare ortadan kayboldu. Mecburen Maddie ve Adele de ayrılmak zorunda kaldı. Koridordan ilerleyip Dale Carnegie salonuna göz attılar. İçeride farklı görünümde bir sürü erkek vardı. Salonda pistin hemen yanında bir bar ve karaoke makinesi vardı.

Mezuniyet balosunu andırıyordu. Kenarda Steelhead hokey takımının bir afişi asılıydı. Afişin tam orasında Clare ayakta duruyordu. Ağır başlı, çekingen, takıntılı derecede kontrol delisi romantik yazar bir elinde şarap şişesi, diğer elinde mikrofon sıska bir oğlanı anlatan bir şarkı söylüyordu.

Maddie ile Adele şaşkınlıktan ağızları açık halde birbirlerine bakıyorlardı.

"Ne söylüyor bu böyle?" diye sordu Adele. İkisi de sahneye

dönmüştü. “Koca popo” mu dedi? Quinn’e söylüyor gibi.”

“Aman Tanrım,” dedi Maddie. Nefesi kesilmişti. “Sanırım ‘Koca Popolu Kızlar’ bu.”

Erkekler bağırıyor, haykırıyor, onun şerefine kadeh kaldırıyorlar; Clare de onlara kendisini eve götürmeleri için yalvarıyordu.

Maddie ve Adele zorla kendilerine yol açıp Clare’in yanına gelebildiler. Ters giden bir şeyler vardı. Clare’in hayatında berbat giden bir şeyler vardı. Ve o her neyse gerçekten kötüydü. Onu rayından çıkaracak derecede kötüydü...